

Giới thiệu Tình Anh Cho Em

Truyện Tình Anh Cho Em, đó là chuyện ai cũng biết chỉ mình anh không biết. Thế nên tình yêu của cô mãi là tình đơn phương.

Chuyện ai cũng biết chỉ mình cô không biết. Thế nên những cố gắng mà cô bỏ ra cho mối tình này mãi là bọt nước vỡ tan. Thăm mền hơn năm năm, theo đuổi năm năm, đó chính là mười năm thanh xuân không thể vãn hồi.

Không biết đến năm năm thăm mền đó, cũng không không để tâm đến cố chấp của cô. Hết lần này đến lần khác học cách từ bỏ, đến nỗi trái tim rí máu nhưng cũng không thể từ bỏ quyết tâm đối với anh.

Bạn đang đọc truyện *Tình Anh Cho Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: tốt nghiệp rồi, nhân duyên dẫn lối

Hôm nay, ngày mừng mười tháng mười, cuối cùng cô cũng đứng trước cổng trường đại học T-ngôi trường mà cô đã bỏ ra bao nhiêu năm phấn đấu, trải qua cuộc thi tuyển sinh đầy gập gù, ác liệt mới cầm được giấy báo trúng tuyển.

Nơi đây chính là điểm xuất phát cho tình yêu của cô.

Trong không khí ồn ào, người qua lại tấp nập, cô vô cùng háo hức thăm thú xung quanh, bỗng nghe tiếng gọi phía sau:

- "Em gái, sinh viên mới hả? có cần giúp gì không?"

Cô nghi hoặc nhìn thanh niên trước mặt đang tươi cười nhìn mình, vội đáp:

- "Xin chào, em đang tìm khu kí túc xá"

- "À, vậy đi theo anh. Xin tự giới thiệu, anh tên là Trình Tự, sinh viên năm ba khoa

CN, còn em?". Anh chàng hăng hái cầm hành lý giúp cô.

- "Chào đàn anh, em là Hứa An Nhượng, năm nhất khoa Văn"

- "Vậy à, gọi anh là Trình Tự được rồi"

- "Vâng, anh Trình, anh có biết khoa anh có ai tên là Trì Văn Trạm không ạ?" cô dò hỏi.

- "Hả? em muốn hỏi Trì Văn Trạm năm thứ ba? anh biết một người đấy" Trình Tự tươi cười

- "Thật hả? vậy tốt quá!" cô không nhịn được vẻ vui sướng.

- "Em quen cậu ấy?" Trình Tự nhìn cô

- "Không ạ... em nghe nói" cô ấp úng

- "Haha... không cần ngại, nếu em muốn theo đuổi cậu ấy thì anh sẽ giúp một tay" Trình Tự cười nham hiểm nhìn cô

An Nhượng ngượng ngùng đỏ mặt, nhất thời không nói nên lời chỉ riu rít nói: "Cảm ơn anh".

Vừa vào trường đã làm bạn được với một đàn anh quá ưa nhiệt tình, cô không

biết nên buồn hay vui, cũng may anh ấy cũng quen biết anh, cô cảm thấy con

đường theo đuổi tình yêu này có nhiều khởi sắc.

Một tuần trôi qua, cô đã làm quen được với cuộc sống kí túc xá một phòng bốn người, tuy hơi chật chội nhưng khá thú vị, cô đã làm quen được với ba người bạn cùng phòng là Tiêu Như, Nhất Linh, đều cùng học chung một lớp với cô, cùng ở thành phố S, những con người đến từ những nơi khác nhau, kì diệu thay cùng chung sống một phòng, chúng tôi dần trở nên thân thiết, cuộc trò chuyện cũng trở nên thú vị hơn. Cũng may, trong bốn năm này có họ làm bạn.

Khi mọi thứ nơi đây đều trở nên quen thuộc, cô không còn đi lạc khi tìm đến khoa CN nữa, hôm nay như cô không phải lên lớp nên một mình lượn quanh

ở đây, mong có thể nhìn thấy bóng dáng anh. Bỗng sau vai bị vỗ nhẹ, giọng hồ hởi: “An Nhựt, tình cờ vậy? em tìm anh hả?”

Cô giật mình quay lại, ngạc nhiên nhìn Trình Tự

-“Học trưởng, sao anh lại là anh?”

Trình Tự tươi cười nhìn cô - “Đau lòng quá! Anh cũng là sinh viên khoa này mà”

-“Em... biết, không ngờ gặp lại anh nhanh như vậy” cô cười trừ

-“Không phải em đến đây tìm Văn Trạm đấy chứ?” Trình Tự tò mò hỏi

-“Vâng, nhưng mà em không biết anh ấy học ở lớp nào?” cô rối rắm trả lời

-“Cho anh số di động của em đi, anh sẽ báo động tình của cậu ấy cho em” Trình Tự không cười cô mà nghiêm túc nói

-“Thật sao ạ? Anh thân với anh ấy lắm hả?”

-“Nói ra em sẽ ghen tỵ đấy, bọn anh còn ngủ chung một giường nữa cơ” Trình Tự nhỏ giọng

-“Học Trưởng, anh đừng trêu em”

-“Thật mà! Vì em là bạn của anh nên anh sẽ giúp em”

Cô lưu số điện thoại vào máy của Trình Tự: “cảm ơn anh, học trưởng”

-“Cùng anh đến căn-tin đi, sáng giờ chẳng có gì vào bụng, anh đói lắm rồi!” Trình Tự kéo tay cô

Đã năm năm từ lần đầu tiên gặp gỡ, cô vẫn nhớ mãi khoảnh khắc ấy, cô từng không biết bao nhiêu lần về nên viễn cảnh gặp lại anh, không ngờ lần gặp lại này lại trong không khí ồn ào, chật chội ở căn-tin trường giờ ăn trưa, nhìn từ xa cô đã nhận ra bóng dáng quen thuộc ấy, nụ cười làm cô chắc chắn một điều đây không phải mơ, cô thực sự đã gặp được anh.

Trì Văn Trạm, cái tên đã tồn tại trong tâm trí bao lâu nay, cô đã quen với anh trong tưởng tượng nên việc tiếp xúc trực tiếp không có sự chuẩn bị rõ ràng rất không được tự nhiên, đang định bỏ chạy thì một bàn tay có lực nắm cô lại và hỏi:

-“An Nhựt, em muốn ăn gì?”

-“Em... em không đói hay là em vì kí túc xá trước nha” cô trốn sau lưng Trình Tự nhẹ giọng

-“Sao thế? Chẳng phải em nói sẽ mời anh bữa này sao?”

-“Anh ấy... anh biết anh ấy ở đây sao không nói trước với em?” cô vội trách

-“Thề với trời, anh làm sao biết cậu ấy xuất hiện giờ này chứ. Hẹn gặp không bằng ngẫu nhiên, em đến chào hỏi đi” Trình Tự đẩy cô về phía trước nơi Trì Văn Trạm đang ngồi.

-“Văn Trạm, không phải cậu đi gặp Trần lão sư sao?”

-“Hôm nay lão Trần bận rồi! ai đây?” Trì Văn Trạm đáp

-“Đề tổ giới thiệu với cậu: đây là cô em gái xinh đẹp của tót- Hứa An Nhựt” Trình Tự vui vẻ nói

-“Cậu có em gái từ hồi nào vậy?” Trì Văn Trạm lộ vẻ ngạc nhiên.

-“Hà hà, là đàn em khóa dưới” Trình Tự đáp rồi quay sang bảo cô:

-“nào mau chào hỏi đi!”

-“Chào... xin chào anh, em là Hứa An Nhựt” giọng cô run run

-“Chào em, anh là Trì Văn Trạm” anh đáp

-“Em ấy biết cậu mà!” Trình Tự nói xen vào.

Cô nhấc chân đạp Trình Tự một cái, anh bị đau giả vờ la oái, vô tội nhìn cô.

-“Em ngồi đây cùng Trạm, anh đi mua đồ ăn” Trình Tự đẩy cô ngồi xuống ghế.

Giờ phút này cô chỉ muốn trốn thoát khỏi nơi này, chưa bao giờ cô nghĩ có thể ngồi cùng với anh trên một bàn, rất gần, cũng may xung quanh ồn ào có thể che giấu âm thanh đập thình thịch của con tim. Cô cúi đầu không dám hình dáng người cô hằng nhớ nhưng, cảm giác nà rất giống năm năm trước, giây phút cô rơi vào cái bẫy ngọt ngào của tình yêu.

Thoát chốc Trình Tự đã quay trở lại với hai phần cơm trên tay, một phần để trước mặt cô, phần còn lại đặt trước mặt cô, cười tươi nói: -“Mau ăn đi”

-“Cảm ơn anh!” Cô ngẩng đầu nói vẫn còn rất ngượng ngùng.

-“Trạm, buổi tụ tập cuối tuần này cậu có đi không?” Trình Tự quay sang hỏi Trì Văn Trạm

-“Không đi, mình bận rồi!” Trì Văn Trạm đáp

-“Không được, đợt trước cậu cũng viện lí do này. Lần này dù thế nào cậu cũng phải đi” Trình T tự kêu lên phản đối

-“Vậy cậu còn hỏi tớ làm gì?” Trì Văn Trạm thần nhiên

-“Haha, lần này cậu đi không uống công đâu, có nhiều em khóa dưới đáng yêu lắm!” Trình T tự nháy mắt nham hiểm

-“Cậu thật nhảm chán!”

-“À, phải rồi, em gái cùng đi chứ?” Trình T tự nhắc đến sự tồn tại của cô

-“Hả? em sao?” cô ngu ngơ đáp

-“Chứ ai vào đây, đi cùng bọn anh”. Trình T tự ghé vào tai cô nói nhỏ: -“Còn có anh Văn Trạm của em nữa”

Cô đỏ mặt giận dữ nhìn Trình T tự, nhất thời không nhận ra Trì Văn Trạm đang nhìn mình.

Bữa ăn trôi qua rất nhanh, căn bản phần lớn thời gian đều là Trình T tự nói, chúng tôi ngồi nghe, thi thoảng Trì Văn Trạm có đối đáp vài ba câu.

Lời cuối chương một: 0413 rain:

Viết nên ý tưởng thật sự rất dễ, nhưng để hoàn thành ý tưởng đó là việc không mấy dễ dàng. Câu chuyện này đã tồn tại trong tâm trí tôi từ rất lâu về trước, bởi cuộc sống cá nhân khiến nó chưa bao giờ được phát họa một cách chi tiết hơn. Nên việc ngồi trước màn hình máy tính gõ những chữ đầu tiên làm tôi cũng ngạc nhiên với chính mình, hân hoan, háo hức, hồi hộp là tâm trạng mà tôi đang trải qua, tôi không có kì vọng nhiều về việc viết nên một câu chuyện động lòng người, hay cực kì xuất sắc, chỉ mong đâu đó trên thế gian này tìm được sự đồng cảm chân chính, đây có vẻ là là một truyện dài hơi, nhưng nó sẽ được hoàn thành sớm nhất có thể. Rất mong sau những lời tâm tình này thì tôi vẫn đang viết tiếp câu chuyện này. :bird: :bird: :bird:

Bạn đang đọc truyện *Tình Anh Cho Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Triển khai kế hoạch

Hứa An Nhục chưa bao giờ mong chờ ngày cuối tuần giống như lúc này, để bản thân có thêm tự tin cô đã nhờ Tiêu Như, Nhất Linh lựa chọn trang phục giúp mình. Hai người bạn tò mò về vẻ trịnh trọng, khấn trương của cô, sau khi nghe được đáp án, cả hai đều háng hái tư vấn, chúng tôi còn cùng dành một ngày chỉ đi mua sắm, làm đẹp... quả thực theo đuổi một người thực hao tổn tâm khí.

Số lần Hứa An Nhục kiểm tra cuốn lịch trên đầu giường đã gấp đôi số lần cô ngó ngang đến nó trước đây, cuốn lịch đẹp để thăng tấp đã bị cô nhàu tới nhàu lui, ghi ghi chép chép đến nỗi cuối mép cũng quăn lên.

-“Nhưng sau vẫn chưa đến cuối tuần nhỉ” cô lăm bầm một mình, còn Tiêu Như và Nhất Linh thì giả vờ không quan tâm, mà phải nói họ sắp bị cô bức điên rồi, Hứa An Nhục luôn nghĩ mình hoạt bát[trà mụn- lqđ] và tự tin đây mình nhưng bây giờ cô cảm thấy sai lầm rồi, cô hồi hộp, bồn chồn không yên, đây rõ ràng chỉ là một buổi họp mặt bình thường chứ không phải là buổi hẹn hò yêu đương, cô lo lắng cái quái gì chứ?

"Hứa An Nhục, chuẩn bị tư thế sẵn sàng chờ chết, chết vì hạnh phúc nhỉ?"

Thứ 7

Cả ngày hôm nay Hứa An Nhục không có tiết học, bình thường giờ này cô vẫn còn ngủ vùi trong chăn nhưng lúc này khác hẳn, cô đã dậy từ sáng tinh mơ rồi, đã chạy một vòng sân trường, còn mua đồ ăn sáng cho cả phòng nữa, tâm trạng vui vẻ lên đỉnh điểm. Trở về với hai tay xách hai túi, một bên là bánh bao, túi còn lại là sữa đậu nành, Hứa An Nhục đặt đồ lên bàn, gọi lớn:

-“Tiêu Như, Nhất Linh...dậy đi thôi”

Chui ra từ đồng hồ nào là quần áo, nào là sách vở, hai mắt Tiêu Như lộ rõ viền đen, ú ớ nói

-“An Nhược, cậu đừng hành hạ tớ nữa, tối qua hơn 3 giờ tớ mới ngủ”

-“Cậu lại luyện tiểu thuyết chứ gì” Nhất Linh cười khanh khách vò đầu tóc rối mù của Tiêu Như, rồi chạy nhanh vào phòng vệ sinh.

-“Không dậy là bánh bao nhân đậu của cậu sẽ vào bụng Nhất Linh à nha” Hứa An Nhược vừa nói vừa mở bao đựng đồ ăn, hít hà mùi bánh mới thơm phức.

-“Á...không được, năm phút...không mười phút” Tiêu Như thều thào

-“Ui...Linh, bánh bao hôm nay ngon lắm nha” Hứa An Nhược gọi

-“Đừng mà...” Tiêu Như bật dậy khỏi giường và gào lên, ôm lấy túi bánh của mình đi mất

-“Linh, cậu nói xem, Tiêu Như ham ăn giống ai vậy?” Hứa An Nhược tò mò

-“Không phải đặc biệt ham ăn mà là hội chứng cuồng bánh bao nhân đậu a” Nhất Linh giải thích

-“Haha” chúng tôi cùng không nhịn được bật cười.

...

Sau đó cô cùng Nhất Linh đến thư viện, trả một số sách gần quá hạn, tìm tài liệu cho buổi thuyết trình tuần sau.

-“Là quyển này hả?” cô đưa sang cho Nhất Linh

-“Ừ, đúng rồi, còn quyển [Tư Tưởng Chính Trị] nữa”

-“Chắc có ai mượn rồi” cô lục lọi trên giá sách.

Cô không đủ tầm với để lấy được những cuốn sách ở phía trên, đang cố nhướn tay, khổ sở nhảy tung tung.

-“Em muốn lấy quyển nào?” giọng nói trầm ấm vang lên.

-“Á...” cô không khống chế được sự tiếp xúc trực tiếp với mặt sàn thì một bàn tay giữ chặt eo cô lại.

-“Không sao chứ?”

-“A...cảm ơn anh” Hứa An Nhược ngượng ngùng trả lời.

Trì Văn Trạm nhìn người con gái mặt đang ửng hồng nhất thời không hiểu vì sao, anh nhanh chóng buông tay ra, ho khan một tiếng

-“Khụ...quyển này đúng không?”

-“Đúng ạ, cảm ơn anh” cô đưa tay nhận lấy quyển sách, nhìn anh rồi hỏi –“Anh cũng đến thư viện ạ?”

Cô muốn cú đầu mình mấy cái vì câu hỏi chẳng có chút đầu óc nào, anh không ở đây thì ở đâu

-“Ừ...anh đến mượn sách”

-“A...anh tìm được chưa? Hay để em phụ anh tìm”

-“Không cần, đã đủ rồi” anh khách khí nói

-“Vậy ạ”

-“Còn muốn lấy quyển nào trên đó không?” Trì Văn Trạm chỉ lên phía trên hỏi

-“Không ạ”

-“Vậy thì anh đi nhé! Tạm biệt”

-“Dạ, chào anh”

Hứa An Nhược ngây ngốc nhìn theo bóng dáng anh, cảm thấy thật may mắn khi gặp được anh, anh không khó gần, lạnh nhạt như cô tưởng, anh còn chủ động nói chuyện với cô, còn giúp cô tìm sách, An Nhược ôm quyển sách như báu vật trong lòng, cười rạng rỡ.

“An Nhực,...xong chưa?” Nhất Linh không biết từ đâu chạy đến

“Nè...tìm được rồi” cô nhanh chóng thoát khỏi mộng ảo.

“Về thôi”

...

Buổi tối

Sau hơn một tiếng đồng hồ ăn ngủ trong phòng tắm, cô cũng lếch xác ra khỏi phòng tắm, hai mắt của Tiêu Như nhìn cô có vẻ kinh dị

-“Có phải phòng tắm bốc khói rồi không?”

Nhất Linh thì đang bận sấy khô tóc, cô không đáp mà ngồi xuống giường đưa mái tóc ướt nhẹ sang cho Nhất Linh: -“Sấy giúp tớ luôn đi”

-“Tiêu Như, cậu không đi hả?” cô lên tiếng hỏi

-“Không đâu, một lát nữa tớ hẹn rồi!”

Tiêu Như ngoài việc cuồng ăn, hứng thú với tiểu thuyết lại còn nghiện game online, chúng tôi từ chối bàn luận về thú vui của cậu ấy, và tiếp tục công cuộc sấy khô đầu.

Hơn nửa tiếng sau,

Hứa An Nhực và Trần Nhất Linh đã ra khỏi kí túc xá đến nơi hẹn, đó là một nhà hàng nhỏ cách trường hơn 10 phút đi bộ, nhưng do trời tối nên tụi cô đi bằng taxi, đến vừa đúng lúc thấy Trình Tự đang cần di động gọi từ phía.

“Đàn anh, tụi em đến rồi nè!” cô vẫy tay gọi Trình Tự

“Hey! Anh còn tưởng em không đến” Trình Tự vẫn chào cô, nhìn Nhất Linh rồi hỏi: “Ai vậy?”

“Bạn cùng phòng với em”

“Chào em, anh là anh trai của An Nhực, gọi anh là Trình Tự được rồi”

“Đừng nghe anh ấy nói bậy” cô kéo Nhất Linh đi vào, lười để ý đến anh ta.

“Phòng thứ hai quẹo trái” Trình Tự nói với theo

Khi chúng tôi mở cửa bước vào phòng thì đã có khá khá người ngồi đợi rồi, tiếng trò chuyện làm không khí rôm rả, cô cùng Nhất Linh đại một chỗ ngồi xuống.

Không bao lâu đông đủ người tụ họp lại quanh một bàn lớn, cách món ăn đã sẵn sàng. Trình Tự đại diện cho sinh viên khóa trên phát biểu

-“Chào mọi người, tối nay là buổi tụ họp chúng ta tổ chức chào đón đàn em khóa dưới, ăn uống nhiệt tình vào nhé! Ai muốn làm quen thì tranh thủ cơ hội”

Anh nói xong mọi người vỗ tay nhiệt tình kèm theo những tiếng cười giòn giã.

Hình như ở đây toàn sinh viên khoa CN, chỉ có cô và Nhất Linh là lạc loài.

Ngay từ giây phút Trì Văn Trạ và Trình Tự bước vào cô đã nhìn thấy anh, hôm nay anh mặc áo sơ mi màu xanh đậm, tóc tai được chải gọn gàng càng làm gương mặt anh trở nên ưu tú, khiến cô không thể rời mắt đi, vẫn nhìn chăm chăm vào anh.

-“An Nhực, lộ liễu quá! Cậu đã nhìn anh ta hơn năm phút rồi. Có phải là anh Trạ của cậu không?” Nhất Linh kề sát tai cô hỏi nhỏ

-“Đúng vậy” cô cười híp mắt, hạnh phúc đáp

-“Xem mặt cậu kia, nhiều đó đã thỏa mãn ghê chưa!” Nhất Linh chọc ghẹo

Trình Tự nãy giờ vẫn đang trò chuyện rôm rả, nhưng anh vẫn cảm nhận được ánh mắt chăm chú từ xa, quay lại thì thấy Hứa An Nhực đang chăm chăm nhìn về phía này, trong lòng thầm thở dài: -“Haizz, cái cô ngốc này”

Sau khi tiệc kết thúc, Trình Tự hô hào cùng đi tăng hai, cô nhiệt tình tham gia vì biết đâu có được cơ hội ở gần anh, cô phải biết nắm bắt, An Nhực thầm cô vũ chính mình, đồng thời sống chết kéo theo Nhất Linh đang muốn trở về.

Phòng đã được đặt sẵn trước, khi vào thì Trình Tự kéo tay cô ngồi xuống bên cạnh anh, nhỏ giọng nói:

-“Ngồi ở đây đi”

Cô phát hiện anh cũng đi về hướng này, nhìn cô gật đầu một cái rồi ngồi xuống. cô không che giấu được niềm hân hoan trong lòng.

Do xung quanh ồn ào tiếng nhạc, tiếng người nên cô không thể nào trò chuyện, chỉ lén lút nhìn anh. [Trà Muộn-dđ lqđ]Giờ phút này tuy bên ngoài là thế nhưng trái tim cô cảm thấy bình yên hết thấy, chúng tôi chỉ cách nhau một gan tay thậm chí cô còn nghe thấy tiếng thở nhẹ nhàng của anh, mang một mùi thanh mát tao nhã nhưng lại khiến người tay say đắm.

Bạn đang đọc truyện *Tình Anh Cho Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Bất Ngờ

Những thứ tất yếu đương nhiên vẫn sẽ đến, chỉ là sớm hay muộn.

Đang lúc mãi ngắm nhìn người bên cạnh thì một khủy tay thúc vào eo cô, Hứa An Nhược quay sang thì thấy Nhất Linh đang cố nín cười nhìn mình.

-“Gi vậy?” cô buồn bực hỏi

-“Coi chừng người ta bốc cháy bây giờ” Nhất Linh cười khúc khích

-“Anh ấy có phải rất đẹp trai không?” cô thì thầm vào tai bạn

-“Đúng, chuẩn soái ca” Nhất Linh đáp

Cô cười không chút e thẹn, phải nói là với con mắt thẩm mỹ của mình cô luôn luôn có lòng tin.

Lúc này Hứa An Nhược không để ý đến người bên phía bên trái đã đứng dậy đi ra phía cửa, một lát sau anh bước vào theo sau là một cô gái.[Trà Muộn- dđ lqđ]Cô nghi hoặc nhìn về phía anh, do ánh đèn mập mờ nên cô không thấy người đứng phía sau anh, đến khi anh nắm tay người phía sau ngồi xuống ghế, cô gái tươi cười chào hỏi Trình Tự, giọng nói nhỏ nhẹ thanh tao.

Trái tim như lỡ không bắt kịp nhịp, cô nhìn chăm chăm vào người ta, đến nỗi cô gái nhận ra được ánh nhìn của cô thì ngạc nhiên hỏi:

-“Đây là?”

-“À... đây là An Nhược, em gái của mình” Trình Tự giải đáp thắc mắc của cô gái rồi quay sang nhìn cô “Cô ấy là Điền Thu Huyền, cùng khóa với tụi anh”

-“Chào chị...” cô gượng gạo nói

-“Xin chào, rất vui được gặp em, chị là bạn gái của anh Trạ” giọng nói vẫn nhỏ nhẹ, dịu dàng, hoàn toàn khác với sự ồn ào xung quanh.

Hứa An Nhược như bị một nhát dao đâm vào chỗ trí mạng, nụ cười của cô ngay lập tức đông cứng, lòng bàn tay bị siết chặt đau nhói.

Người như anh, làm sao lại không có những cô gái quay quanh, làm sao chưa từng kết giao chứ. Anh cùng cô gái đó sánh vai vừa lứa, mọi người xung quanh thể hiện vẻ ngưỡng mộ, ghen tỵ

"Nam sinh thì ghen vì người con gái xinh đẹp dịu dàng lại thuộc về người khác, nữ sinh thì xót xa vì người trong mộng đã là của cô gái khác, người đó lại xinh đẹp, u tú. Quả thật rất xứng đôi, cô không trông thấy vẻ mặt của mình nhưng cũng nghĩ chắc khó coi lắm, lòng như bị một tảng đá lớn đè lên, nghẹn không thể nói, cảm xúc hỗn độn.

Thấy không khí có chút kì dị, Nhất Linh cảm thấy không ổn liền kéo nhẹ vai cô, giọng lo lắng:

-“An Nhược, cậu vẫn ổn chứ?”

-“...”

Không ổn, thật không ổn một chút nào, cô muốn khóc rồi! cố gắng bao nhiêu năm nay, bây giờ khó khăn lắm mới được gần anh, tại sao ở đâu nhảy ra một cô bạn gái? Hứa An Nhược tự ti,[Trà Muộn- lqđ]cô hoàn toàn không biết mẫu người của anh, cũng không người bạn gái này từ đâu xuất hiện. Điền Thu Huyền xinh đẹp hơn, dịu dàng hơn, giỏi giang hơn cô, nhìn hai người họ xứng đôi vừa lứa, ánh mắt dịu dàng của anh, sự ản ý giữa họ làm cô bị đẩy ra xa hàng ngàn cây số. Cô không đánh đã bại, Hứa An Nhược cơ hồ như không chấp nhận được, đành nén bi thương.

Nhất Linh nhìn thấy bộ dạng của cô, thở dài khuyên nhủ

-“An Nhựt, chúng ta về thôi!”

-“Mình không sao” cô ủ rũ đáp đi theo cô ấy rời khỏi đây, cũng không nói tiếng nào với Trình Tự.

Lúc hai người các cô đang đứng đợi xe thì Trình Tự đuổi theo phía sau.

-“An Nhựt, sao không nói tiếng nào đã bỏ về”

-“Về trễ không an toàn” Nhất Linh đáp

-“An Nhựt, thực sự anh không biết Điền Thư Huyền sẽ đến”

-“Anh nên nói sớm với tôi, cảm thấy đùa cợt của người khác thú vị lắm hả?” cô ghen giọng chua chát.

-“Xin lỗi”

-“Không cần đâu, hôm nay cảm ơn anh” cô bình thản đáp

-“Em đưa cô ấy về cẩn thận” Trình Tự nhờ vả Nhất Linh

Thực sự thì Trình Tự chẳng làm gì sai, anh ta cũng đâu có nghĩa vụ phải thông báo cho cô về mọi thứ của Trì Văn Trạm. Chỉ là cô đang cố làm cho trái tim mình bình tĩnh trở lại, Trình Tự lại vừa lúc là đối tượng cho cô xả giận. Coi như anh ta xui xẻo đi.

Trên đường trở về kí túc xá, cô và Nhất Linh đều đồng loạt im lặng, cô nhìn qua khung cửa, nhìn ánh đèn rực rỡ bên đường, mọi thứ lướt qua rất nhanh, không để chút dấu vết nào, giống như tâm trạng hiện giờ, đau mà không đau, tưởng không đau ngờ đau không tưởng.

Đêm nay là một đêm dài vô tận, vừa về đến phòng cô chỉ kịp vứt bỏ đôi giày cao gót xuống dưới gầm giường, tung chăn trốn vào, mặt mũi cũng không có ý định tẩy rửa, váy cũng chẳng thay, [đđ LQĐ- Trà Muộn]cứ thế chìm vào bóng tối. Nhưng chỉ cô biết mình hề ngủ, nguyên một đêm cô không hề chớp mắt, những giọt nước mắt không biết từ lúc nào đã nhòe hai bên má, thấm đẫm xuống gối nằm, cô cắn chặt răng để không phải phát ra tiếng nức nở.

Sau một đêm không thể ngủ, khóc cũng đã đủ, mới hơn năm giờ sáng Hứa An Nhựt đã lồm cồm bò dậy, chưa đánh răng rửa mặt đã xuống dưới sân chạy bộ, cô chạy mãi không hề suy nghĩ đến khi một nhòa thờ không ra hơi.

Cô mua đồ ăn sáng cho cả phòng rồi mới trở về, để toàn bộ đồ ăn lên bàn, sau đó cô leo lên chiếc giường nhỏ của mình nhắm nghiền hai mắt lại nghỉ ngơi.

Trần Nhất Linh ngồi trên bàn học đọc sách này giờ, từ lúc An Nhựt bước vào cô đã định lên tiếng nhưng thấy vẻ mặt đoán không được tâm tư của cô ấy nên cô chỉ biết thở dài trong lòng, im lặng nhìn.[Trà Muộn- l q d] cô hiểu được tâm trạng hiện giờ của An Nhựt, không phải một hai lời khuyên là có thể không đau nữa. Trước đó, khi nghe An Nhựt kể về người mà cô ấy thầm mến- Trì Văn Trạm, cô cứ nghĩ đó chỉ đơn giản là tình cảm nhất thời, tính ra cô ấy không gặp anh ta nhiều năm rồi, có thể là ảo tưởng do bản thân tạo nên nhưng tối hôm qua khi cô gái đó xuất hiện mặt của An Nhựt trở nên trắng bệch, giọng nói dù kiềm nén nhưng vẫn cảm nhận được sự run rẩy, đến nỗi rằng cô ấy cắn chặt khiến cho môi cũng bật máu. Cô tin An Nhựt thật sự rất yêu Trì Văn Trạm, không phải nói quên là quên ngay được, nên cô mới lo lắng sợ cô ấy tổn thương.

An Nhựt ngủ mê man, trong giấc mộng cô thấy mình lạc vào một mê cung, cô đi mãi đi mãi cũng không ra được, trong lúc tuyệt vọng cô nhìn thấy Trì Văn Trạm- anh đang đứng[Trà Muộn-đđ lqđ]cách cô một khoảng nhìn cô mỉm cười, đang định chạy đến nắm lấy tay anh thì một bóng dáng khác xuất hiện bên anh, ôm lấy vòng tay anh-Điền Thư Huyền cười nũng nịu, sau đó quay sang nhìn cô đầy vẻ kiêu ngạo, rồi kéo anh rời đi. Cô gọi lớn tên anh “Văn Trạm, chờ em với” nhưng họ mãi mãi hút đằng xa còn chân cô bị thứ gì đó ghim lại kéo vào trong bóng tối...

“Không được...” Hứa An Nhựt hét lớn, giật mình tỉnh giấc mới thở phào nhẹ nhõm, cũng may chỉ là mơ cô thầm trấn an.

“An Nhựt, cậu thức dậy ăn chút gì đi” tiếng gọi kéo cô về thực tại

“Mình ngủ bao lâu rồi!” cô bước xuống giường hỏi

“Đã hơn 3 giờ chiều rồi đó” Tiêu Như đáp

“Lâu như vậy sao?” cô ngạc nhiên, nhẹ xoa hai bên thái dương, hên gì đầu đau ẽ ảm.

Bạn đang đọc truyện *Tình Anh Cho Em* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Đã hơn một tuần, Hứa An Nhượng chưa từng đặt chân đến khoa CN, không phải mang ý niệm trốn tránh mà sợ trông thấy người ta hạnh phúc lại làm bản thân mềm lòng.

Không biết trời xui đất khiến thế nào lại lang thang đến đây phòng học quen thuộc. trước đó hầu như ngày nào cô cũng lướt một lượt quanh đây mong ngóng bóng hình anh. Mãi mê chìm vào vòng suy tư thì một giọng nói kéo cô về:

-“Xin chào, em có phải là An Nhượng không?” giọng nói trong trẻo cất lên

Hứa An Nhượng giật mình tỉnh mộng quay sang hướng của giọng nói đó, bắt gặp người mà cô không muốn nhìn thấy nhất- Điền Thư Huyền đang nở một nụ cười duyên dáng nhìn cô.

-“Chào chị” cô đáp

-“Chúng ta duyên thật, em tìm anh trai hả?” Điền Thư Huyền ân cần hỏi

-“Hả?” cô ngơ ngời

-“Trình TỰ” Điền Thư Huyền gợi ý

-“Chị đừng nghe anh ta nói bậy, em không chút quan hệ nào với anh ta cả” cô đáp ngắn gọn

-“Hi hi, chị cũng nghĩ vậy. Còn thắc mắc Trình TỰ có em gái từ khi nào nữa chứ” Điền Thư Huyền bật cười nhìn cô

Cô không đáp chỉ cười gượng gạo

-“Tối đó sao em đột nhiên lại về sớm vậy?” Điền Thư Huyền đột nhiên hỏi

-“Bạn đi cùng với em cảm thấy không khỏe nên em đưa cô ấy về”

-“à... ra à vậy”

Cả hai rơi vào im lặng, cô đang muốn tìm cớ rời đi thì Điền Thư Huyền mở lời

-“Em quen Trình TỰ thế nào?”

-“Tình cờ gặp hôm nhập học ạ”

...

Cô không biết Trình TỰ có nói gì với Điền Thư Huyền về việc cô mến mộ Văn Trạm không, nhưng nãy giờ thấy thái độ của cô ta khá hòa nhã không kiềm kị lắm nên cô thả lỏng phào nhẹ nhõm. Cũng may Trình TỰ không phải kẻ lắm mồm đáng ghét.

-“Trò chuyện nãy giờ có làm mất thì giờ của em không? Chị quên bên luôn” Điền Thư Huyền nhỏ giọng

-“Không ạ” cô đáp

-“Thôi, chị có việc đi trước, hẹn gặp lại em nhé!” Điền Thư Huyền nhìn đồng hồ nói

-“Vâng” cô thả lỏng phào nhẹ nhõm

Trải qua những ngày vừa rồi, Hứa An Nhượng quyết định không suy nghĩ nữa, cũng không để tâm đến sự xuất hiện của Điền Thư Huyền, cô chỉ đơn giản là yêu một người, mặc dù không được [Trà Muộn- đđ l q đ]chấp nhận nhưng ép buộc bản thân phải từ bỏ cô thật sự không làm được. Cô chấp nhận thực tại, cũng không muốn phá hỏng nó, tuy không biết điều này có thể giữ được trong lòng đến khi nào bị phát giác.

Bóng dáng Điền Thư Huyền vừa khuất hẳn thì cô đã thấy hai người đang đi dọc hành lang. Trình TỰ nói điều gì đó khiến gương mặt Trì Văn Trạm lộ ra nụ cười. Cô quay người muốn tránh ánh mắt của họ nhưng không được vì đã nghe tiếng Trình TỰ oa oa gọi cô:

-“An Nhượng”

-“Xin chào” cô không thể không bước đến cúi đầu chào họ

-“Em đang làm ở đây vậy?” Trì Văn Trạm nhìn cô hỏi

-“à... em đi dạo” cô đáp lí nhí

-“Haha, An Nhực...em đi dạo mà tới tận khoa tại anh, có phải muốn gặp anh không?” Trình Tự kéo tay quàng qua vai cô, không biết tiếc chế cười ha hả

-“Có ma mới muốn gặp anh” Cô then quá hóa giận thụi vào bụng anh ta

-“Em gái, đừng ngượng ngùng mà. Chỉ cần em mở lời anh sẽ vì em từ bỏ cả vườn hoa” Trình Tự cười xấu xa

-“Không biết xấu hổ” cô mắng

Trì Văn Trạm nhìn động tác thân mật của hai người này giờ, cũng bật cười góp vui

-“Trình Tự vẫn chưa có bạn gái chính thức nào, tuy cậu ấy rất tốt nhưng chỉ là nhân phẩm có vấn đề”

-“Trì Văn Trạm, cậu bêu xấu tôi” Trình Tự mếu máo làm bộ đáng thương.

Cô không khách khí cười nhạo Trình Tự

“Được lắm, hai người cứ chờ đó” Trình Tự then quá hóa giận nổi giận bỏ đi

Hành lang chỉ còn cô và Văn Trạm, không khí có chút ngượng ngùng, cô cúi mặt nhìn sàn gạch láng bóng, không biết đang suy nghĩ cái gì

-“Đi cùng chứ?” giọng anh trầm ấm vang lên

-“Dạ...?” cô ngơ ngác không hiểu

-“Đến căn-tin, em đã ăn trưa chưa?” Trì Văn Trạm hỏi

-“Dạ chưa” cô lắc đầu

-“Đi thôi, Trình Tự chắc đang mắng người rồi” Anh nói

Do đã quá giờ nghỉ nên căn-tin không đông đúc lắm, chỉ có lác đác vài ba sinh viên. Trình Tự đang ngồi ở một góc, ngón tay gõ gõ trên mặt bàn như đang suy tư điều gì đó.

Cô ngồi xuống bên cạnh anh

-“Ăn gì?” Trì Văn Trạm quay sang hỏi

-“Tớ gọi rồi” Trình Tự đáp

-“Còn em?” Trì Văn Trạm nhìn cô

-“A...không cần, tự em đi mua được ạ” cô đứng bật dậy nói

-“Đến máy tự động mua cho anh lon coca” Trình Tự lên tiếng

-“Xì...đưa tiền thê đây” cô xì một tiếng

-“Keo kiệt” Trình Tự bĩ môi móc túi đưa mấy đồng thê cho cô

Khi cô trở lại thì bàn ăn đã có thêm một người- Điền Thư Huyền ngồi bên cạnh Văn Trạm, cô đi chậm rãi xuống bên cạnh Trình Tự.

-“Ừa, An Nhực” Điền Thư Huyền tươi cười nhìn cô

-“Tinh cò gặp nên gọi em ấy cùng đi ăn với bọn anh luôn” Trì Văn Trạm giải thích

-“Chị cũng đến ăn ạ?”

-“Không, chị ăn rồi, đợi hai người này có khi chết đói mất” Điền Thư Huyền lắc đầu cười.

Để tránh mất tự nhiên, cô chỉ cúi xuống giải quyết tô mì của mình, nhưng Điền Thư Huyền dường như rất hòa nhã, thân thiết trò chuyện với cô. Ngoài việc cùng cô ta đối đáp thì hai người đàn ông đều im lặng.

-“Em là người thành phố S à?” Điền Thư Huyền đột nhiên lên tiếng

-“Không ạ, em ở thành phố R” cô đáp

-“A...Thật trùng hợp, Văn Trạm cũng là người tp R” Điền Thư Huyền lộ vẻ ngạc nhiên

-“Vậy là em gái đồng hương rồi, em ở khu nào nhỉ?” Trì Văn Trạh hỏi

-“Khu An Lạc ạ” cô lí nhí

-“Nhà anh cũng ở đó, chúng ta đã từng gặp nhau chưa nhỉ?” Trì Văn Trạh suy tư hỏi

-“Haha, chắc chưa ạ” cô cố nở nụ cười tự nhiên nhất

Trong lòng cô thầm gào thét, cô muốn nói với anh rằng “chúng ta đã gặp nhau từ 6 năm trước, em say từ ánh nhìn đầu tiên” cô rất muốn nhìn anh và nói “đã lâu không gặp” [Trà Muộn- l q đ]nhưng cô biết anh đã quên từ lâu, anh không còn nhớ cô nhóc hay đến nhà anh học thêm, vì muốn gặp anh mà cố gắng đến nhường nào. Anh sẽ không bao giờ hiểu hết được.

Trình Tự nãy giờ chỉ chú tâm vào việc no bụng cũng buông đũa xuống, uống một hơi hết lon coca lúc nãy cô mua, đứng dậy kéo tay cô rồi quay sang nói với Trì Văn Trạh.

-“Tớ có chút chuyện, cậu nói với giáo sư Trần ngày mai tớ sẽ đến tìm thầy ấy”

-“Ừ” Trì Văn Trạh đáp

...

Cô không hiểu được Trình Tự đang làm cái trò gì, vì cô tay bị nắm đến đau rất mà tức giận hết:

-“Anh là gì vậy? Buông tôi ra”

-“Chúng ta nói chuyện một chút đi” Trình Tự không thả lỏng

-“Đau...” cô nhăn mặt

-“Xin lỗi” Trình Tự nhận ra sự lỗ mãng của mình thì mới buông tay ra

-“Nói chuyện gì vậy?” cô nhìn Trình Tự thắc mắc

-“Em cách xa Văn Trạh một chút” Trình Tự nghiêm túc nói

-“Tại sao?” cô đáp máy móc

-“Cậu ấy đã có bạn gái rồi, em đừng tiếp cận hai người họ nữa”

-“Đó là chuyện của tôi, không liên quan đến anh” cô tức giận nói

-“Sao lại không liên quan, cậu ấy là bạn tôi”

-“Đừng có nói với tôi là anh đồng tính luyến ái” cô châm chọc

-“Em...” Trình Tự tức tối gằn giọng

-“Nếu không có gì nữa thì tôi đi đây” cô hừ một tiếng

-“An Nhựt, anh rất quý em, nhưng nếu em làm gì quá đáng anh tuyệt đối không khoan tay đứng nhìn” Trình Tự thờ dãi nói

Bạn đang đọc truyện *Tình Anh Cho Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Sau cuộc trò chuyện kết thúc không mấy tốt đẹp với Trình Tự, Hứa An Nhựt cảm thấy tâm trạng buồn bực kinh khủng. Trình Tự có lí lẽ của anh ta, cô cũng không oán trách, vì cô chẳng qua chỉ là một người bình thường, đối với sự ưu tú của Điền Thư Huyền chẳng có tí uy hiếp nào cả. Những thứ Điền Thư Huyền có trong tay lại là những điều cô hằng khao khát, cô ta quen biết anh sớm hơn cô, nhìn nhận tình cảm sớm hơn, cùng anh trải qua những quãng thời gian vui vẻ, hạnh phúc.

Cô đối với anh, cùng lắm chỉ là nhận mặt biết tên, qua những lần gặp gỡ tình cờ, trò chuyện đôi ba lần. Và hơn hết, ngay cả tư cách thổ lộ tình cảm cũng

chẳng có, nếu anh biết những suy tư, tình cảm cô dành cho anh, thì chắc chắn anh sẽ không còn thái độ tự nhiên, hòa nhã xử sự với cô./Trà Muộn- lqđ/
Thà rằng, giữ những lời trong lòng lại còn hơn là phải đối diện với những lời từ chối khéo léo, ít ra hiện tại, anh chưa từng bài xích cô đến gần.

Thứ 6

Buổi học chiều tan sớm, Hứa An Nhược nhanh chân bước ra khỏi lớp, đưa cho Nhất Linh mấy cuốn giáo trình của mình, vội nói :

-“Mang về phòng giúp tớ nha”

-“Ừa, cậu đi đâu vậy. không ăn tối hả?”

-“Tớ phải đi lấy đồ mẹ mới gửi lên, nếu trễ quá thì hai cậu ăn trước đi” cô đáp

-“Ừ, tớ biết rồi”

-“Tớ đi nhé!” cô vẫy tay chào Nhất Linh rồi chạy về phía cổng trường Trạm xe bus giờ này đã khá đông rồi, cô phải đợi hơn mười lăm phút mới tới tuyến của mình. Khi cô lấy được đồ quay trở lại kí túc xá thì trời đã tối đen như mực, vừa mệt mỏi, vừa chật vật mới đem được hai túi xách nặng trĩu lên tới phòng.

-“A...cái gì vậy? có đồ ăn không?” Tiêu Như nhìn thấy cô tay xách nách mang vội nhảy xuống giường phụ một tay.

-“Có, toàn là đồ ăn thôi” cô thở hồn hển

-“hehe, thật không uổng công cậu đi một chuyến, để tớ lấy nước cho cậu” Tiêu Như đẩy cô ngồi xuống bàn, nịnh nọt nói.

Cô dùng kéo cắt bỏ dây mở túi ra, lôi ra đủ loại nào là tôm khô, mực khô, cá khô, một hộp thịt kho, bánh trái... nhìn một bàn la liệt các thứ đành sắp xếp lại gọn gàng, cái gì bỏ được vào tủ thì bỏ, hải sản khô thì phân làm mấy phần rồi gói kĩ để không có mùi.

-“Nhậu không?” Tiêu Như chop lấy hai con mực khô lớn nhất, vỗ vai cô hào hứng nói.

-“Xi, lên mái nhà hả?” cô lắc đầu nhìn bộ dạng nước miếng chảy ròng ròng của Tiêu Như.

-“Tớ có sẵn mấy lo bia nè! Bữa nay không có kiểm tra phòng đâu” Tiêu Như ghé vào tai cô thì thầm

-“Nhất Linh đi đâu rồi?” cô ngo ngo quanh hỏi

-“Chắc đến phòng kế bên, để tớ gọi cậu ấy về” Tiêu Như trả lời, rồi chạy đi.

Khi Tiêu Như xà xệch lôi kéo Nhất Linh trở về thì cô đã dọn xong, chỉ còn chừa mấy con mực ở trên bàn, chờ phán xét.

-“Gi mà thần thần bí bí vậy? cậu về hỏi nào thế?” Nhất Linh tròn mắt hỏi, trong lúc đó Tiêu Như đã đi khóa chặt cửa phòng, kéo màn cửa sổ, cười khúc khích nhìn hai cô.

-“Không có bếp làm sao nướng bây giờ?” cô cầm con mực lên lắc lắc hỏi

-“Ừ há?” Tiêu Như ngẩn tò te

-“Nướng hả?” Nhất Linh hỏi

-“Đúng” cô đáp

-“Sao tự dung...” Nhất Linh thắc mắc nhìn hai cô

-“Làm sao bây giờ?” Tiêu Như buồn rầu nói

-“Ê, hay là mình nhờ bếp của cô Phương” cô nói

-“Đề tớ qua hỏi phòng kế bên, họ có bếp đấy” Nhất Linh cầm mấy con mực bỏ vào cái bọc giấy bóng.

-“Cho họ mấy con đi” cô gật đầu

-“Ok, tớ đi mua nước đá” Tiêu Như vội nói

Vậy là lần đầu tiên chúng tôi cùng uống bia lại trong hoàn cảnh này, đèn tắt hết chỉ còn le lói đèn bàn sáng ở một góc, mực khô, mấy gói snack,... bia của Tiêu Như. Vì sợ bị phát hiện nên/Trà Muộn- dd lqđ/ chẳng dám trò chuyện lớn tiếng, đây cũng là lần đầu cô nếm mùi vị của bia đắng, nhàn nhạt, cô không uống nhiều chỉ tập trung ăn vặt, tụi cô nói đủ thứ chuyện trên đời, kể những chuyện xảy ra thời trung học.

-“Mối tình đầu của các cậu là năm mấy tuổi?” Tiêu Như nhai nhóp nhép hỏi

-“Không có” Nhất Linh hồ hững đáp

-“Năm lớp 8” cô yếu ớt nói

-“An Nhựt, cậu yêu sớm nha” Tiêu Như chọc ghẹo

-“Còn cậu?” cô chu môi

-“Hi hi, cậu đoán xem” Tiêu Như cười gian

-“Hừ, đừng có nói cái người đang đi du học ở Mỹ nha”

-“Exactly” Tiêu Như hô lên

-“Nhỏ giọng chút cô nương” Nhất Linh nhắc nhở

-“Công cuộc tấn công anh chàng của cậu sao?” Tiêu Như thì thầm

-“...” cô lắc đầu không đáp

-“Không được người này thì có người khác, cuộc sống là để tận hưởng mà. Để tớ giới thiệu cho cậu” Tiêu Như nhẹ giọng an ủi

-“Xi là bạn game của cậu hả?” cô không khách khí

-“Không tốt hả?”

-“Cậu chơi một mình đi, phòng chúng ta có một đĩa nghiện game là đủ rồi” Nhất Linh phản bác

-“Cẩn thận anh chàng kia chán cậu” cô cảnh báo

-“Dám mới sợ. Anh ta dạy tớ chơi game mà” Tiêu Như bĩa môi

...

-“Sao Hiểu Nhiên ít về thế nhỉ? Vậy thì đăng kí ở ktx là gì?” cô ngẫm nghĩ

Phòng chúng tôi tuy có bốn người nhưng cô bạn tên Hiểu Nhiên trừ mấy ngày mới nhập học đem một số thứ bỏ ở đây còn lại rất hiếm khi thấy xuất hiện ở ktx. Dường như không thấy ngủ lại, cô thắc mắc cũng không có đáp án vì cả ba đứa đều ít tiếp xúc với cậu ấy.

-“Biết chết liền, chắc dư tiền ấy mà!” Tiêu Như cười hắc, sẵn tay bỏ râu mực vào miệng.

Bỗng ngoài cửa có tiếng gõ rất mạnh, giọng nói vọng vào:

-“Phòng 201 mở cửa”

Chết rồi! không xong rồi! cả ba đồng loạt luống cuống, cô nhanh tay bỏ lo bia còn uống dở vào bọc, túm lấy bốn góc tấm mền cuộn lại, nhét vào gầm giường. Tiêu Như chạy vội vào toilet, Nhất Linh bình tĩnh ra mở cửa, che miệng ngáp:

-“Có chuyện gì thế ạ?”

-“Sao lại tắt đèn hết rồi?” Quản lý Phương nghiêm nghị hỏi

-“Dạ thưa cô, tụi em ngủ sớm mai còn có buổi học”

-“Vậy à? Sao tôi nghe có mùi gì rất lạ” Quản lý Phương nhướn mày

-“Đâu có gì lạ đâu cô” Nhất Linh vội đáp

-“Ừ, vậy thôi” Quản lý Phương nhăn mặt

-“Em chào cô ạ” Nhất Linh cúi đầu nói, nhanh chóng đóng cửa phòng.

...

-“Đi rồi hả?” cô nằm trên giường cười khúc khích

-“Hừ chết tớ rồi!” Nhất Linh thờ phào nhẹ nhõm

-“Phi tang hết đồng vỏ bia này sao giờ?”

Thế là sau một phút vui sướng lại phải dọn dẹp tan vật, tắm rửa sạch sẽ lên giường ngủ cũng đã khuya lắm rồi! Cô ngáp dài, dụi mí mắt đang chùng xuống, trằm chằm chìm vào giấc ngủ say.(còn tiếp)

Ngày hôm sau

Hứa An Nhượng cầm di động lên tìm kiếm trong danh bạ rồi nhấn nút gọi

-“Alo...” đầu dây bên kia phản hồi

-“Alo, chị Thanh hả?, em là An Nhượng nè, chị vẫn khỏe chứ?”

-“An Nhượng, là em hả? dạo này học hành thế nào rồi em?”

-“Vẫn ổn chị ạ” cô cười đáp

-“Con bé này, lên lâu như vậy rồi mà giờ mới liên lạc với chị” chị trách

-“Hi hi, chị...mẹ em có gửi vài thứ cho chị, chị cho em địa chỉ em mang qua cho” cô nói

-“Trời...em có rảnh không hay là chị đến lấy cũng được”

-“Thôi...để em mang đi còn tiện ghé cho biết nhà chị nữa”

-“Ồ...vậy phiền em nhé! Cuối tuần này được đó em, để chị nhắn lại địa chỉ nhà cho em”

-“Cảm ơn chị, hẹn gặp lại!”

-“Bye em”

Tâm trạng cô đang rất vui vẻ, vừa ngân nga vài câu hát vừa nhảy chân sáo, làm sao cô biết vị cứu tinh của cô đã xuất hiện rồi! cuộc gọi vừa rồi như tiếp một nguồn sinh lực cho cô. Chị Thanh chính là chị gái của anh, kết hôn và mới chuyển lên sinh sống ở thành phố S, [Trà Muộn- dđlqđ]từ khi học cấp hai cô đã theo chị ấy học, chị là giáo viên môn Toán,, cô thường xuyên liên lạc với chị. Tất cả những điều cô biết về anh đều là qua lời kể của chị Thanh, và một điều quan trọng đó chính là anh rất yêu thương chị của mình.

Sáng chủ nhật, Hứa An Nhượng chọn cho mình một bộ quần áo đơn giản nhất, quần jean áo sơ mi sọc ca-rô nhìn khá tươi tắn, gói gọn túi đồ vào trong ba lô, cô rời khỏi cổng đón xe bus.

Khi đến trạm dừng, phải mất mười lăm phút đồng hồ mới tìm được địa chỉ nhà, cô cố bình ổn hơi thở, lau mồ hôi trên trán rồi nhấn chuông cửa, chẳng mấy chốc nghe tiếng cửa cổng mở ra, chị Thanh tươi cười hỏi:

-“Tìm nhà có khó lắm không em?”

-“Dạ, em phải mất hơn mười mấy phút để tìm đến đây, trạm xe cách hơi xa” cô gật đầu đáp

-“Vào nhà đi, kéo nắn” chị Thanh kéo cô vào trong

...

Cô bước vào phòng khách ngồi xuống ghế, là nhà cấp 4 nhưng khá rộng rãi, bé Linh con gái chị Thanh đang ngồi trên chiếc bàn nhỏ tô tô vẽ vẽ, cô nhéo má bé cười đùa:

-“Bé Linh quên chị An Nhượng rồi hả?”

-“A...con chào cô” bé đưa hai mắt long lanh nhìn cô, lễ phép nói

-“Nhóc con, gọi là chị” cô phản bác

-“Anh hai Trọng cũng gọi là cô mà” bé bĩu môi đáp

-“Đang vẽ gì đó?” cô lấy bàn tay nhỏ nhắn của bé ra khỏi tập tranh

-“Không cho cô xem đâu” bé lắc đầu lia lịa, hai má phụng phịu

-“Nhượng, uống nước nè em” Chị Thanh đưa cho cô một cốc nước

-“Dạ” cô nhận lấy, không trêu chọc cô bé nữa mà đến tán gẫu với chị Thanh.

-“Mẹ em của ít quà gửi chị”

-“Cảm ơn bác giúp chị nha” chị Thanh nói

-“Thầy Lâm đi đâu ạ?” cô hỏi

-“Có tiết dạy nên đi rồi”

-“Chủ nhật cũng phải dạy à?” cô ngạc nhiên

-“Dạy bù ấy mà”

-“Trưa nay ở lại ăn cơm cùng hai mẹ con chị nhé!” chị Thanh bước vào bếp gọi cô

-“Được ạ. Có cần làm gì không cho em phụ một tay với?” cô đáp

-“Không cần đâu, em ở nhà trông bé Linh cho chị một lát, chị đi mua ít đồ” chị Thanh nói với cô rồi cầm chìa khóa xe

-“Dạ” cô đáp một tiếng

Lúc cô đang cùng bé Linh đùa giỡn thì ngoài cổng nghe thấy tiếng gọi, cứ tưởng chị Thanh về nên cô ôm cô bé lên bước ra ngoài ngắm

-“Chị hai?” tiếng gọi bên phía ngoài vang lên

-“Ai vậy ta?” cô tự hỏi

-“Cậu út đó ạ” bé Linh thì thầm vào tai cô

-“Cậu út nào?” cô ngó người hỏi lại

-“Thì cậu út của con” bé đồng dạng đáp

-“Hả?” cô rối loạn tính đường nên tiến hay lùi, cũng không biết có nên chui vào nhà chờ chị Thanh về không nữa.

-“Cậu ơi, mẹ Thanh đi chợ rồi. Cậu tự mở cửa vào đi” cô chưa kịp hành động gì thì bé Linh đã chạy đến bên cửa cổng nói lớn.

-“Sao mẹ lại dám để cháu ở nhà một mình?” anh kinh ngạc hỏi

-“Con không ở nhà một mình” bé đáp

Anh không lên tiếng mà lấy chìa khóa thò tay vào mở ổ khóa, “két...” cửa được mở ra, cô đứng trân trân nhìn anh bước vào, anh cười xoa đầu bé Linh rồi cung chiều ẵm bé lên, dường như chưa nhận ra được sự hiện diện của cô.

Lúc anh khép cửa quay bước vào mới ánh mắt đồng thời chạm vào giấy lát, anh lộ vẻ ngạc nhiên hết đối, vội lên tiếng:

-“Sao em lại ở đây?”

-“Em đến thăm cô giáo cũ ạ” cô cười gượng giải thích

-“Chị hai là cô giáo của em?” anh hỏi lại

-“Dạ” cô gật đầu

-“Cô An Nhược là cô của anh Trọng đó cậu út” bé Linh nũng nịu ôm cổ anh

-“Ồ...vậy sao?” anh nhéo má cô bé rồi đáp

-“Vào nhà thôi” anh trông thấy cô vẫn còn yên vị như cũ bèn gọi

Hứa An Nhược không nghĩ sẽ gặp anh trong hoàn cảnh này, dù biết là nhà của chị anh nhưng không ngờ lại trùng hợp đến vậy. Cô còn chưa lên tinh thần tốt, đã thế còn không biết cư xử sao cho tự nhiên nhất, phàm là việc liên quan đến anh đều khiến cô không thể bình thản được. Đối với sức miễn dịch số âm này cô thậm chí mình không có tiền đồ.

“Hứa An Nhược ơi là Hứa An Nhược...mày nói gì đó đi chứ. Bình thường mày đâu có như thế” tiếng lòng kêu thảm

“Huhu, chị Thanh ơi mau về đi mà” tiếng nội tâm gào thét

Cô ngồi yên tĩnh một góc, trong lòng thì độc thoại nội tâm bên ngoài thì hai mắt dán vào hai cậu cháu đang cười đùa vui vẻ, ánh mắt si mê cùng ao ước, muốn được hòa vào trong bức tranh hạnh phúc này.

...

“Ừa? sao nói hôm nay không thể ghé qua mà?” chị Thanh bước vào nhà đưa mắt nhìn anh.

-“Còn không phải đến trông con gái giúp chị” anh nhàn hạ đáp

-“Cậu không đến tôi cũng có người rồi” chị Thanh bật cười nói tiếp: -“Hai đứa làm quen chưa? Con bé học chung trường với em đó”

-“Coi như cũng quen biết” anh trả lời

-“Hai đứa gặp nhau rồi à?” chị Thanh ngạc nhiên

-“Dạ, gặp ở trường ạ” lần này đến lượt cô lên tiếng.

-“trùng hợp vậy” chị Thanh ồ lên

Thế là một buổi trưa trôi qua thật nhanh chóng, dùng cơm xong cô cùng chị Thanh lau dọn bếp và rửa chén đĩa. Còn anh đưa bé Linh vào phòng chuẩn bị ngủ trưa, xong xuôi không có việc gì làm cô định xin phép ra về thì chị Thanh ngăn lại:

-“Ồ lại đợi trời mát hẳn về, trưa nắng mà đi đâu”

Cô đành đáp –“dạ”

Sau đó, là chị Thanh nhờ anh đưa cô trở về, cả hai cùng ngồi xe bus trở về trường, lần đầu tiên cùng anh đi trên một chuyến xe, lại là hai ghế gần kề, trong lòng cô có chút nôn nao, /Trà Muộn- l q d/nếu như... giá như thời gian có thể dừng lại thì tốt biết mấy, cô sẽ vĩnh viễn ở khoảng cách gần kề ngắm nhìn, cùng anh trải qua sự tĩnh lặng. Có chút ảo tưởng, có hơi hư vô, người mà cô đã dành hết tâm tư trong những năm qua lại thuộc về một người khác, ngay đến cả lời yêu cô cũng không dám thổ lộ, vụng về tiếp cận.

Hứa An Nhược lên đưa ánh mắt trong veo, chưa từng lần bụi trần nhìn người con trai ngồi bên, gần đến nỗi cô không dám chạm vào vì sợ hình bóng đó sẽ tan biến mất. Bao nhiêu tự tin, ý chí đều là bong bóng xì hơi, trở nên mềm nhũn, yếu ớt, trong lòng nảy sinh sự tự ti, [Trà Muộn] tình yêu vốn là sự thiêng liêng nay lại bị sự đồ kỵ, lòng ghen ghét làm cho nó chứa đầy toan tính. Cô thấy lòng mình nặng trĩu, như sợ chỉ cần một ánh nhìn cũng bị lộ rõ tâm tư nên vội cụp mắt xuống, quay đầu sang hướng khác.

(hết chương 5)

Bạn đang đọc truyện *Tình Anh Cho Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Trì Văn Trâm ghé qua thư viện trả sách, sắp tới anh phải bận rộn với đồ án tốt nghiệp cùng tham gia dự án phần mềm chuẩn bị ra mắt. Từ khi lên năm hai, cùng tài năng và sự sáng tạo, anh đã gia nhập công ty phần mềm game JS cùng với Trình Tự, nhưng một đàn anh có ý muốn cùng anh làm lại một dự án lúc trước họ bỏ dở, dù có khó khăn về mặt tài chính anh vẫn có lòng tin/Trà Muộn- l q d/ về thành công này nếu được công bố. Ước mơ của anh là cùng những người anh em mở một văn phòng IT, trước giờ Trình Tự chỉ có hứng thú với mảng game nên không tham gia thế nên chỉ anh với đàn anh cùng làm.

Lúc anh đang suy ngẫm thì thấy một bóng người đang lúi húi tìm thứ gì đó ở góc tường, trông có vẻ vội vàng, anh bật cười “cô gái này, lần nào anh bắt gặp cũng trong tình trạng lóng ngóng, tuy không tính là quen biết nhưng vì cô có qua lại với Trình Tự nên anh cũng không ngại tiếp xúc”

Anh cứ thế dõi theo từng động tác của cô, đầu tóc có chút rối bời, áo sơ mi trắng đã nhăn nhúm dính đầy vết bụi bẩn dưới sàn, hai chân cô đang quỳ rạp xuống nền, tay thò vào gầm kệ sách. Về mặt có chút đáng thương

Hình như gần đây anh gặp cô gái tên Hứa An Nhược này có vẻ hơi nhiều, lần đầu tiên cô đi cùng với Trình Tự đến căn-tin, lần thứ hai anh ngẫu nhiên giúp cô ở thư viện này, lần thứ ba trong buổi họp mặt khá mờ hồ, những lần sau đó anh cũng không nhớ rõ nhưng [Trà Muộn - l q d] luôn tình cờ gặp cô ở những nơi anh đến, cũng được xem như đồng hương, hơn nữa cô còn là học trò của chị gái anh. Anh có cảm giác cô gái này có chút quen, hình như đã từng gặp, khi biết chị anh là gia sư thì mới ngộ ra chắc đã từng gặp ở nhà anh.

Cô có vẻ như không quen biết anh, tuy nhiên ánh nắng có chút lạ, giống như đang che giấu thứ gì đó.

Anh đứng khoanh thai tựa vào tường, không lên tiếng.

–“Tìm được mày rồi!” Hứa An Nhược hí hửng reo lên, tay cầm vật rất nhỏ cẩn thận bỏ vào túi, quay ra thì vấp phải chân ai đó suýt chút nữa ngã nhào.

–“Ui...ai đứng không ý tứ gì hết vậy?” cô lầu bầu mắng

–“Là cô không nhìn mà đi đó chứ” anh bật lại

–“Anh...anh Văn Trạm, sao anh lại ở đây?” cô lắp bắp

Anh giờ mấy quyển sách thay cho câu trả lời

–“Em tìm gì vậy?”

“Cái thẻ nhớ, em kẹp vào quyển sách chẳng may rơi mất” cô lúng túng

“Sáng tạo quá nhỉ?” anh ho khan một tiếng

“Dạ” cô gãi đầu ngại ngùng

“Bộ dạng của em có vẻ không ổn lắm!” anh tốt bụng nhắc nhở

“A...em chào anh, em đi trước” cô vội nói rồi chạy đi như bị ma đuổi

“Haha” anh không khách khí cười lớn nhìn theo dáng vẻ chật vật của cô.

...

Thời gian thấm thoát trôi qua, học kì I vừa qua thì kì nghỉ Tết đến gần, đối với những người phải đi học, đi làm xa quê hương mới cảm nhận được sự nô nức, xuyến xao trong lòng, mong ước thời gian có thể nhanh trôi, để được trở về với gia đình, sung vầy trong không khí ấm áp của người thân. Hai đứa Tiêu Như và Nhất Linh vì nhà ở thành phố S, chỉ cách trường có mấy tuyến xe bus thôi, hầu như tuần nào cũng được trở về nhà nên không có tâm lý chờ mong như cô.

–“Cậu đặt vé xe chưa?” Nhất Linh lên tiếng hỏi cô

–“Mình được nghỉ sớm mà, chắc không cần đặt trước đâu” cô dời mắt khỏi quyển truyện rồi đáp

–“Ai cũng được nghỉ sớm hết á, đến lúc đó mò vé không ra nhé”

–“Không phải chứ?” cô than vãn

–“An Nhược, có điện thoại” Tiêu Như- kẻ này giờ cầm máy của cô chơi game

Cô cầm lấy di động nhìn vào màn hình hiển thị số của Trình Tự, cũng khá bất ngờ, vì đã hơn một thời gian dài anh ta dùng thái độ soi xét đối với cô.

–“Alo”

–“An Nhược?” đầu dây bên kia nói

–“Có chuyện gì không?” cô dừng dừng đáp

–“Khi nào em về quê?” anh ta hỏi

–“Tại sao tôi lại phải báo với anh” cô vẫn quyết dùng thái độ lạnh lùng

–“Quan tâm em không được hả?” giọng anh ta có vẻ không được vui

–“Không cần”

–“Xuống đây đi, anh đang ở trước cổng kí túc xá” Trình Tự hạ giọng

–“Không xuống” cô đáp

–“Chuyện có liên quan đến Văn Trạm, anh nghĩ...” giọng Trình Tự ngập ngừng

–“...”

–“Cho em 5 phút” Trình Tự nói rồi cúp máy

...

Cuối cùng, đếm đến phút thứ tư, Hứa An Nhược lao tâm khổ tứ đầu tranh tư tưởng cũng không ngăn được bản thân, nhanh chân chạy xuống dưới lầu.

-“Đúng quá nhỉ?” Trình Tự cười cợt giờ tay lên nhìn đồng hồ

-“Rốt cuộc là anh muốn nói chuyện gì?” cô thờ dõc

-“Cùng anh đi ăn” Trình Tự phát một câu rồi bước đi

-“Tôi không muốn đi”

-“Ồ...vậy anh đành đi một mình vậy” Trình Tự gật gù quay lưng bước đi

-“Này...” cô tức giận hét lên

Trình Tự đáng ghét đó bước đi thong thả không thèm nhìn lại, cô vừa tức vừa hỏi thăm dòng họ nội ngoại nhà anh ta, bị phẫn chạy theo sau.

Mãi đi phía sau, anh ta đi đâu cô đuổi đến đó nên giờ mới nhận ra đã ra khỏi cổng trường, địa điểm là một xe bán Mi Hoàn Thánh rất nổi tiếng ở đây, tui chỉ có vốn vụn vài ba chiếc bàn đơn sơ nhưng cực kì đông khách, chủ yếu họ mua mang về. Hình như Trình Tự có quen biết với chủ quán,[Trà Muộn- lqđ] cô trông thấy anh ta trò chuyện rất vui vẻ với di chủ, cô tự động ngồi xuống một bàn trống.

-“Cho cháu một mì đặc biệt” Trình Tự ngồi xuống cùng cô

-“Có ngay, còn cô gái, cháu ăn gì?” Di chủ hiền hòa hỏi cô

-“Một phần Mi Hoàn Thánh ạ” cô đáp

-“Bạn gái cháu hả? Xinh thật đấy” Di quay sang Trình Tự chọc ghẹo

-“Không phải đâu ạ” cô vội phản bác

-“Ngại ngần gì...cháu có con mắt nhìn người được đấy. Cậu bé này rất được” di chủ chân thành nói với cô.

-“Cháu làm gì có phúc đó, cô ấy chỉ là đàn em khóa dưới thôi ạ” Trình Tự cười đùa giúp cô giải vây.

Tới đây di chủ nhiệt tình mới chịu rời đi chào đón những thực khách khác, cô nhàm chán ngồi chống cằm suy tư, cũng chẳng thèm để ý người bên cạnh. Chốc lát, hai tô mì nóng hổi được bung đến cho hai người, cô liền nhận lấy hít một hơi cũng hơi hơi đói bụng nên cầm muống dưa ăn rất ngon lành. Tô mì nhanh chóng hết veo, cô vừa hít hà vì vị cay vừa lau mồ hôi lấp tẩm trên trán, miễn nguyện buông dưa.

Lúc bấy giờ, Trình Tự đang rất nhả nhặn ăn một cách từ tốn, hoàn toàn khác biệt với động thái của cô. Anh buông dưa đưa cho cô khăn giấy, nhân tiện nhắc nhở:

-“Lau miệng đi, dính hành trên má kia”

Cô vội sờ lên mặt mình tìm kiếm, lấy khăn chùi, không chút xấu hổ hỏi:

-“Hết chưa?”

-“Con gái con lừa...” Trình Tự lắc đầu chê môi còn tay thì đưa lên mặt cô phui phui.

-“Cảm ơn” cô gạt tay Trình Tự ra tránh né

Cô ra ngoài gấp gấp nên không có mang theo một đồng nào cả thế nên mặt dày ngo lo để Trình Tự thanh toán, xong xui cả hai cùng nhau lợi bộ trở về.

-“Com cũng đã mời rồi! chúng ta làm hòa đi” Trình Tự đột nhiên lên tiếng

-“Anh đúng là sớm nắng chiều mưa” cô hừ giọng

-“Xin lỗi, lần đó thái độ của anh không tốt” giọng anh trân thành hối lỗi

-“Bỏ đi, tôi cũng không trách anh” cô thờ dãi

-“Vậy thì tốt, lần sau đến lượt em trả tiền” Trình Tự xoa đầu cô

-“Không có cửa đâu, lần sau cũng là anh, tôi còn chưa hết giận” cô trừng mắt

thoát khỏi ma trường của anh ta.

-“Được” Trình Tự cười lớn đáp.

-“Anh lừa tôi xuống là vì việc này hả?” cô bỗng nhớ ra

-“VẬY em nói xem là chuyện gì?” Trình Tự cười hả hê

-“Đáng ghét, tôi đánh chết anh” cô không nhân nhượng đánh đuổi tên khốn đang bỏ chạy lấy thân kia.(còn tiếp-vô ưu)

Hai tuần sau, cô thu dọn đồ đạc sẵn sàng lên xe trở về quê. Phải nói là giữa hai thành phố có một khoảng cách rất là xa xôi, phương tiện chính chỉ là xe khách, phải mấy hơn gần sáu tiếng đồng hồ vật lộn mới về tới nhà. Hứa An Nhược mệt mỏi lê bước đứng trước cửa nhà, cảm giác như sắp chết đuối đến nơi.

-“Mẹ ơi, mở cửa cho con” cô nhấn chuông gọi lớn

-“Sao về mà không kêu ba con ra đón” mẹ mở cửa ngạc nhiên nhìn thấy cô con gái lâu ngày không gặp.

-“Hi, con nhớ mẹ” cô làm nũng ôm lấy mẹ

-“Có mệt lắm không?” mẹ cười hiền từ, cầm túi giúp cô

-“Hơi mệt, con phải nằm cái đã” cô ngáp

Cô bước vào phòng mình, ngã mình xuống chiếc giường thân yêu, cảm giác thỏa mãn chưa từng có và ngủ lúc nào không hay. Đến khi tỉnh lại thì sắc trời đã ngả về tối, cô ngáp ngán ngáp dài lấy đồ đi tắm, rồi xuống lầu.

-“Con chào ba” bước vào bếp liền thấy người đàn ông trung niên đang mang tạp dề nấu nướng-đây chính là người cha tuyệt vời của cô.

-“Ngủ đã chưa cô hai? Mau đến phụ ba dọn đĩa này ra bàn, mẹ sắp về rồi”

-“Dạ, mẹ đi đâu vậy?”

-“Mua trái cây” ba đáp rồi đưa thêm một đĩa thịt xào cho cô

Cô nhìn một bàn toàn những món mình thích thì cười tí mắt, lấy chén đĩa chuẩn bị ăn cơm. Tối đó, lần đầu tiên xa nhà cô được hưởng trọn không khí ấm áp của gia đình mình, ba liên tục gấp thức ăn đầy ụ cả chén cho cô, thức giục:

[Trà Muộn- 1 q d]

-“Ăn đi, con gầy hơn rồi đó, lát nữa lên cân coi có mất kí nào không?”

-“Có ồm miếng nào đâu ba” cô vừa cắn đùi gà vừa phản biện

-“Mấy ngày tết này thử giảm tui coi” mẹ đại nhân vuốt lọng tóc trước mái cho cô, nhẹ giọng nói.

Cô cười lấy lòng, ăn hết toàn bộ trong chén, đồ ăn ngon như thế này có đứa ngốc mới nghĩ đến chuyện giảm cân. Ba cô chính là nam thần trong lòng cô, nghe nói lúc còn trẻ ba đẹp trai lắm, có khối cô theo nhưng vẫn nhất kiến chung tình với mẹ tôi. Khi đó, mẹ cũng là cô gái xinh đẹp kiêu kì thế nên đề nước được mẹ, ba đã phải đấu đá với những kẻ theo đuổi mẹ. Sau khi kết hôn thì sống kiếp thê nô, coi vợ là trời, cô cũng thấm hâm mộ tình cảm của ba mẹ.

Như mẹ thường nói về ba là: -“lên được phòng khách, xuống được phòng bếp”

Một bữa no nê, cô lười biếng ngồi xuống sofa cùng xem tivi với mẹ, ba phụ trách rửa chén. Lúc trước cô còn ở nhà thì luôn nhận nhiệm vụ này, có lần hỏi ba tại sao lúc nào cũng là cô rửa chén thì ba cười xòa hỏi lại:

-“Thế ai nấu cơm?”

-“Ba”

-“VẬY thì đương nhiên con phải rửa chén rồi” ba thần nhiên đáp

-“Còn mẹ?” cô xụ mặt bất mãn

-“Tay mẹ con mềm mại như thế làm sao ba nữ” ba vỗ vai cô an ủi

-“...” cô bất hạnh khóc thầm, chắc cô không phải con gái ba rồi, nhìn thái độ đối xử của người đàn ông duy nhất trong nhà với hai người phụ nữ xem, rõ là một trời một vực.

-“cười ngốc cái gì thế?” mẹ nhét miếng lê vô miệng cô

-“không có” cô mỉm cười

Chờ người đàn ông của gia đình dọn dẹp xong thì cả nhà cùng đi tản bộ, thật sự thì bụng đầy có chút khó chịu, nếu không đi lại nhất định tối nay không thể ngủ được.

...

Còn hơn hai tuần nữa mới đến tết âm lịch nhưng không khí Tết đã phủ đầy cả thành phố, ra đường chợ bán đồ đã mở vào buổi tối. Đặc biệt là khu phố hoa, cây cảnh tập nập người qua lại, Tết bây giờ lung linh nhiều ánh đèn tuy nhiên đã mất dần nét bình dị.

Mới hơn sáu giờ sáng, Hứa An Nhục đã bị mẹ đại nhân dựng dậy đi chợ, cô lơ ngơ lơ ngơ bị dắt đi./Trà Muộn- l q d/ Cô vừa ngáp vừa xách theo cái làn nhỏ theo sau lưng mẹ. Công việc duy nhất là đứng và xách đồ, chợ đã bắt đầu nhộn nhịp người mua người bán gọi nhau í ới, tiếng kèn xe đình tai nhức óc, khiến cho cô tỉnh khỏi cơn buồn ngủ.

-“Con muốn ăn gì?” mẹ quay sang hỏi

-“Nấu canh măng đi mẹ” cô chỉ chỗ vào hàng măng tươi

-“Cá chiên xả nghệ nữa” cô tiếp tục nói

-“Ba lúc này dặn mua cái gì nhỉ?”

-“Nước mắm” cô đáp

-“Vậy thì phải ghé qua di Hương” mẹ nói rồi ngồi xuống lựa cá

Hai mẹ con đi chợ đến gần 9 giờ mới về đến nhà, cô tay xách nách mang đủ các thứ, tốn hết lên bàn chạy vô uống nước, thở phì phò. Mặc cho ba mẹ muốn làm gì thì làm, cô chui lên phòng ngủ nằm nghỉ một lát rồi tắm rửa, từ phòng tắm đi ra, cô vừa sấy tóc vừa cầm quyển album, đây là những bức ảnh lưu giữ từ khi cô mới lọt lòng, lật ra cuối trang cô vuốt ve tấm hình chụp một cậu bé khoảng hơn mười tuổi, đang cau mày nhìn về phía trước, nhìn đáng yêu anh lúc này xem- đúng là không thể tưởng tượng cậu bé gầy gò đen nhòm bây giờ đã trở thành một chàng trai tuấn tú, khỏe mạnh.// Trà Muộn- l q d/Tấm hình này là một lần tình cờ cô thấy ở nhà anh, khi chị Thanh đang dọn dẹp đồ, lúc đó cô nhìn mãi không chịu rời đi, còn mặt dày xin chị ấy cho bằng được. Nó chính là bảo bối mà cô nâng niu bấy lâu nay, ngay cả chạm vào cũng sợ bị phai mờ.

Hứa An Nhục đang nhớ lại những chuyện vui trước đây thì bị một giọng cao thanh làm cho giật mình.

-“Con gái, xuống mẹ nhờ xúi”

-“Con xuống liền” cô đáp rồi gấp quyển album cất và ngăn tủ

-“Rửa sơ qua đồng cái thảo này rồi ngâm muối” mẹ đưa cái rổ cho cô

-“Làm dưa hủ mẹ?”

-“Chẳng phải con thích ăn kimchi kim chiết gì đó sao?”

-“Nhưng mua ở siêu thị được mà”

-“Đồ làm sẵn ở siêu thị sao yên tâm được” mẹ cốc đầu cô

-“Con yêu mẹ nhất” cô cười hì hì

Hai mẹ con dành hết cả ngày trời để ủ hết số cái thảo mua được, một phần cho vào cái kiệu nhỏ, phần còn lại cho vào hộp nhựa bỏ vào ngăn mát tủ lạnh. Ngoài ra, còn làm đủ thứ cái món ăn kèm như dưa muối, củ kiệu. . .sau khi hoàn thành cô cùng ba dọn dẹp nhà cửa, lau chùi tất cả các góc ngách trong nhà, cô phụ trách trên lầu, sau một ngày lao động mệt nhọc cô ngã mình xuống nệm êm ngủ không biết trời trăng gì.

Mấy ngày sau, cô chở đồ mẹ mua sang cho nhà anh hai

-“Về từ bữa đến giờ mà không ghé qua nhà anh chị” anh trai trông thấy cô liền mắng.

-“Anh không thấy em phải vất vả thế nào đâu, mấy bữa nay em làm osin mệt muốn chết nè!” cô vội tránh cái nhéo tai đau điếng của anh mình.

-“Cái gì vậy?” anh chỉ vào đồng đồ cô mang qua

-“Ai mà biết, em chỉ phụ trách mang qua thôi” cô đáp rồi nói tiếp: -“A...mẹ dặn là anh không cần đặt Chả đâu”

-“Anh biết rồi” anh hai gật đầu

-“Cháu cưng của em đâu rồi?” cô ngó nghiêng tìm kiếm

-“Đòi chị dâu em dẫn qua bé Linh rồi” anh hai đáp

-“Ừa, chị Thanh về rồi hả?”

-“Ừ, sáng nay”

-“Con trai anh đúng là không có tiền đồ” cô cười thích thú, nhớ ra mình còn phải đi giao đồ nữa nên vội nói: -“ Thôi, Em phải đi đưa mấy chỗ nữa”

-“Trưa ghé ăn cơm” anh hai nhắc

-“Em biết rồi” cô đáp rồi chạy đi

Sau khi đưa hết đồng quà tết cho cô, dì chú(bạn bè của ba mẹ), cô ghé qua nhà chị Thanh, vừa vào đến cửa đã thấy cậu bé cưng trắng trẻo mập mạp, cô mỉm cười chạy đến ôm chầm lấy nó hôn lấy hôn để.

-“Cho cô véo một cái, nhớ chét đi được” cô vò hai má phím của bé đầy thích thú

-“Buông con ra” bé meo meo vì bị giật mình, hét lớn

-“Trọng không nhớ cô hả?” cô hôn lên má bé, giọng tủi thân

-“Cô có mua xe đưa cho con không?” bé nhìn cô hỏi

-“Chi vậy?”

-“Có thì con bỏ qua không có thì lát nữa con mách bà nội là cô út bắt nạt con” cậu bé ung dung nói

-“Nhóc con, dám ra điều kiện với cô hả” cô cù hai nách bé ghẹo

-“Linh ơi, cứu anh hai với!” bé bị nhột cười nắc nẻ

-“Con trai lớn rồi mà nhờ con gái hả” cô buồn cười nhìn cậu cháu lém lỉnh của mình.

-“Không cho cô bắt nạt anh hai Trọng” bé Linh từ đâu chạy đến cầm cây kiếm siêu nhân gõ vào đầu cô.

Bị tập kích bất ngờ cô vội buông cháu mình ra nắm lấy cây kiếm không cho cô bé đánh, đe dọa:

-“Còn đánh nữa cô đem anh hai Trọng của con về nhà”

-“Cô là người xấu, con dẫn anh hai Trọng đi trốn” bé Linh cau mày liếc cô rồi nắm lấy tay anh hai Trọng của bé chạy trốn vào phòng.

Cô ôm bụng cười nhìn hai đứa bé đáng yêu đang nắm lấy tay nhau, hâm mộ sự hồn nhiên của tuổi nhỏ, thanh mai trúc mã như chưa từng bị khoảng cách chia lìa.

-“Em về hồi nào vậy?” chị Thanh thấy cô liền hỏi

-“Mấy ngày trước rồi chị” cô đáp

-“Vậy hả, lúc về cầm cái này cho ba mẹ giúp chị” chị Thanh chỉ túi đồ trên bàn

-“Dạ, Anh Lâm không về cùng chị hả?”

-“Cuối tuần này mới về được” chị Thanh đáp

-----Trà Muộn-----

Trường đại học T dù được nghỉ theo lịch chính thức nhưng cô vẫn không thấy Trì Văn Trạ trở về, lại ngại hỏi han nhưng không hỏi cũng không xong đành rụt rè hỏi:

-“Sao anh Trạ chưa về nữa ạ?”

-“Nó bận gì đó, dạo này chị cũng chẳng thấy tăm hơi đâu, em không gặp nó sao?”

-“Dạ không” cô đáp ỉu xìu

-“Nhược...có phải em thích thằng Trạm không?” chị Thanh kéo cô vào một góc hời nhỏ.

-“Em...” cô đỏ mặt cúi đầu

-“Vậy là thích rồi” chị Thanh thờ dãi

-“Em thích anh ấy, từ lần đầu tiên gặp nhiều năm về trước đã thích” cô bày tỏ những lời đã cất giấu trong lòng bấy lâu.

-“Hèn gì em xin cho bằng được tấm hình hời nhỏ của nó” chị Thanh đột nhiên nhớ ra

-“Anh ấy có bạn gái rồi, cũng không hề biết tình cảm của em. Chị đừng nói với anh ấy nha” cô cầu khẩn

-“Chị không nói đâu, Điền Thư Huyền đó chị gặp rồi, cảm giác không thích hợp lắm, chị nghĩ con bé không hợp với Văn Trạm” chị Thanh nhẹ giọng nói rồi xoa đầu an ủi cô.

-“Chị muốn giúp em lắm nhưng em cũng biết tính nó rồi đó, nó ghét nhất bị người ta sắp đặt, cưỡng ép. Nếu biết nó biết lại trách em thì khổ”

-“Không cần đâu ạ, em sẽ tự mình cố gắng” cô cũng hiểu điều đó.

Bạn đang đọc truyện *Tình Anh Cho Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Giao thừa năm nay đúng vào ngày hai mươi chín, giống như mọi năm, ba bận rộn làm gà cúng, cô phụ gói bánh với mẹ. Nhưng con buồn ngủ không thể cưỡng lại, cô che miệng ngáp ngáp dài

-“Thôi để mẹ làm tiếp, đi ngủ đi” mẹ hời thúc

Cô gói thêm một cái nữa thì phúi tay đứng dậy nói với mẹ –“Vậy con đi ngủ trước đây”

Sáng mừng một, khi Hứa An Nhược thức dậy mặt trời đã phủ ánh dương bao trùm lên không khí như hời như hoa, vệ sinh cá nhân xong thay thay bộ váy mới cô hí hửng xuống dưới nhà.

Ngay lúc đó, Hứa Minh Trọng, đứa cháu đích tôn của gia đình họ Hứa đang khoanh tay trước ngực, đồng dục nói to:

-“Con chúc ông bà nội năm mới vui vẻ, sống lâu trăm tuổi”

-“Ngoan lắm, chúc cháu trai mau lớn, học giỏi” mẹ đại nhân xúc động ôm lấy cậu cháu cưng, cho một bao lì xì đồ thắm.

-“Con cảm ơn bà nội” Minh Trọng cầm lấy bên lên nói

-“Đây là phần của ông” ba cô cười xoa đầu nhóc con.

-“Con cảm ơn ông nội” bé thom má ông một cái rồi kêu

Khi nhìn thấy cô bước xuống thì Hứa Minh Trọng oa một tiếng trốn vào lòng ông nội, hét lên:

-“Ông nội, cứu con”

-“Cái thằng này” cô đánh vào mông nó một cái.

-“Lêu lêu cô út đi, giờ này mới ngủ thức dậy” ba ôm lấy thằng nhóc cưng nựng

-“Con chúc ba mẹ năm mới vui vẻ” cô cười hí hí xèo hai bàn tay ra

Mẹ cô thương cho cô một bao lì xì

-“Cảm ơn mẹ” cô nói rồi quay sang hai ông cháu đang ôm nhau nhéo má cậu nhóc

-“Mau chúc cô đi sẽ cho con một bao”

-“Chúc cô út mau lấy được chồng” cậu nhóc cười khụ khụ trốn sau lưng ông nội

-“Minh Trọng, con sẽ xong phim với cô” cô làm bộ hung dữ đi ra sau lưng ba

-“Cứu con... cứu con với” cậu nhóc tìm đường chạy trốn kêu thét lên

-“Hai cái đứa này như chó với mèo” mẹ cô mắng

Mặt trời đã đứng bóng, người quen lại nhà chúc tết hết lượt này đến thì lượt khác rồi đi, cô phụ trách giữ bao lì xì cho nhóc Trọng. [Trà Muộn- 1 q d]Thảm ghen tỵ với sức hút người gặp người người thích của nó, nhận lì xì mỗi tay đúng là trẻ con thật sung sướng.

Sau khi cả nhà anh hai tề tựu đông đủ thì cùng ăn một bữa cơm gia đình, chiều đến vì anh chị hai có việc bận nên cô dắt theo Minh Trọng đến nhà chị Thanh.

-“Em tưởng chị đi cùng chị hai của em chứ” cô ngạc nhiên khi thấy chị Thanh

-“Biết chị đi còn qua đây” chị cười xâu xa nhìn cô

-“Chúc gia đình anh chị năm mới vui vẻ” cô mỉm cười nói

-“Cảm ơn em, Văn Trạm đang ở trên lầu đấy” chị Thanh thì thầm vào tai cô

Hai má cô đỏ ửng, thẹn thùng trách: -“Chị này, chộc em hoài”

-“Thật đó” chị che miệng cười khúc khích

Hứa An Nhựt không có thời gian phản ứng với lời chọc ghẹo của chị Thanh mà dắt theo cái đuôi nhỏ lên lầu. Cô ngo quanh phòng chẳng thấy ai thì nghe giọng nói thánh thót của bé Linh vang lên:

-“Anh hai Trọng, anh đến tìm em hả?”

Theo sau lưng bé là anh- Trì Văn Trạm, lâu lắm rồi mới được nhìn thấy anh, tim cô bắt đầu đập loạn nhịp, không nói nên lời. Hình như anh gầy hơn, hai mắt sâu hút, nét mặt tái nhợt như chưa được nghỉ ngơi/Le q u y d o n- Trà Muộn/ chu đáo, trong lòng cô dâng lên cảm giác xót xa nhưng không thể mở miệng thăm hỏi, quan tâm.

-“Lâu rồi không gặp” cô chỉ nghĩ được nhiều đây từ ngữ

-“Ừ, năm mới vui vẻ” anh gật đầu đáp

-“Năm mới vui vẻ” cô lặp lại

...

-“Anh không sao chứ?” cô nhìn gương mặt càng lúc càng trở nên trắng bệch của anh, e dè hỏi

-“Không có gì, thiếu ngủ chút thôi” anh vội xua tay

-“Tuy làm việc cũng rất quan trọng nhưng anh nên coi trọng sức khỏe” cô cắn răng nói

-“Ừ”

-“Vậy em đi xuống tìm chị Thanh”

Hứa An Nhựt vừa xoay người bước xuống cầu thang thì nghe tiếng ngã “bịch”, cô hốt hoảng nhìn thấy anh gục xuống nền gạch, vội chạy lại đỡ:

-“Anh bị sao vậy?”

Trì Văn Trạm dựa cả người vào tường, chống đỡ thân thể sắp khụy ngã, lắc đầu không đáp.

Cô diu anh trở về phòng, khó khăn lắm mới đưa được anh nằm nghỉ trên giường, cô cẩn thận kê gối nằm dưới đầu anh, tay đặt lên trán kiểm tra thì nhiệt độ nóng hổi khiến cô rụt lại “Anh bị sốt cao quá”.

Hứa An Nhựt xuống dưới tìm chị Thanh, sẵn tiện lấy một ít đá trong tủ lạnh ù vào khăn ướt rồi đắp lên trán anh.

Đầu năm mới, anh đã ngã bệnh, cô thăm trách anh không chịu giữ gìn sức khỏe. định xem mình là siêu nhân hay sao?. Cô túc trực bên giường không dám rời nửa bước, lo lắng không yên.

Chị Thanh mang thuốc về mà anh còn chưa tỉnh, khi cô sắp ngủ gật thì nghe động tĩnh trên giường, Trì Văn Trạm chống người ngồi dậy, hai bên thái

đương chau lại.

-“Anh tỉnh rồi, thấy trong người thế nào?”

-“Làm phiền em rồi”

-“Không phiền, để em đi lấy cháo cho anh” cô mỉm cười lắc đầu

Bưng tô cháo còn hơi ấm nóng đưa cho anh, cô dặn:

-“Anh ăn xong mới uống thuốc được”

-“Cám ơn” anh nhận lấy rồi bắt đầu ăn từng muỗng

Cô chăm chú nhìn anh ăn gần hết tô cháo, xong anh gác muỗng xuống thì cô đưa cốc nước tới. Sau khi anh uống thuốc xong, cô mới yên tâm về nhà, trước đó còn kiên nhẫn dặn dò:

-“Thuốc này buổi tối anh ăn xong rồi uống thêm một liều nhé!”

-“Cám ơn em, về cẩn thận” anh khàn giọng đáp

...

Ngày hôm sau, vì phải theo ba mẹ đi chúc Tết họ hàng, người quen nên cô không thể đến xem tình hình của anh, cô đành gọi điện cho chị Thanh hỏi thăm, biết được anh đã ổn thì mới phần nào nhẹ nhõm.[Trà Muộn- đđ lqđ]Đến hôm mừng năm anh trai cô mới gọi cô qua ăn cơm, thật bất ngờ vì lại gặp anh ở đây, anh cũng cười chào hỏi

-“Anh đã khỏe rồi hả?”

-“Bệnh cảm thông thường thôi” anh nhẹ nhàng đáp

Ngoài có Tri Văn Trạm ra còn có rất đông bạn bè của anh trai, mọi người vui vẻ ăn uống, phụ nữ thì tám chuyện, đàn ông chỉ nói đến bia rượu, không khí thật sự náo nhiệt. Anh trai cô- Hứa Tuấn đã say sau tứ tuần rượu đột nhiên vỗ bộp vai Tri Văn Trạm, hô lớn:

-“Đến lượt em trai”

-“Anh à, anh Văn Trạm không thể uống nhiều đâu, anh ấy mới bị bệnh” cô đau lòng ngăn cản

-“Không sao” anh lắc đầu rồi ngửa cổ uống hết chun rượu

-“Này Trạm, em gái anh ở thành phố S nhờ cậy cả vào em nhé!” anh trai lè nhè nói

-“Được ạ, em sẽ quan tâm em ấy” anh đáp

-“Vậy thì được, haizz nó hơi bướng bỉnh, lại có chút ngốc nên anh sợ bị người ta lừa gạt” anh trai

Cô nghiêng răng hận không thể lại bóp chết anh mình, giậm chân:

-“Anh, anh đang nói cái gì vậy?”

-“Còn không phải sao? Nhớ lúc em còn nhỏ bị người ta lừa mang hết tiền trong ống heo cho họ, suýt chút nữa còn bị bắt đĩ” anh trai hăng hái tố tội

-“Anh lừa gạt, chuyện từ thời cổ lỗ sĩ nào rồi?” cô gân cổ cãi

-“Lần đó mẹ biết chuyện đánh cho anh một trận vì không trông chừng em” anh trai ai oán oán than thò

Tri Văn Trạm nhìn hai anh em cô đối qua đáp lại không nhin được bật cười, vội lấy tay che miệng.

Cô phần nộ trừng anh trai, thật sự là mất hết mặt mũi, còn bị anh cười nữa chứ. Hứa An Nhược chỉ có thể đỏ mặt tìm một cái lỗ để chui xuống.

...

-“Khi nào thì em lên trường?” Vì nhà ở cùng một hướng nên cô và anh đi chung một đoạn, anh mở lời.

-“Dạ ngày mười hai, còn anh?”

-“Ngày mốt”

-“Sớm vậy sao?” gương mặt cô hiện lên vẻ thất vọng

-“Hẹn gặp lại ở trường”

-“Dạ” cô buồn rầu đáp

-----Trà Muộn-----

Kì nghỉ dài hơn hai tuần lễ trôi qua thật nhanh chóng, đa phần thời gian chỉ có hết ăn rồi lại ngủ khiến cho cô tăng thêm gần ba kí, nhìn cái cân mà cô oán hận không thôi, bóp chặt vòng eo có hơi phỉ ra nước mắt lưng tròng:

-“Ba, tại ba hết đó! Tối ngày bắt con ăn”

-“Miệng trên người ai mà trách ba, khả khả con xem đẹp gái hơn rồi” ba sáng khoái cười trên nỗi đau của người khác

-“Mặt cũng nọng, bụng nữa...” cô lăn tròn trên sofa ăn vạ

-“Thì sáng thức dậy đi bộ với mẹ, ai bảo con ngủ đến mặt trời chiếu vào mông còn chưa chịu dậy” mẹ đại nhân tét vào mông cô

-“Con phải giảm cân, tối nay con không ăn cơm đâu” cô phụng phịu

-“Tối nay ba nấu cà-rì, sườn nướng...” ba ngồi liệt kê từng món

-“...”

Bạn đang đọc truyện *Tình Anh Cho Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Đêm đã khuya, cô tắm xong liền nhảy lên giường chuẩn bị ngủ thì nghe tiếng chuông điện thoại.

-“A lô?”

-“An Nhựt, năm mới vui vẻ” đầu giây bên kia vang lên giọng khoan khoái của Trình Tự.

-“Cám ơn anh, chúc năm mới vui vẻ”

-“Em đang làm vậy?”

-“Chuẩn bị ngủ”

-“Ờ”

-“Vậy tôi cúp máy”

-“À...dạo này em có gặp Văn Trạm không?”

-“Có, sao thế?”

-“Không có gì, chỉ muốn hỏi xem cậu ấy có ổn không?”

-“Nhảm chán, anh chẳng phải gọi cho anh ấy là được sao?”

-“Được rồi, em ngủ đi, chúc ngủ ngon”

-“Tạm biệt” cô cúp máy quăng đi động xuống dưới cũi giường rồi tắt đèn ngủ.

...

Ngày Hứa An Nhựt đi thành phố S, ba cô bận rộn chuẩn bị đồ ăn có thể mang theo, mẹ tiễn cô ra cửa vuốt ve mái tóc cô nhắc nhở:

-“Đi đường phải cẩn thận, lên tới nơi thì gọi điện về”

-“Con biết rồi, con đi đây”

Lần đầu tiên xa nhà thì cảm thấy háo hức vì cuộc sống, không gian mới đang chờ mình khám phá nay được về với gia đình một thời gian nên lúc phải đi lại có cảm giác không thích ứng lắm./Trà Muộn- l q d] không muốn rời xa. Hứa An Nhựt không ngăn được nỗi xúc cảm trong lòng, cố kiềm nén những giọt nước mắt đang chực chờ trên khóe mi, ôm chăm lấy ba mẹ, giọng sụt sùi:

-“Ba mẹ nhớ giữ gìn sức khỏe, con gái đi đây”

Khoảng hơn bốn giờ chiều, cô mới đến nơi, đứng trước cổng kí túc xá rồi cúi xuống nhìn đồ đạc linh tinh một mõi tìm một ghế đá ngồi đỡ, tay tìm đi động gọi cho Trình Tự.

-“A lô, anh có rảnh không?”

-“Rảnh, có việc gì hả?”

-“Anh mau tới kí túc xá đi, có đồ cho anh”

-“Thật hả?” bên kia hoài nghi đáp

-“Đương nhiên, mau lên tôi sắp mệt muốn chết rồi!”

...

-“An Nhựt?” Trình Tự đến gần lên tiếng gọi

-“Nhờ anh mang hai cái túi này lên phòng” cô nhìn thấy vị cứu tinh thì liền cười hi hi nhờ vả.

-“Em đúng là quỷ xảo quyệt, dám lừa anh” Trình Tự lườm cô

-“Không phải học anh sao? Mau đi” cô lôi kéo anh ta

Trình Tự nhận nhiệm vụ mang đồ lên, cô khoanh tay đi phía trước dẫn đường, lên lầu thứ hai, Trình Tự thở hắt hắt dựa lưng vào tường, than oán:

-“Em mang theo sắt hay sao mà nặng quá vậy?”

-“Ừ, vậy mới nhờ anh. Tặng anh nè, cảm ơn nhé!”

-“Hừ, xem như em còn có lương tâm”

-“Anh Trình?” cô tiến Trình Tự xuống dưới lầu, đột nhiên dừng ở chân cầu thang

-“Hả? đừng nhìn anh bằng ánh mắt đó” Trình Tự ái ngại nhìn cô.

-“Quà cũng mang cho anh, không phải anh nên đáp lễ sao?” cô khoanh hai tay trước ngực, đồng dục nói.

-“Gi cơ?” Trình Tự trở mắt nhìn cô

-“Đưa đi động của anh đây” cô chìa tay ra

-“Làm gì?” Trình Tự tuy có ngờ vực nhưng vẫn móc đi động ra đưa cho cô.

Hứa An Nhựt mảy mõi bấm tới bấm lui, một lát sau tắt màn hình trả lại.

-“Cảm ơn anh nha! Lần sau mời anh bữa trưa”

-“Hừ, đừng tưởng giầu giầu điểm điểm là anh không biết em làm gì nhé” Trình Tự hừ một cái coi thường nhìn cô.

-“Tạm biệt” cô chạy nhanh lên lầu, vẫy tay chào anh ta một cái.

-----Trà Muộn-----

Đối với hành động mập mờ của mình, Hứa An Nhựt đã thâm cho phép bản thân, cô không nghĩ mình sẽ dễ dàng từ bỏ hi vọng, “cơ hội là do chính mình tạo ra” cô thâm nhủ. Mõi đi động ra/Trà Muộn- d l q d, cô lưu số lấy từ máy của Trình Tự vào, đặt trữ chệ đầu danh bạ, cuối cùng cũng có số điện của anh - Hứa An Nhựt vui không tả được, lấy dũng khí gửi cho anh một tin nhắn hỏi thăm.

“Anh Văn Trạ, em là An Nhựt . Anh đã lên trường chưa?” tuy nhiên có hơi...ngốc, đúng là dư thừa, anh đã lên đây lâu rồi mà. Cô hối hận cũng không kịp vì tin đã được gửi đi.

5 phút... rồi 10 phút... lại 30 phút, cô thất vọng nhìn chăm chăm vào màn hình, tắt rồi lại mở, sau cùng không nhìn nữa.

“Tin..tin” tiếng báo hiệu có tin nhắn vang lên, cô vùng khỏi chăn vội lấy trong tích tắc

“À chào em, anh lên hôm chủ nhật tuần trước” tin nhắn được gửi đến

“Em nhớ rồi, chỉ hỏi thăm anh chút thôi. Em không làm phiền chứ?” cô lại trở nên vui vẻ vì nhận được hồi âm

“Không sao, anh chỉ ngồi không ở ktx thôi”

“Vậy em không phiền anh nữa, anh nên nghỉ ngơi sớm đi ạ”

-Tin được gửi, nhưng không có hồi âm. Cô ngồi ngẩn ngơ một lúc rồi tắt máy đi ngủ, đêm nay ở trong phòng chỉ có một mình, có hơi cô đơn, lạnh lẽo nhưng không hiểu sao cô ngủ rất ngon lành.(còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Tình Anh Cho Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

Kể từ khi vào học chính thức sau kì nghỉ, đã hơn một tuần rồi đa số sinh viên đều không thích ứng được, kêu la oán than, cũng may chưa phải làm bài kiểm tra môn nào, nếu không? Chết chắc rồi!. Hứa An Nhược đưa tay che miệng ngáp, Tiêu Như nằm vật vã trên bàn, xem như trốn không người “ngủ khò khò” còn học sinh gương mẫu nhất trong bọn cô, Trần Nhất Linh đang bình thản chăm chú lắng nghe bài giảng. Vì tránh[Trà Muộn- d đ l q d] gây chú ý đến giảng viên nên các cô cố tìm chọn bàn ở dưới cuối, cả hội trường im phăng phắc chỉ có vang vọng âm thanh giảng bài của giáo sư Triết thì tiếng động lớn phát ra “Hộp đựng bút của ai đó rơi xuống tạo nên âm thanh cực vang dội”

Hơn một trăm sinh viên quay lại nhìn tụi cô, giáo sư Triết chau mày nghiêm nghị, cô vội lay mạnh Tiêu Như “dậy đi”

-“Đề cho tớ ngủ, ...đùi gà...đùi gà của tớ” giọng Tiêu Như lè nhè

Không khó nhận ra, không khí xung quanh có chút kì dị, mọi người trở mắt nhìn rồi tiếng cười khúc khích nhộn nhạo cả hội trường. Đến lúc này, giáo sư Triết khoanh tay đi đến trước bàn.

-“Tiêu Như, mau dậy đi” cô ái ngại vỗ mạnh vào lưng Tiêu Như

-“Ui da...” Tiêu Như dụi mắt trừng cô

Cô nháy mắt đá chân dưới chân bàn.

Tiêu Như nhón dậy đập vào mắt là cả đồng người đang nhìn mình, ngay trước mặt là giáo sư Triết cực kì khó tính.

-“Lớp 15VH,em Tiêu Như, sau giờ học lên văn phòng gặp tôi” thầy giáo đỉnh đạc thông báo rồi quay lên tiếng tục nói:

-“Tiếp tục đoạn mới này”

...

-“Có thể nói cho tớ biết chuyện gì xảy ra không?” Tiêu Như ngơ ngác hỏi

-“Thì cậu ngủ khò trong giờ học”

-“Sao cậu không gọi tớ”

-“Cậu có nghe đâu, ai biểu cậu ngủ còn quậy phá” cô bĩu môi

-“Không xong rồi! lần này thảm rồi, chắc chắc ông thầy khó tính đó sẽ bắt tớ chép phạt nguyên lý Triết Học cho coi” Tiêu Như vò đầu bứt trán.

-“Đáng đời” cô cùng Nhất Linh đồng thanh, rồi nhẹ giọng an ủi:

-“Không sao, tớ chép cho cậu một bản”

Chẳng bao lâu, chuông kết thúc reo vang, cô thu xếp sách vở rời khỏi, Tiêu Như lộ vẻ mặt như bị táo bón kinh niên đi trình diện.

Cô lên chuẩn vào một góc cầu thang không người, móc di động ra gọi

-“A lô!. Là em, An Nhực” cô trấn an giọng nói

-“Xin chào, em tìm anh có chuyện gì?” đầu dây bên kia đáp

-“Là như thế này, anh có giữ một cuốn sách tựa "Cuộc sống không giới hạn" đúng không?”

-“Sao em biết?”

-“Em đến thư viện mượn nhưng không có, xem danh sách thì mới biết anh đang giữ”

-“Đúng vậy? em cần gấp hả?”

-“Dạ, có thể cho em mượn lại không?”

-“Được chứ” anh đáp

-“Cảm ơn anh, vậy em gặp anh ở đâu”

-“Em đứng chờ trước kí túc xá nam đi, anh sẽ mang xuống”

-“Được ạ”

Hứa An Nhực thầm mỉm cười, cô dùng hết công lực chạy đến kí túc xá nam, dưới cái ánh nắng chói chang giữa trưa nắng cô thở dốc vội lau trán, tìm một góc tránh nóng chờ đợi.

-“Của em đây” anh đưa quyển sách cho cô

-“Cảm ơn anh”

-“Không cần khách khí”

-“Anh đã ăn trưa chưa ạ?”

-“Vẫn chưa” anh lắc đầu

-“Vậy em có thể mời anh một bữa không?”

-“Hả?”

-“Vì cảm ơn anh đã cho em mượn lại cái này, em nên thể hiện tấm lòng của mình”

-“Không cần đâu”

-“Có phải em đường đột quá không? Vậy em đi trước” cô cúi đầu ủ rũ

-“Thưa em rồi! cùng đi vậy” anh bật cười

-“Thật hả?” cô mừng quýnh bước theo sau anh.

-“Hay là chúng ta ăn ở kha thực đi” cô gợi ý

-“Được, tùy em”

...

Kha Thực là một quán ăn phục vụ món Hoa, mở từ rất lâu đời, chủ quán là người rất vui tính, lần đầu tiên đến đây là do Tiêu Như chỉ dẫn. Tuy nổi tiếng nhưng giá tiền rất bình dân, lại gần trường học nên được sinh viên đến ăn đông nghẹt, nhiều khi muốn ăn phải đặt trước. dienx ddanf lee quys ddoon Hứa An Nhực đã tính trước điều này nên khi cả hai đến nơi thì tìm được bàn ngay, cô cầm menu đưa cho anh hỏi:

-“Anh thích ăn món gì?”

-“Em gọi là được rồi!”

-“Dạ, hay là gọi món há cả nhân tôm hấp nha, mì xá xiu” cô lật qua lật lại xem xét

-“Ừ, để anh đi gọi”

-“Không cần đâu, em là khách quen ở đây mà”

...

-“Đợi một lát nữa có ngay”

-“Em dường như biết anh trước đây, đúng chứ?”

-“Không đâu ạ, chỉ khi gặp anh ở nhà chị Thanh em mới biết”

-“Vậy à, sao lúc trước anh đến nhà anh Luân mà chưa từng gặp em”

-“Lúc trước kì nghỉ Tết hay hè năm nào em cũng đi thăm bà ngoại hết, đến năm em học lớp 11 thì bà ngoại qua đời”

-“Xin lỗi, anh không cố ý” anh ấy náy nhìn cô

Hứa An Nhược lắc đầu, giọng có chút đượm buồn:

-“Ồ với bà ngoại vui lắm! hai năm rồi em không trở về đó”

-“Bà ngoại em sẽ rất vui khi có người cháu hiếu thảo như em” anh nhẹ giọng an ủi

-“Bà ngoại dạy em rất nhiều thứ, nhưng em khéo tay giống bà, làm không được đẹp lắm” cô khẽ mỉm cười

-“Bà của anh cũng thế!”

-“A...bà ngoại, em đã gặp bà mấy lần rồi! nhưng mà bà chẳng nhớ em là ai cả”

Bà ngoại của anh sống ở quê, lâu lại lên thành phố thăm con cháu, có vài lần cô gặp bà, lúc đó bà còn minh mẫn cô còn hay kể chuyện cười cho bà nghe, nhưng sau một trận ốm nặng bà lúc nhớ lúc không, ngay cả con cháu cũng hiếm khi nhớ tên ai.

-“Vậy cô gái mà bà hay nhắc đến là em hả?” anh ngạc nhiên hỏi

-“Bà còn nhớ em hả?”

-“Những lúc anh đi thăm bà, thì nghe bà nói có một cô bé rất hay kể chuyện cho bà nghe, bà còn nói giọng em rất dễ nghe” anh gật đầu nói

-“Vậy bà có khỏe không ạ?”

-“Bà vẫn khỏe, trừ những lúc đăng trí thì tinh thần rất tốt. Anh còn tưởng bà nói cô bé hàng xóm nào chứ”

Hai người trò chuyện rất hợp ý, anh một câu, cô một câu, bật cười vì những tình huống vui vẻ, xem như khá hòa hợp.

-“À...em nghe anh Trình nói anh đang làm dự án gì đó”

-“Đúng vậy, anh là chung với một đàn anh”

-“Có phải vì dự án này mà hôm tết anh mới ngã bệnh không?”

-“Không đâu” anh khẽ phủ nhận

-“Khó lắm hả anh?”

-“Cũng không hẳn, vấn đề là thời gian, nhân lực không đủ”

-“Xin lỗi, em không giúp được gì cả” cô ừ ột

-“Sao phải xin lỗi, em có học ngành giống anh đâu” anh cười đáp

-“Biết vậy hỏi đó em học tin cho rồi!” cô ừ xui lắm lắm

-“Em nói gì?”

-“Không... không có gì” cô vội lắc đầu

Bạn đang đọc truyện *Tình Anh Cho Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 10

Tạm biệt ở trước cổng trường rồi mỗi người một ngã, cô nhìn theo bóng dáng anh xa dần mới lưu luyến trở về kí túc xá. Chiều nay không có tiết học nên cô chỉ lười biếng nằm trên giường chờ Nhất Linh mua đồ ăn mang về, thoáng chốc ngoài trời đã tối đen như mực, cô chăm chú đọc quyển sách mượn từ chỗ anh, Nhất Linh gõ gõ lên bàn: “Ăn cơm thôi”

-“Hôm nay về sớm vậy?”

-“Học trò xin nghỉ sớm” Nhất Linh uể oải nói -“Mà Tiêu Như sao chưa về?”

-“Tớ cũng không biết”

-“Vậy mình ăn trước đi, tớ đói quá!” Nhất Linh mở hộp cơm ra xới ra chén, cô đồ ba món canh, đậu que xào, thịt gam mặn ra, bắt đầu ăn cơm

-“Đồ xào hơi quá tay thì phải” cô cắn miếng đậu que mềm nhũn

-“Chú quán chắc cãi nhau với chồng hay sao á. Canh cũng mặn nốt” Nhất Linh lè lưỡi nói

-“Để tớ cho thêm tý nước sôi vào” cô đứng dậy đi lấy bình thủy

Cuộc sống sinh viên, ngày ba bữa thất thường, có khi ba bữa chay một bữa mặn, làm bạn với mì gói trường kỳ. Nhưng ba người bọn cô, là những người nói không với mì gói, vì không thể nấu [dien dan le quy don] nướng trong phòng, cam chịu ăn cơm chợ, gặp hôm đầu bếp vui vẻ thì được ăn cơm lành canh ngọt, còn bữa nắng mưa thất thường thì việc cơm nhão, canh muối cũng là chuyện thường tình. Vậy mới nói, sống ở đây rồi mới biết, hương vị gia đình mới là thứ quan trọng nhất, cô lại nhớ món của ba nấu rồi! Hứa An Nhục ăn được một chén cũng không có hứng thú ăn nữa, đành nhẩn tẻ nhờ Tiêu Như mua cái đồ ăn khuya.

-“Cậu thấy tớ nên đi làm thêm cái gì được?” Cô quay sang hỏi Nhất Linh

-“Định làm thêm?”

-“Ừ, chứ năm nhất chán quá, thời gian rảnh rỗi này tớ muốn tìm một công việc”

-“Vậy làm gia sư đi”

-“Tớ không có khiếu dạy học đâu, chỉ bài cho đứa cháu họ cũng trầy da tróc vẩy rồi” cô vội lắc đầu

-“Cậu biết tiếng Trung đúng chứ? Làm dịch thuật cũng được đó”

-“Ồ đâu?”

-“Chị họ tớ làm trong một nhà xuất bản đang cần tuyển người đó”

-“Chuyên ngành gì thế? Tớ chỉ thạo giao tiếp thôi”

-“Thì đến chừng đó tính, để tớ liên lạc với chị ấy”

Cô đành gật đầu

Sau khi nói chuyện với chị họ, Nhất Linh vui vẻ thông báo:

-“Chị ấy bảo thứ 7 tuần này đến gặp”

-“Ồ đâu thế?” cô hỏi

-“Khu An Dương, tớ đi với cậu”

-“Được” cô gật đầu

...

Sáng hôm sau, cô mang theo hũ cam ngâm đường đã đủ ngày bỏ vào ba lô đến khoa CN, đứng đợi ở đại sảnh hơn ba mươi phút mới thấy bóng dáng

anh với Trình Tự, còn có Điền Thù Huyền đang đi cùn nhau, cô hít thở rồi nở nụ cười thật tươi lên tiếng gọi:

-“Xin chào”

-“Chào em” Trì Văn Trạh gật đầu chào cô

-“An Nhực, lâu rồi không gặp” Điền Thù Huyền dịu dàng mỉm cười

-“Em chào chị”

-“Sao em lại đứng ở đây? Chờ ai hả?” Trình Tự cười cười nhìn cô

-“Có thứ này muốn đưa cho anh” cô mở ba lô lấy hũ cam ngâm đường ra, đưa cho Trình Tự

-“Quào...em gái làm anh cảm động hết sức” Trình Tự làm bộ lau lau nước mắt

-“Anh Văn Trạh cũng uống nhé! Rất tốt cho sức khỏe đó” cô chẳng buồn liếc Trình Tự, quay sang nói với Văn Trạh

-“Có phần của anh nữa sao? Cảm ơn em nhé!”

-“Không cần khách khí, thôi em đi nhé, chào mọi người” cô vội vàng bước đi

-“Cậu mang về kí túc xá giúp tớ” Trình Tự đưa cái hũ cho Trì Văn Trạh rồi nhanh chân đuổi theo sau Hứa An Nhực.

-“Có phải em suy nghĩ lại rồi không? Thấy anh có nhiều điểm tốt hơn” Trình Tự đuổi kịp trong tích tắc, choàng qua vai cô cười đùa

-“Xí...anh tự tin vừa thôi, vì ban nãy tôi không thể đưa trực tiếp cho anh ấy” cô bĩu môi

-“Em đúng là độc ác mà!” Trình Tự bất thình lình cốc đầu cô

-“Đau, không phải của anh một nữa sao?” cô oán trách

-“Coi như em còn có lương tâm, đi chơi cùng anh nhé?” Trình Tự thay đổi vẻ mặt như chong chóng.

-“Thôi đi, trưa nay tôi còn có tiết học”

-“Ai nói với em đi bây giờ, tối nay anh chờ em trước cổng trường”

-“Không đi đâu” cô từ chối thẳng thừ

-“Vậy anh đây chỉ dành về nói với Văn Trạh là hũ cam ngâm đường đó là...” Trình Tự hí mắt đầy nguy hiểm

-“Anh dám” cô đưa tay chặn miệng anh ta lại, thỏa thuận: -“Tôi sẽ đi”

-“Được, nhớ nhận điện thoại của anh nhé” Trình Tự đi được một khoảng rồi lại nói to.

-“...” cô giậm chân mắh thẳm

Sau khi kết thúc buổi học, nhìn đồng hồ đã hơn năm giờ chiều, màn hình có hai cuộc gọi nhờ điều là của Trình Tự, cô không gọi lại mà về phòng luôn. Tắm tắh gội đầu, cô thắhnh thớh sấy khô máh tóc, rồi chắhăm trắh thay quắn jean áo thun đôn giản, điện thoại lại réo vang, hết hồi chuông thứ nhắh cô vội nhắh nút nghe:

-“à lô”

-“Xuống đượh chưa?”

-“Đợi một lát” cô cúp máy rồi không tình nguyện bước ra khỏi cửa.

-“Cậu đi đầuhế?” Nhắh Linh thấy cô mở cửa liền hỏi

-“Tớ cũng không biếth” cô sờ đôi giày búp bê vào chân và đắp

-“Cậu đi với Trình Tự”

-“Sao cậu biếth?” cô ngạc nhiên

-“Lúc nắh mình thấy anh ta đứng trước cổng kí túc xá”

-“Ừ, thôi tớ đi trước, không ăn tối đâu” cô đáp

...

-“Hứa An Nhục, anh đã đợi em ba mươi phút rồi đó” Trình Tụ nhìn đồng hồ không có kiên nhẫn

-“Là anh không gọi mà”

-“Muối ở đây đúng là nhiều thật” anh ta than thở

-“Anh không ra chỗ sáng mà núp ở đây làm gì”

-“Làm sao để người khác biết người hòa hoa như anh đây lại đứng chờ nữ sinh” Trình Tụ nhếch môi cười, còn đùa cợt:

-“Anh sợ ngày mai nữ sinh của trường này đau lòng mà chết mất”

-“Tự kỉ” cô hừ một tiếng khinh thường.

...

-“Anh dẫn tôi đi đâu thế?” cô nhìn tòa nhà cao tầng với ánh đèn rực rỡ cả một vùng trời liền hỏi

-“Lên đi rồi biết” Trình Tụ kéo cô vào thang máy

“Tín” cửa thang máy mở ra, Trình Tụ bước ra ngoài trước, cô thấy vậy liền đi theo sau. Đập vào mắt là không gian yên tĩnh, ngoài chút ánh sáng le lói từ những bóng đèn tối màu thì[Tra Muon - d d l q d]cô phát hiện nơi đây là không gian mở trên sân thượng, một quán cà phê nhỏ, chỉ có vài ba bàn đặt gần ban công. Cô còn đang ngạc nhiên thì Trình Tụ dẫn đến một bàn ngồi xuống.

-“Thấy sao hả? Có phải nơi này rất đẹp không?” Trình Tụ thích thú khi thấy vẻ mặt ngạc nhiên của cô.

-“Đẹp lắm, mà sao anh biết nơi này vậy?” cô tò mò

-“Ở thành phố này nơi nào mà anh không biết” Trình Tụ cao ngạo đáp

-“Ồ”

-“Muốn uống gì?”

-“Capuchino”

-“Có muốn tự pha chế không?” anh ta đứng dậy hỏi

-“Được sao?”

-“Đi theo anh”

Cô cùng Trình Tụ đi vào quầy, một người đàn ông chào hỏi:

-“Trình Tụ, lâu quá không gặp”

-“Anh Mạnh, hôm nay anh cũng đến quán sao?”

-“Đến coi sổ sách. Ai đây?” người đàn ông ngó sang cô hỏi

-“Em gái của em đây” Trình Tụ giới thiệu

-“Có cô gái xinh đẹp nào không phải em gái cậu không?” người đàn ông coi thường nhìn Trình Tụ rồi thân thiện nói với cô:

-“Xin chào em gái, lần đầu tiên đến đây hả?”

-“Dạ, chào anh” cô gật đầu đáp

-“Em quen tên nhóc này hả?”

-“Dạ” cô gật đầu

-“Uống gì tự nhiên nhé” anh ta dẫn cô vào quầy đưa cho cô một bản menu công thức.

-“Anh, khách gọi anh kìa, em dạy cô ấy cho” Trình Tự chen chút vào đẩy anh Mạnh ra ngoài

-“Cái thằng này”

-“Anh ấy là ai thế?” cô lên hỏi nhỏ

-“Chủ quán đây, cũng là anh họ của anh”

-“Nhìn hai người chẳng giống nhau tẹo nào”

-“Đến anh em ruột còn chả giống nhau nữa là”

Một lát sau, cô hào hứng đem theo thành phẩm của mình đến bàn ngồi xuống thưởng thức, vừa ngắm cảnh thành phố về đêm xô bồ, tấp nập, vừa ngắm ánh sao lấp lánh trên bầu trời.

-“Nếu em thích lần sau tôi lại dẫn em đến mấy nơi khác nữa”

-“Sao tự dưng lại đối tốt với tôi” cô nghi hoặc hỏi

-“Chẳng lẽ trước đây tôi không đối tốt với em”

-“Không phải, anh có chút lạ nha” cô nhìn chăm chăm anh ta

-“Nhìn gương mặt đẹp trai của anh có cảm thấy thế nào?” Trình Tự đột ngột tiến lại gần

Cô nhin cười, lẳng đạm cầm ly capuchino lên hút một hơi, chẳng thèm để ý đến anh ta. Nơi đây đúng là nơi lý tưởng ngắm cảnh về đêm, đến gần chín giờ cô mới nhìn đồng hồ thúc giục: “Mau về thôi, nếu không kí túc xá đóng cửa mất”

-“Lần sau lại ghé nhé!” anh Mạnh gói một cái bánh cupcake socola đưa cho cô

-“Cảm ơn anh Mạnh, em về đây ạ”

Bạn đang đọc truyện *Tình Anh Cho Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Trình Tự tiễn cô đến tận cổng

“Mau lên đi”

“Tạm biệt” cô gật đầu nói

Hứa An Nhượng chỉ vừa mới mở cửa, đặt giày lên kệ thì bị tiếng hét chói tai của Tiêu Như làm cho giật mình

“An Nhượng, cậu về rồi”

“Sao tự dưng lại hét lên vậy?”

“Đợi cậu từ nãy giờ, sao rồi hẹn hò vui chứ?”

“Hẹn cái gì mà hò, không hề nhé!” cô vội chặn miệng của Tiêu Như bằng cái bánh meringue, ngay lập tức ánh mắt Tiêu Như tập trung vào vật cô đưa, chẳng quan tâm đến chuyện khác nữa.

“Xin lỗi nha Nhất Linh, đó cái bánh duy nhất” cô áy náy

“Tớ không ăn đâu, cậu cùng anh ta đi đâu vậy?”

“Đến một quán cà phê trên sân thượng, lần sau tụi mình cùng đi” cô đáp

“Ừ, cậu có ăn tối chưa, còn chưa cho cậu một đĩa đồ xào chay đó”

“Chưa, để tớ ăn” cô kéo rèm cửa sổ thay quần áo, rồi giải quyết đĩa thức ăn.

Cùng lúc đó, Trình Tự đã về tới phòng, đang cởi áo qua cổ thì Trì Văn Trạm đã lên tiếng.

“Hẹn hò vui chứ?”

“Hẹn hò gì chứ?” Trình Tự hỏi lại

“Đừng có đánh trống lảng, cậu thích An Nhựt đúng không?” Trì Văn Trạm nghiêm túc.

“Không có” Trình Tự lắc đầu phủ nhận

“Hình như dạo này cậu đặc biệt quan tâm cô ấy”

“Sao cậu lại đề ý đến những việc này”

“Anh trai của An Nhựt đã gửi gắm cô ấy cho tớ, nên tớ phải quan tâm rồi”

-“Cậu rảnh quá nhì?” Trình Tự thờ ơ đáp

“Nếu không thật sự thích cô ấy thì nên dừng lại, An Nhựt là một cô gái tốt”

“Văn Trạm, đừng quên cậu có bạn gái rồi” Trình Tự nhếch môi cười

“Tớ không quên, tớ chỉ lấy tư cách một người anh trai để nói thôi”

-“Yên tâm, tớ sẽ không làm hại cô ấy”.

Tháng năm, cái nóng đã bắt đầu lan tỏa khiến cho cả thành phố nóng dần . Buổi trưa chính là điểm oi bức nhất trong ngày, thời khóa biểu chính thức của tụi cô thì toàn rơi vào buổi trưa, khiến cho Hứa An Nhựt muốn nổi điên , Tiêu Như tính tình dễ chịu cũng phải cáu gắt than thở, [Trà Muôn- Dien dan le quy don]nói chung đây cũng là tâm trạng chung của tất cả mọi người. Vừa mở cửa phòng cô đã vội chạy vào phòng tắm vùi mặt vào trong chậu nước, để giảm bớt cảm giác đau rát.

“Hôm nay bao nhiêu độ vậy?” cô lau nước trên mặt lên tiếng hỏi Nhất Linh

“40 độ đấy”

“Trời, 3h chiều nay tớ phải đi lấy đưa tài liệu” cô mệt mỏi nằm vật trên giường gào lên

“Ừa, không phải cậu gửi mail là được sao?”

“Chị Lan bảo cần bản viết tay”

“Vậy có người đi chung rồi! tớ cũng phải dạy bù” Nhất Linh cười đáp

“Hai tuần nữa là đến kì thi rồi! Thi xong tụi mình đi chơi đi” cô hào hứng nói

“Thi xong rồi tính, cậu dạo này không đi tìm anh Văn Trạm của cậu hả?” Nhất Linh trêu ghẹo

“Anh ấy bận lắm, còn chẳng trả lời tin nhắn của tớ được” cô ảo não trả lời

“Anh ta sắp tốt nghiệp rồi nhì?”

“Chưa đâu, anh ấy hoàn toàn vẫn đề tập trung vào dự án phần mềm gì đó” cô lắc đầu

“Mấy hôm trước tớ nhìn thấy hai người họ, nhưng sắc mặt hình như không tốt lắm!”

“Ài?”

“Trì Văn Trạm và bạn gái anh ta” Nhất Linh đáp

“Hả? có chuyện gì với anh ấy?”

“Làm sao tớ biết”

Trong lòng cô cảm thấy buồn bức không vui, thời gian vừa rồi đã cố kìm nén không đi tìm anh ấy, [Trà Muôn- d d l q đ]nên chẳng biết chuyện gì xảy ra. Chẳng lẽ họ cãi nhau, cô lắc lắc đầu phủ nhận, Chưa từng nghĩ đến một Điền Thư Huyền dịu dàng ôn nhu đó lại cùng anh tranh cãi.

Hứa An Nhựt nhẫn nhịn không đi tìm hiểu việc đó, cũng không thăm dò từ Trình Tự. Dành hai tuần cho việc ôn thi, cô không thể để thi lại môn nào, hè

này còn nhiều kế hoạch phải làm, không để bất cứ thứ gì cản trở được.

Thời điểm chạy nước rút, cả ba người tại cô bế quan tỏa cảng, dự trữ một đồng hồ ăn vặt trong phòng, ngày đêm đèn sách.

Ngày cuối cùng của kì thi, cô hài lòng gấp bài thi lại, ngay lúc chuông vừa reo, nộp bài xong, cô quay sang tìm kiếm Tiêu Như và Nhất Linh.

“Làm được hết không?”

“Trúng tủ câu cuối” Tiêu Như nháy nhót

“Chắc được 80%” Nhất Linh cầm đề thi đáp

“Không xong rồi, cậu ấy mà 80% chắc chúng ta xong rồi” Tiêu Như mếu máo

“Cậu chứ không phải chúng ta nhé!” cô cười khúc khích

Trời nắng như thiêu đốt, dường như muốn đốt cháy da thịt, Hứa An Nhược đang lê từng bước dưới tán cây cổ thụ, đi mãi mà chẳng nhứt ra được khỏi cái bóng của nó. Đương lúc buồn bực thì trời bỗng gầm gừ chuyển mình, cơn mưa rào bất chợt khiến cô không kịp tránh đã lãnh trọn, quần áo thấm nước mưa, dính vào người rất khó chịu. Cô lảo đảo phòng lỏng vội chạy nhanh về kí túc xá, tình hình hiện tại chắc chắn không thể vát mặt[Trà Muộn- d d l q d] đi tìm anh ấy rồi.

Vì mới dính ướt nước mưa, lại là mưa đầu mùa nên An Nhược không dám tắm, chỉ lấy khăn lau khô người rồi thay quần áo. Lúc này, trong phòng chỉ có một mình cô, Nhất Linh đã đi làm, Tiêu Như thì trở về nhà, cô buồn chán mở máy tính download tài liệu cần phiên dịch, đến chiều muộn cô mới làm xong, kiểm tra kĩ lưỡng lần cuối rồi gửi cho chị Lan.

Công việc này cô đã làm được mấy tháng rồi, nhờ biết đôi chút tiếng Trung nên bắt nhịp khá tốt, do phải vừa dịch vừa mài mò trên từ điển nên vốn tiếng trung càng ngày càng khá hơn. Đây cũng là phương pháp tốt học ngoại ngữ giỏi.

cô gấp laptop để lên đầu giường ngủ, mệt mỏi vươn vai ngáp một cái.

“đi tắm thôi”

Hơn nửa tiếng sau, cô sáng khoái bước ra khỏi phòng tắm, đầu ướt nhẹ quần khăn trùm.

“a lô?” di động vang lên giọng hát tươi vui

“An Nhược, em thi xong chưa?” giọng bên kia ồn ào

“Mới thi xong môn cuối hôm nay”

“Đến Đông Thành đi”

“Bây giờ?” cô hỏi lại

“Văn Trạm cũng đang ở đây” chiến tuyến bị đánh sập, Trình Tự phán một câu phủ đầu rồi dập máy.

“...” cô chưa kịp trả lời bên kia đã cúp máy.

Hứa An Nhược nhìn đồng hồ, bây giờ đã là 6h30 đến được Đông Thành cũng phải đi hai chuyến xe bus, mà đi taxi thì cô tiếc tiền sờ cái ví lẹp xẹp của mình lắc đầu. Nhanh chóng lựa một cái váy đen mặc vào, đây là trích từ tháng lương đầu tiên tự sắm, màu đen đơn giản, tay áo dài, chân váy dài đến qua đầu gối, chất liệu mịn màng, phần trên ôm sát, phần[truyện được đăng diễn đàn lê quý đôn] váy hơi xòe, là kiểu vừa cổ điển vừa hiện đại, màu đen của chiếc váy làm nổi bật làn da trắng của cô, mái tóc dài được buông xòa tự nhiên, Hứa An Nhược dùng chút son điểm lên môi cho chút tươi tắn. Xong xuôi cầm túi xách ra khỏi phòng.

Người tính không bằng trời tính, Hứa An Nhược chột vọt với đôi giày cao gót dưới chân, lâu rồi mới mang khiến chân bước đi không được tự nhiên, cứ bước đi là ngón chân, góc chân lại đau nhói, tình hình này nếu giờ này còn chen chúc trên xe bus cô sẽ càng thảm hại hơn. đành cắn răng chạy lại vệ đường đón taxi.

Cô lấy di động ra nhìn rồi lại cất vào, lòng ngóng vẫy tay, rất may có một chiếc nhá nhan tấp vào. cô mừng rỡ mở cửa sau, nói với

“Cho cháu đến Đông Thành ạ”

“Giờ này đến Đông Thành đang là giờ cao điểm, đi thẳng thì thế nào cũng kẹt xe, cháu có muốn đi đường vòng không?” bác tài nhìn qua gương chiếu hậu nói

“Được ạ, làm phiền bác chạy nhanh một chút” cô gật đầu đồng ý.

Đường đến Đông Thành cô chỉ đi ngang qua, không biết rành nên nhấn tin hỏi Trình Tự.

“Đến cổng số 15, anh sẽ ra đón em” 30 giây sau nhận được tin trả lời.

Ngồi trên xe lâu đến nỗi cô cứ tưởng mình đã đi một vòng thành phố, những con đường lạ lẫm lướt qua trước mắt, khắp nơi nhuộm vô số ánh đèn lấp lánh, xe chạy bon bon rồi chậm rãi dừng lại.

Bạn đang đọc truyện *Tình Anh Cho Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Chương 11(tt)

Ngồi trên xe cô cứ tưởng mình đã đi một vòng thành phố, những con đường lạ lẫm lướt qua trước mắt, khắp nơi nhuộm vô số ánh đèn lấp lánh, xe chạy bon bon rồi chậm rãi dừng lại.

“Đến nơi rồi”

“Bao nhiêu tiền vậy bác?” cô lôi ví ra đưa tiền xe

“200 ngàn”

“Đây ạ, cảm ơn bác” nói xong cô xuống xe, đứng ở ngã ba đường, đang định bụng gọi điện thì Trình Tự đã gọi lớn.

“An nhược, bên này”

Cô trông thấy liền băng qua đường tiến về phía anh ta.

“Sao lại gọi tôi đến đây thế?” cô tò mò

“Nhớ em” trình tự cười rộ lên.

“Miễn mắc công tôi buồn nôn” cô vuốt cổ họng ho khan

Cô đi theo sau, đến lúc anh ta mở cửa một gian phòng, cô bị bất ngờ vì còn có rất nhiều người ở trong đây, hoàn toàn là những gương mặt lạ lẫm. Cô e dè theo sau lưng Trình Tự đi vào.

“An Nhược, em đến rồi, mau ngồi xuống đi” Điền Thư Huyền cười hòa nhã đứng dậy kéo cô ngồi xuống.

Hứa An Nhược lơ lơ không hiểu đầu đuôi tai ốc, ánh mắt khó hiểu nhìn sang Trình Tự, lúc này anh ta đang náo nhiệt cùng mọi người, cảm giác được ánh nhìn của cô bèn len lén sờ mũi.

“Mọi người đang tổ chức tiệc ạ?” cô nhỏ giọng hỏi

“Đúng vậy, hôm nay là sinh nhật của chị. Nên Văn Trạm kêu mọi người tụ tập một bữa” ánh mắt Điền Thư Huyền hiện lên tia sủng nịnh.

“Vậy ạ. Chúc chị sinh nhật vui vẻ. Vì em không biết nên đến tay không rồi” cô áy náy

“Không sao, em đến là chị vui rồi. Chị nghe Văn Trạm nói em cùng quê với anh ấy, nhà em cũng có quen với nhà anh ấy” Điền Thư Huyền đưa mắt nhìn cô.

“Dạ. Không ngờ chị gái anh ấy lại là gia sư của em ạ” cô gật đầu thành thật

“Trùng hợp thật, chúng ta có duyên rồi!”

“Đúng vậy” cô cúi đầu đáp

...

“A lô? Được rồi tờ ra liền” điền thư huyền cúp máy rồi ghé vào tai Tri Văn Trạm nói nhỏ

Cô nhìn thấy anh khẽ gật đầu. Một nỗi chua xót lại dâng lên, cô không dám dừng lại nhìn anh, cúi đầu rồi rầm.

“An Nhược. Theo chị ra ngoài một chút nhé!” Điền Thư Huyền vỗ nhẹ vai cô

“Dạ?” cô giật mình ngẩn đầu, rồi theo chị ta ra ngoài.

“Đi đâu vậy?” Trình tự nhíu mày nắm cô lại

“Trình đại thiếu gia, em chỉ mượn An Nhựt một chút thôi” Điền Thụ Huyền quay sang nói

Ngoài đại sảnh, giày cao gót nện xuống sàn gạch phát ra âm thanh cộp cộp

Điền Thụ Huyền chạy lại mở cửa một chiếc taxi, người ở ghế sau cúi người chui ra, tay cẩn thận cầm một cái bánh sinh nhật thật lớn được gói cẩn thận trong một chiếc hộp to.

Cô gái lau mồ hôi: “Thật may là tớ không đến muộn”

“Cảm ơn cậu nhiều” Điền Thụ Huyền vui vẻ cúi đáp lấy một số thứ trong cốp xe rồi đưa cho cô một bó hoa hồng đỏ rực.

“Em cầm giúp chị nhé”

Cô đưa hai tay đỡ lấy bó hoa

“Xin lỗi tớ không ở lại được lần sau bù nhé” cô gái áy náy nhìn Điền Thụ Huyền

“Không sao, hẹn gặp lại”

Điền Thụ Huyền ôm hộp bánh, cô ôm bó hoa lớn cùng trở lại phòng, đi trên hàng lang, Điền Thụ Huyền ngượng ngùng nói:

“Văn trạm cũng thật là. Mua những thứ này thật lãng phí” trong giọng nói chứa chan hạnh phúc

“Dạ?” dòng suy nghĩ của cô bị cắt ngang nên hỏi lại

“Là Yến Nhi nói nhỏ với chị đấy. Những thứ này anh ấy nhờ Yến Nhi mang đến” chị ta cười

Hai tay cô cứng đờ, cả người bất động đứng trũng lại, nét mặt tái nhợt. Lòng nặng nề không thể nói thành lời, tại sao cô lại đến đây cơ chứ? Tại sao lại phải xem người ta trình diễn hạnh phúc trước mặt mình? Có lẽ cô không nên đến đây để rồi phải nhận một vết đâm vào tận trái tim, Hứa An Nhựt mãi gần người rất lâu, đến khi Điền Thụ Huyền kho kho tay trước mặt cô.

“An Nhựt, em không sao chứ?”

“Không ạ. Em chỉ nghĩ sao này nên tìm một người biết yêu thương mình” cô lắc đầu cười gượng

“Đúng đó, phụ nữ phải biết cách để đàn ông yêu thương chứ” Điền Thụ Huyền tán thành

Khi trở lại phòng bao, cô đặt bó hoa trên bàn lớn, rồi quay người bước ra

“Em đi vệ sinh một lát” cô vội nói

Hứa An Nhựt vịn nước chảy xối xả vỗ lên mặt, rồi nhìn gương mặt ướt đầm qua gương, tự dặn lòng mình phải thật bình tĩnh, phải cố tỏ ra vui vẻ nhưng nét mặt hiện giờ không thể giấu được tâm trạng nào nề. Không biết nên làm gì tiếp theo, cô thần thờ một lúc lâu cũng không tìm được câu trả lời.

Lúc này cửa nhà vệ sinh bị mở ra, Điền Thụ Huyền bước vào gọi cô:

“Em không sao chứ? Tiệc bắt đầu rồi!”

“Không ạ, em ra ngay” cô loạng choạng bước đi

“Mặt em ướt nhẹp rồi, có cần trang điểm lại không?” chị ta quan tâm hỏi

“Dạ, không cần đâu ạ” cô từ chối

“Mình đi thôi” chị ta thân mật kéo tay cô

truyện được đăng trên diễn đàn lễ quý đôn

Mọi người xung quanh tụ tập thành một vòng tròn lớn, cô được Điền Thụ Huyền dẫn vào đứng bên cạnh chị ta, kế bên còn có Trì Văn Trâm, Trình Tự. Bất giác cô lùi xuống một bước, tạo một khoảng cách với họ, cái thế giới tràn ngập tình yêu đó thật sự cô không đủ cam đảm nhìn nữa.

“Happy birthday to you. ....happy birthday to you. ....” Tiếng hát ngân vang

Tiếng vỗ tay chúc mừng, đám người hò hét: “Ước đi... mau cầu nguyện mới được thôi nển”

Diễn Thư Huyền cười duyên đáng khề nhắm mắt lại chấp hai tay trước ngực.

“Hoan hô...” Diễn Thư Huyền thổi một hơi tắt nến, mọi người đồng thanh vỗ tay.

Nhân lúc mọi người không chú ý, cô tìm một góc nhỏ ngồi xuống.

Một đĩa bánh kem được đặt trước mặt cô, giọng nói trầm ấm vang lên: “Cho em”

“Cảm ơn anh” cô ngước lên nhìn, lòng trở nên mềm mại

“Em có muốn uống gì không?” anh lại hỏi

“Không ạ” cô vẫn nhìn anh

“Vậy ngồi đây nhé!” anh đứng dậy nói

Cô nhìn đĩa bánh trước mặt, có chút ngọt ngào chạm vào tim cô, thì ra anh ấy không đến nỗi là không chú ý đến mình, nhưng sự quan tâm của anh chỉ càng khiến cho cô lún sâu vào không lối thoát. Yêu một người nếu được đền đáp thì sẽ là niềm hạnh phúc còn nếu không cũng giống như rơi vào mê cung ma trận, bị nhốt trong nỗi cô đơn, tuyệt vọng để rồi chết trong hào môn, bị thương.

Thật ra lần đầu tiên gặp anh không phải là lúc cô đến nhà chị Thanh là trong một con hẻm nhỏ trên đường đi học về, giữa chiều muộn chỉ có những con gió nhẹ thoảng qua. Còn nhớ ngày hôm đó do không làm bài tập về nhà mà bị cô giáo chủ nhiệm phạt, trong lòng đang buồn bực thì trông thấy một người con trai mặc đồng phục học sinh,[Trà Muộn- 1 q d] trên áo còn dính một vết dơ tay ôm một con mèo vằn vằng nhỏ xíu trong lòng, cô bị hút vào nét cười trên gương mặt ấy.

“Em gái, em có biết con mèo này là của nhà ai không?”

Đột nhiên bị hỏi cô vội lắc đầu

“Phải là sao đây nó bị thương rồi!” anh lo lắng cúi xuống vuốt ve đầu con vật bé nhỏ rồi quay sang nhìn cô

“Em có mang theo tiền không?”

“Dạ?”

“Hiện tại anh không có tiền trong người, em có thể cho mượn một ít không?, anh cần mua thuốc khử trùng vết thương cho mèo con” anh thấy cô nghi hoặc liền giải thích

“Em có nhiều đây đủ không?” cô moi trong túi ra được mười mấy ngàn.

“Em ôm nó giúp anh nhé! Anh sẽ về ngay” anh cẩn thận giao mèo con cho cô rồi chạy đi mất

Một lát sau cả người anh chạy xồng xộc về thở hồng hển, tay cầm một túi đồ y tế ngồi xuống. Bàn tay nhẹ nhàng vạch vết thương ở chân con mèo rửa sạch, bôi thuốc rồi lấy gạc băng bó lại.

“Cảm ơn em nhé!”

“Không có gì ạ” cô vội lắc đầu

“Con vật đáng thương này phải làm sao bây giờ?” anh thờ dãi

“Anh có thể chăm sóc nó không?” cô hỏi

“Không mang về nhà được, chị hai anh bị dị ứng lông mèo” anh buồn bã lắc đầu

“Hay đưa cho em đi, em có quen một người bạn, nhà bạn ấy nuôi nhiều mèo lắm” cô nhỏ nhẹ đáp

“Thật tốt quá! Nhà bạn em ở đâu?” Anh mừng rỡ hỏi rồi lại nhìn đồng hồ trên tay: “Không xong rồi”

“Sao ạ?”

“Anh phải về nhà ngay rồi!”

“Không sao, em mang đi cho”

“Cảm ơn em gái, em thật tốt bụng”

“Mèo con đi theo chị nhé! Chị ấy sẽ dẫn em tìm một mái nhà” anh vuốt ve lưng nó rồi lưu luyến giao cho cô.

Cô dõi theo bóng dáng anh khuất dạng đằng xa, thân thơ vuốt nhẹ mèo con/

Những lần sau, cô vẫn đi học về trên con đường này nhưng không còn gặp lại anh nữa, chẳng biết anh là ai. Bẵng đi một thời gian dài, cứ tưởng là đã quên mất n rồi thì anh lại một lần nữa xuất hiện, không ngờ gặp gỡ tình cờ lại là duyên phận được định sẵn, chỉ là cô nhớ rõ còn anh đã quên mất rồi!.

Cô chìm đắm trong hồi tưởng, cảm thấy đáng ghen, ngoài việc còn nhớ rõ hình dáng lúc trước của anh thì cô chẳng có gì cả, đơn phương thật sự rất hèn mọn, không dám nói ra lại càng không thể nghĩ đến vì chỉ thêm đau lòng.

Hứa An Nhược ngậy ngốc ngồi một chỗ nhìn anh và Điền Thụ Huyền thân mật cười nói, đây chính là minh chứng cho một tình yêu hòa hợp, họ ở trong một thế giới mà cô không cách nào có thể bước vào. Lùi cũng không được tiến không xong, cô đang ở trong một tình thế tiến thoái lưỡng nan, thành trì dần dần cũng sụp đổ.

Tiệc vui nào rồi cũng có lúc phải tàn, mọi người lần lượt tạm biệt ra về, trong căn phòng trở nên im ắng chỉ còn lại bốn người bao gồm cả cô.

“Em về trước đây ạ” cô đứng dậy cáo từ

“Chúng ta về chung đi, trời tối con gái đi một mình nguy hiểm lắm” Điền Thụ Huyền lên tiếng

“Đúng vậy, An Nhược, đợi chút cùng bọn anh về luôn” giọng anh trầm ấm

“Vâng” cô đáp

Trình TỰ đi gọi taxi, cô đi cùng bọn họ ra cửa chờ. Lên xe cô im lặng ngồi cùng ghế sau với Điền Thụ Huyền.

Xe dừng lại cách cổng trường một đoạn, cô đẩy cửa bước xuống xe vừa đặt chân xuống đất đã bị con đau nhói từ chân chuyển tới, cô nhíu chặt chân mày đau đớn than nhẹ “ui da”

“Không sao chứ?” Trì Văn Trạm ân cần hỏi

“Dạ không,” cô lắc đầu

“An Nhược, chân em bị thương hả?” Điền Thụ Huyền nhìn xuống chân cô hỏi

“Là tại lâu quá em không mang giày cao rớt” cô cười giải thích

“Hay cởi giày ra đi, như vậy chân dễ chịu hơn”

“Dạ” cô cúi người xuống giải thoát cho đôi chân tội nghiệp, cầm đôi giày trên tay cứ thế bước đi chân trần.

“Mang tại giày của anh đi” Trì Văn Trạm lấy trong túi giấy một đôi giày thể thao.

“Sẽ làm bẩn giày của anh mất” cô lưỡng lự

“Không sao, sớm muộn cũng dùng mà”

Cô bèn ngồi xuống mang vào chân, mặc dù so với chân của cô thì đôi giày này quá khổ nhưng có còn hơn là phải đi chân đất.

“Tớ đi trước” Trình TỰ vỗ vai Trì Văn Trạm nói

“Này, anh không đưa An Nhược về sao?” Điền Thụ Huyền bất bình nhìn Trình TỰ

“Anh bận rồi” Trình TỰ liếc sang nhìn cô rồi đáp

“Không cần đâu ạ. Em tự về được” cô đáp lí nhí

“Không được, để Văn Trạm đưa em về” Điền Thụ Huyền bèn nói

“Để đưa em về”

“Làm phiền anh rồi”

“thì tốt chứ?” anh lên tiếng hỏi

“Cũng không đến nỗi” cô mỉm cười

“vậy à”

“Đạo này anh có bận không? Dự án của anh hoàn thành chưa ạ”

“Vẫn chưa” anh lắc đầu

“Bây giờ em rảnh rồi, có gì cần giúp thì gọi cho em nhé” cô nhẹ nhàng nói

“Được, cảm ơn em” ánh mắt anh hiện lên ý cười

“Vây em lên trước đây, anh về cẩn thận”

“Chúc ngủ ngon” anh gật đầu

“A... giày của anh” cô chợt nhìn xuống chân nhìn đôi giày quá khổ

“Không cần đâu, em mang lên đi”

“Vây ngày mai em sẽ mang trả”

“Ừ, mau lên đi”

Hứa An Nhựt xoa người đi vào, đến chân cầu thang liền ngoảnh lại, thấy bóng lưng anh dưới ánh đèn mờ nhạt.

Bạn đang đọc truyện *Tình Anh Cho Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Chương 12

Sáng hôm sau, Hứa An Nhựt đến thư viện một mình, vì Nhất Linh và Tiểu Như đã về nhà. Cô tìm một góc yên tĩnh ngồi xuống, chọn vài quyển sách đọc giết thời gian.

“Chạng Vạng(Twilight)* là một trong những tác phẩm nổi tiếng của nhà văn Stephenie Meyer, xoay quanh cuộc sống của Isabella “Bella” Swan, một thiếu nữ vừa chuyển tới Forks, Washington, và rẽ ngoặt cuộc đời khi sa vào tình yêu với Edward Cullen-một anh chàng ma cà rồng điển trai bí ẩn. Câu chuyện xoay quanh những ngờ vực của Bella về Edward rồi dần nảy sinh tình cảm.

Mọi cô gái đều ước ao có thể gặp được hoàng tử ma cà rồng giống như anh chàng nam chính tình yêu của họ vượt qua suy nghĩ của con người, những định kiến xã hội, được ở bên người mình yêu là điều mà bất cứ ai đều mong muốn.

Cô ngưỡng mộ tình yêu bất diệt của hai nhân vật chính trong chuyện, giữa loài người và ma cà rồng vẫn tồn tại tình yêu

Cô đang đắm chìm trong câu chuyện đọc say sưa.

“Thì xong rồi vẫn đến thư viện sao?” bàn bị gõ nhẹ, giọng nói quen thuộc bên tai

“Anh Văn Trâm” nhìn thấy anh cô reo lên

“Em cũng đọc tiểu thuyết nữa hả?” anh gấp cuốn sách sang hỏi

“Em là con gái mà” cô cười

“À...anh định gọi cho em nhờ chút chuyện” Trì Văn Trâm sờ mũi ngượng ngùng

“Chuyện gì ạ?”

“Giúp anh làm một bảng thăm dò ý kiến khách hàng được không?”

“Ồ đâu ạ”

“Anh đã làm xong bảng kế hoạch rồi, em chỉ cần làm một bản thăm dò thực tế”

“Khi nào anh cần”

“Em cứ làm từ từ, không vội đâu”

“Dạ, vậy giao cho em đi. nhất định em sẽ hoàn thành nhiệm vụ” cô nghiêm túc

“Cám ơn em”

sau khi nhận lấy nhiệm vụ mà anh nhờ vả, Hứa An Nhược bận rộn làm việc để hoàn thành, vào giờ nghỉ giải lao cô đến một số lớp điều tra bằng kết quả, rồi thu lại ý kiến, kết quả sau hơn một tuần cô đã đi gần như hết các lớp ở khoa mình, tổng kết lại viết báo cáo chi tiết. Nhưng để điều tra bên ngoài thì gặp trở ngại, cô không biết nên tập trung ở đối tượng nào.

Đành phải gọi điện nhờ Trình Tự.

“Hứa An Nhược, bây giờ là mấy giờ mà em lại gọi cho anh?” giọng Trình Tự trách cứ

“xin lỗi, mà giờ này anh vẫn còn ngủ hả?”

“Đúng, nếu không có chuyện gì quan trọng thì em chết chắc” anh ta phát câu

“Có mà...thật sự có việc cần nhờ anh” cô vội nói

“Chuyện gì?”

“Muốn điều tra bằng thăm dò thì nhắm vào đối tượng chủ yếu nào?”

“Là Văn Trạm nhờ em sao?” anh ta nghi hoặc

“Sao anh biết hay vậy?” cô ngạc nhiên

“Không biết mới là kẻ ngốc” anh ta khinh thường đáp

“Được rồi, anh giúp đi mà” cô nài nỉ

“Em qua đây đi”

“Gi? hay là anh đến thư viện đi”

“Anh mệt lắm, không có sức rời khỏi giường”

“Vậy ngày mai cũng được”

“Nếu mười phút sau không thấy em, đừng hòng tôi giúp gì nhé” Trình Tự ra tối hậu thư.

“Này” anh ta cúp máy ngang làm cô trừng mắt nhìn màn hình.

Cô bèn gấp tất cả bản photo kẹp vào tập tài liệu rồi đóng cửa phòng lại.

Đứng trước cổng kí túc xá nam, hứa an nhược đi tới đi lui, do dự không biết có nên đi lên,

“Anh mau xuống dưới đi” đầu dây bên kia vừa bắt máy cô liền nói

“lên đi, lên lầu 4 phòng cuối hàng lang” giọng anh ta lè nhè

“Biết rồi” cô buồn bực cúp máy

“cốc cốc” cô gõ nhẹ cánh cửa

Trình Tự cả người dựa vào nẹp cửa, uể oải nhìn cô, che miệng ngáp dài

Lần đầu tiên bước vào căn phòng nam sinh, nhìn một lượt quan sát, khẽ chép miệng “đúng là đàn ông con trai” siêu bẻ bộn, quần áo vắt vẻo trên thành giường, dưới ghế, sách vở bị đặt lộn xộn trên kệ.

cô chau mày hỏi

“Nam sinh đều như thế này sao?”

“Vẫn còn chỗ của anh gọn gàng” Trình Tự bước ra khỏi phòng tắm, đầu ướt nhẹp.

“Hừ, đó mà giường của anh mới sợ” cô bữu môi chỉ về hướng giường dưới còn lộn xộn đồng chăn gối, hừ một tiếng

“Coi như sức quan sát không tệ” Trình Tự gật gù khen ngợi

“Xì...anh thật nhàm chán. xong chưa đó?” cô lại hỏi

“Đi thôi” anh ta gật đầu

...

Từ sáng tới tận chiều, cô cùng Trình Tự cuối cùng cũng hoàn thành xong mọi thứ, cô mỉm cười nhìn thành quả đạt được.

“Xong rồi chứ?” Trình Tự hỏi

“Cám ơn anh” cô chân thành nói

“Không có gì, dù gì cũng coi như anh giúp cậu ấy” anh đáp

“Về thôi”

“Đi ăn cái đã, anh đói sắp chết rồi”

“Cũng được” cô đồng ý

....

ngày hôm sau, Hứa An Nhược đang đi dạo trong khuôn viên trường thì bị tiếng cãi và thu hút sự chú ý.

“Anh đừng tiếp tục dự án này nữa” giọng nữ mềm mỏng

“Sao nói mãi mà em không chịu hiểu, dự án này với anh rất quan trọng”

“Gì chứ? Nó chẳng qua chỉ là một thứ không khả thi bị vứt bỏ” giọng cáu gắt

“Đây là chuyện của anh”

“Trạm, anh có xem em là bạn gái của anh không?” Điền Thụ Huyền uất ức

“...” Trì Văn Trạm trầm mặc không nói

“Trạm”

“Em đừng nói nữa”

Cô đứng ở một chỗ xa thăm quan sát, hai người đều đồng loạt im lặng, Điền Thụ Huyền cúi đầu cúi gầm mặt.

“Được, em không bao giờ xen vào chuyện của anh nữa” Điền Thụ Huyền giương đôi mắt đỏ hoe nhìn anh.

Trì Văn Trạm không nói lời nào, mặc cho Điền Thụ Huyền xoay người chạy đi vẫn đứng đưng đứng im lặng.

Không khí có chút quỷ dị, Hứa An Nhược ngồi lâu chân tê cứng lúc đứng dậy khó khăn nhăn mặt, cố gắng chống tay vịn vào thân cây bàng.

Cô cứ thế nhìn bóng lưng cô đơn của anh, lòng khó chịu, vừa chua xót. Đang nhón nhén định lùi bước thì thanh âm giọng trầm ấm vang lên:

“Em làm gì ở đây thế?”

Anh nghiêng người nhìn cô

“Dạ. không có, em mới đi ngang qua” cô vội lắc đầu, sợ anh hiểu lầm

“Nghe hết rồi hả?” giọng anh mệt mỏi, cười nhạt

Cô vội cúi đầu: “em không cố ý”

“Không trách em”

“A...em định gọi cho anh, là việc anh nhờ em đã làm xong rồi!”

“Ồ...xin lỗi em, di động không biết anh bỏ đâu rồi! cảm ơn em”

“Không có gì” cô mỉm cười đáp

“Đi thôi, anh đưa em về” anh quay lại nói với cô.

Bạn đang đọc truyện *Tình Anh Cho Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Chương 13

Tâm trạng của Hứa An Nhược luôn rầu rĩ không vui, từ lúc tình cờ trông thấy họ cãi vã. Cô đã mấy ngày không gặp được Trì Văn Trâm, gọi điện chỉ là tiếng chuông ngân dài rồi tắt ngấm, cô ảo não nằm ườn trên giường. Kì thi qua chẳng có việc gì làm ngoài giờ lên lớp ít ỏi. Mùa hè rộn ràng sắp đến tuy chẳng nghe thấy tiếng ve nhưng sự náo động của kí túc xá cũng đủ hiểu lòng người háo hức như thế nào.

“An Nhược, lại đây nhờ chút coi” tiếng Tiêu Như gọi lớn từ phòng tắm

“Gì vậy?”

“Lấy dùm tờ khăn tắm”

Cô cầm khăn tắm đứng trước cửa vừa thấy mặt Tiêu Như lộ ra liền cầu nhàu

“Cậu đúng là, khăn tắm mà cùng quên”

“Cám ơn” Tiêu Như cười hì hì rồi đóng phanh cửa lại

Cô trở về giường, buồn bực mở màn hình di động, nhấn số một lần nữa

“Tút tut.....”

Ngay lúc cô tuyệt vọng định cúp máy thì giọng nói trầm khàn rất đỗi quen thuộc vang bên tai

“An Nhược, em gọi cho anh có chuyện gì không?”

---Trà Muộn- diễn đàn LQĐ

“A...em định hỏi bằng báo cáo em làm có vấn đề gì không?” cô bèn bịa ra đại một lí do

“À rất tốt may nhờ có em”

“Không có gì, giúp được anh là em vui rồi”

“Cám ơn em” Kèm theo tiếng ho khù khụ

“Anh không sao chứ?” cô áp chặt tai vào, lo lắng hỏi

“Không có gì”

“Anh nên ngủ đủ giấc nếu không cơ thể không chịu được”

“Ừ tạm biệt”

Bên kia đã gác máy từ lâu nhưng cô vẫn còn trong trạng thái đờ đẫn, trong lòng dâng lên cảm giác bồn chồn không yên.

“Anh ấy lại bệnh nữa rồi”

Hứa An Nhược buồn bã suy nghĩ một lúc lâu rồi mới quyết định đi gặp anh, nếu không cô không thể yêu tâm được. Nói là làm, cô vội đại cái áo khoác trên giá treo tường, gấp gấp chạy xuống dưới lầu.

Lần này cô không do dự đứng lan quỳn, chạy một mạch lên phòng, nhẹ nhàng gõ cửa

Mãi chẳng thấy tấm hơi, hàng lang im ắng đến lạ thường, cô thờ dãi định quay đi thì tay đụng vào tay nắm cửa, cách cửa được bật mở.

Cô đánh bạo bước vào trong, vừa bước đi vừa khẽ gọi

“Anh Văn Trạm, anh có ở đây không?”

Tiếng của cô như muỗi kêu vo ve vào không trung chẳng có lời đáp trả, cô bèn lặp lại

“Có ai ở đây không?”

Đến trước một chiếc giường, thấy một người đang trùm chăn kín đầu, cô nhẹ lay, khẽ gọi

Chiếc giường chuyển động kêu cọt két, giọng người uể oải phát ra từ trong chăn

“Ai vậy?”

“Là em” cô vội đáp

“An Nhựt” Người trong chăn bật dậy, cái đầu rối tung, nét mặt tái nhợt.

“Sao em lại đến đây?” Trĩ Văn Trạm ngạc nhiên hỏi

“Em thấy giọng anh không ổn, nên đến xem thế nào” Cô nhìn anh mím môi khẽ nói

“Làm phiền em rồi, anh vẫn ổn” Anh cười nhẹ

Hứa An Nhựt chẳng tin tưởng vào lời nói qua loa của anh nên đặt tay sờ lên trán anh kiểm tra, rồi thấy bản thân đã quá phận nên rút tay lại, lúng túng:

“Anh...trán không nóng lắm!”

“Xem em kìa” Anh bật cười, bước xuống giường

“Anh đã ăn gì chưa?” cô ngược lưng đánh lái sang chuyện khác

“Chưa, anh buồn ngủ”

“Không được, giờ này không ăn còn đến khi nào”

“Chúng ta cùng đi ăn, em cũng chưa ăn gì”

“Cho anh ngủ được không?” Anh che miệng ngáp

“Đi đi mà!” Giọng cô nài nỉ, níu lấy cô tay anh

“Vậy đợi anh một lát, anh phải đi tắm” Anh nhướn mày đáp

“Được ạ” cô vui vẻ gật đầu

Sau khi cửa phòng tắm đóng chặt, Hứa An Nhựt mới thở phào nhẹ nhõm, cô như tìm được niềm vui đến bên kệ sách rút đại một quyển sách, toàn là từ ngữ chuyên ngành tin học bằng tiếng anh- đọc được mấy chữ đã hoa mắt chóng mặt bèn gấp lại trả về chỗ cũ, ngoan ngoãn ngồi đợi. Truyện được đăng trên diễn đàn lê quý đôn

Một lúc sau, anh từ phòng tắm bước ra, trên người đã mặc một áo thun trắng, quần jean đen, mái tóc ướt sũng đang được dùng khăn lau qua loa. Cô si mê ngắm nhìn khoảnh khắc này, bây giờ anh mới thực sự tồn tại bình dị chứ không phải là hình tượng xa vời trong tưởng tượng của cô nhiều năm về trước.

“Đi thôi” Anh ngắt ngang dòng suy tư kéo cô về thực tại

Hứa An Nhựt hoàn hồn vội bước theo sau anh, trên môi nở một nụ cười thỏa mãn. Bước vào thế giới cả một người mình thầm mến đã khó nay được giữ lại ở đó càng khó hơn, cô không cần anh phải biết đến tình cảm của mình, cô chỉ cần ở bên cạnh anh những lúc thế này.

Bạn đang đọc truyện *Tình Anh Cho Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Chương 13(P2)

“Đôi khi chúng ta yêu một người, dù là vì vẻ bề ngoài hay tính cách trong mắt chúng ta mãi là hình ảnh đẹp nhất. Anh ấy không phải tốt nhất thế giới, nhưng anh ấy chiếm vị trí quan trọng nhất trong thế giới của tôi, ánh mắt chỉ nhìn phía có anh, bước từng bước thật nhanh như sợ vượt mất, rồi tôi vấp ngã vì anh chẳng nhìn thấy, nên tôi phải cố đứng lên để thu hẹp khoảng cách của cả hai”.

“Dù khoảng cách bao xa, dù là đại dương mênh mông tôi vẫn cố bơi qua, vì tôi biết phía trước nhất định là bờ bến hạnh phúc nhưng lại không biết dưới đáy sâu có muôn vàn hiểm trở, không có một ai đưa bàn tay đến, tôi ngụp lặn chao đảo giữa không trung, cuối cùng chết vì đuối sức”.

Sẽ không như vậy chứ? Cô bật cười với chính mình, ngắm nghĩ lại cuộc sống của cô trôi qua quá yên bình, không một gợn sóng lãng tãng. Hứa An Nhược là cô gái được bảo bọc trong vòng tay yêu thương của một gia đình ấm áp, có ba, có mẹ, có anh trai, cô chưa từng bị ủy khuất gì lớn lao, duy nhất có anh là bước ngoặt lớn nhất trong cuộc đời cô, thắng hay thua, thành hay bại, tương lai ra sao, yêu một người sao chỉ muốn được ở bên người đó cũng thật quá khó khăn.

Ngay cả việc ở bên cạnh anh, chỉ với tư cách một người bạn, một người em gái đã đủ khiến cô vui mừng cười mãn nguyện. Cô ước rằng khi ở bên cạnh, anh có thể nhìn cô lâu hơn, có thể cười với cô.

Trần Nhất Linh về đến phòng đã bắt gặp vẻ mặt mơ màng của Hứa An Nhược, không biết nghĩ gì mà hồn vía lên mây, cô thẫn thờ dài vổ vai bạn.

“An Nhược, cậu không về hè hả?”

“Không đâu, anh Văn Trạm chưa về mà” Hứa An Nhược búng tỉnh đáp tỉnh queo.

“Cậu đó có sắc quên bạn thì thôi, ngay cả nhà cũng không thèm về” Trần Nhất Linh không hài lòng mắng trách.

“Tớ có gọi về nhà mà!” Cô bẽn lẽn cười

“Ba mẹ đi du lịch hết rồi! hay cậu đến nhà tớ ở đi” Nhất Linh rủ rê

“Để tớ nghĩ xem...” Cô do dự vì từ nhà cậu ấy muốn đến trường khá xa, cô lắc đầu ngần ngại

“Xa quá, muốn đến trường cũng phải mấy tuyến xe”

“Thôi tùy cậu, tớ lấy đồ rồi đi luôn”

...

Trong khuôn viên trường đại học T có một cái hồ cạn, giữa hồ còn có tảng đá lớn, truyền thuyết mà mọi người hay truyền tai nhau kể lại rằng, ngày xưa có một đôi sinh viên yêu nhau say đắm, rồi ngày tốt nghiệp chàng trai lại bỗng dưng quay lưng, rời bỏ. Cô gái đau khổ vì bị phụ bạc, quyết định quyền sinh nhưng cũng may được phát hiện kịp lúc, từ đó cô trở nên điên điên dại dại, cứ ngồi nơi này than khóc nhớ nhung, ngày qua ngày người ta không còn thấy cô gái nữa, có người nói cô gái lâm bệnh qua đời, có người nói cô gái trở về quê nhưng rồi tâm nguyện cuối cùng của cô gái là được an táng ở bên cạnh tảng đá này nhưng không được cho phép, lời đồn về hồn ma cô gái ngồi bên tảng đá lan rộng, đến lúc cái hồ này được xây lên, ban đầu còn có nước nhưng bằng đi một thời gian nước trong hồ cạn khô, nước đổ xuống cũng tự động bốc hơi.

Trai gái yêu nhau không dám đến gần nơi đó vì sợ bị nguyên rủa, cũng có kẻ hờ hợt không tin ngày hôm sau liền linh nghiệm.

-Trà Muộn- truyện được đăng trên diễn đàn lê quý đơn

Lời đồn được truyền miệng qua từng đời này sang năm khác, có rất nhiều phiên bản dị hợm, có nhiều phiên bản hài hước, cô chỉ thầm tiếc thương cho người con gái mệnh bạc kia, cô ấy xứng đáng với một người tốt hơn nhưng rồi không thoát ra khỏi quá khứ nên mãi vẫn vron không thể siêu thoát được.

Một chữ hận không thể diễn tả hết tâm tư, chắc hẳn là rất yêu nên hận mới hận sâu đến vậy, Hứa An Nhược mang theo nỗi đồng cảm khi đi ngang qua nơi đây, dù sao ở đây cũng vắng vẻ người qua lại, là nơi lý tưởng cho một buổi chiều mát mẻ.

“Chào bạn, mình ngồi ở đây được không?” Giọng nói nhẹ nhàng của một cô gái.

“Được chứ” Cô vỗ vỗ chỗ ngồi bên cạnh mời cô gái lạ.

“Cũng là sinh viên ở đây hả?”

“Mình mới học hết năm thứ nhất” Cô đáp

“Còn chị học năm thứ 3 rồi” Cô gái cười

“A, thiệt là ngại quá! Em phải gọi là chị rồi, mà chị tên là gì?”

“Chị tên là Phương Uyên, còn em?”

“Em tên là An Nhược”

“An Nhực, tên em rất hay”

“Cám ơn chị”

“Bình thường ít ai đi ngang qua đây, một mình em sao lại ngồi ở đây?”

“Ở đây không khí rất tốt”

“Ừ, chị cũng thấy vậy”

“Chị không sợ ma hả?”

“Minh đâu có làm gì đâu mà sợ” Chị ấy cười khẽ.

“Chị nói rất đúng, chắc chỉ có mấy cặp đôi sợ lời nguyền ở đây thôi”

“Còn chị thì thất tình nên đến đây tìm an ủi” Phương Uyên dí dỏm

“Khụ...chị ổn chứ?”

“Không sao rồi, đàn ông đều chẳng có ai tốt cả, chị đã nghĩ thông suốt nên thấy cuộc đời thanh thản hơn”

Cả hai cùng bật cười.

“Chúng ta làm bạn nhé, em học khoa nào?”

“Em học khoa văn”

“Chị ở khoa kế toán”

“Em không mang di động theo, chị có mang không?”

Phương Uyên đưa di động cho cô, Hứa An Nhực liền lưu số điện thoại của mình vào.

“Đây là số của em”

“Khi rảnh qua đây chơi nhé!”

“Thôi, trời muộn rồi, chị về đây”

“Em cũng về, tạm biệt chị”

Bước vào cửa đã bị tiếng lục đục làm cho giật thót tim, cô hét lên

“Tiêu Như, cậu đang làm gì vậy, sao không bắt đèn”

“Nhực, cậu có thấy cái hộp đựng đồng hồ của tớ đâu không?” Tiêu Như cuống lên hỏi

“Không thấy, sao thế?”

“Mất tiêu rồi, tớ nhớ là để ở đây mà” Tiêu Như đầu óc mòng mị, vò đầu bứt trán

“Haizz cậu đừng có lục tung mọi thứ lên như thế” Cô ngăn lại

“Tìm giúp tớ đi”

“Trước tiên dọn dẹp cái đồng hồ nhùi trên giường xem, coi có ở đó không” Hứa An Nhực thờ dãi ngao ngán.

“Tớ tìm khắp rồi, tiêu rồi! xong rồi” Tiêu Như khỏ sở nhãn nhóm mặt mày

“Tại cậu lúc nào cũng để lung tung đó, lần trước không phải cũng mất một lần rồi sao”

“Lần này nghiêm trọng hơn, tìm không được thì tớ tiêu đời”

“Nghiêm trọng như vậy hả?”

“Anh ta trở về rồi”

“Bạn trai của cậu? Từ Mỹ trở về?”

“Ừ”

“Bộ thứ đó quan trọng lắm hả?”

“Là món quà anh ấy tặng”

“Nếu không tìm được nhất định tớ không toàn thây đâu”

Đêm đó, cô cùng Tiêu Như lục tung cả căn phòng, mỗi một rá rồi cũng chẳng thấy tấm hơi chiếc hộp đâu, cô thì nằm rũ dưới nền gạch còn Tiêu Như khóc không ra nước mắt nằm vật vờ trên giường.

“Thôi không tìm nữa, cậu thử nhớ lại xem còn chỗ nào không” Hứa An Nhược đứng dậy lấy quần áo đi tắm, với tình hình này tới sáng cũng chẳng thấy được.

...

Sáng hôm sau, cô vừa mở mắt thì đã bị Tiêu Như dựng đầu dậy phát động đột tìm kiếm tiếp theo. Cô thật muốn xông đến bóp cổ cậu ấy nhưng lại nhìn về mặt tội nghiệp kia lại không đành lòng. Tìm không được, sẵn dành một buổi sáng dọn dẹp vệ sinh nguyên phòng, đến sàn gạch cũng sáng bóng, còn chiếc hộp kia nhất quyết không lộ dạng, cô cũng đành bỏ tay.

Bạn đang đọc truyện *Tình Anh Cho Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Chương 14(P1)

Trời hôm nay thật sự rất nóng bức, lại phải lao động cả buổi sáng nên người Hứa An Nhược nhễ nhại toàn mùi mồ hôi, ngay cả cô cũng chẳng thể ngửi nổi đành phải ngồi hóng quạt rồi mới đi tắm được.

Mang theo đồ lót và khăn tắm, Hứa An Nhược nhảy vào phòng tắm, lúc đầu thì không sao nhưng nghĩ đến cái thời tiết nóng bức này lại muốn ngủ luôn trong này. Sao tháng mưa chưa đến nữa? Lốp mỡ cuối cùng đã trở nên mỏng manh, thả mạp một chút thì thời tiết mát mẽ cảm thấy dễ chịu hơn. Xem đi, ốm thì sao, cả người vẫn nước chảy ròng ròng, cô thực sự hận cái mùa oi bức oi ẩm này.

Thầm cầu nguyện cho thần mưa mau đến đập tan cái không khí nơi đây.

Hứa An Nhược ngân nga câu hát trong miệng vừa vui thích dọc nước, đột nhiên bị tiếng chân dậm xuống nền như động đất làm cho điếng người, cô hét:

“Tiêu như, cậu lại lên con động kinh nữa hả?”

Ngay phía bên ngoài vọng vào

“An nhược, có người gọi cho cậu, có muốn nghe máy không?”

“Ai vậy?”

“Trì Văn Trâm”

“Mau bắt máy, nói với anh ấy tớ sẽ gọi lại sau” Hứa An Nhược cuống cuống xối sạch bọt xà phòng trên người, với tốc độ chóng mặt, chưa đầy năm phút, đầu tóc ướt mềm giắt lấy di động từ tay tiêu như.

“Anh ấy nói gì?”

“Không có nói gì cả” Tiêu Như liền lắc đầu.

Hứa An Nhược cầm lấy di động liền gọi cho anh, trong lòng hơi xáo động mong chờ giọng nói từ đầu dây bên kia, chẳng mấy chốc hơn ba hồi chuông ngân dài

“An Nhược”

Cô mỉm cười giọng nói có chút gấp gáp “Văn Trâm, anh tìm em có chuyện gì không?”

“Tôi nay em có rảnh không?, tui anh định mời em một bữa?” Anh nói

“Hả? Tối nay?” Hứa An Nhục bất ngờ với lời mời này, cô còn không biết tại sao thì anh đã lên tiếng giải đáp.

“Lần trước bạn quá! chưa có dịp trả ơn em đã giúp anh”

“Thật ngại quá! Em quên mất” Nụ cười lộ đến tận mang tai, Hứa An Nhục ngàn vạn lần không thể diễn tả được nỗi sung sướng trong lòng, thì ra anh ấy vẫn còn nhớ.

“Ừ, bây giờ tối, anh gặp em trước công kí túc xá được chứ?”

“Vâng, em nhớ rồi” Cô lấy lại bình tĩnh, vụng về đáp.

Sau khi cúp máy, tinh thần của cô vẫn hưng phấn tới tận chín tầng mây, cứ ngây ngô ngồi một chỗ cười suốt, chẳng hay biết rằng có một người đang búi môi cười khinh bỉ nhìn mình, Tiêu Như lắc đầu ngao ngán nhìn bạn, cô về như tăng mây mù này không cách nào có thể phá vỡ được, đúng là sức mạnh của tình yêu có khác, có thể làm tinh thần người ta thay đổi 360 độ. Còn cô? Tiêu Như lại mếu máo vùi đầu vào chăn, không tìm được đồng hồ, cô không dám đến gặp anh, vốn vẹn xa cách một năm trời, mong ngóng từng ngày với nỗi nhớ nửa vòng trái đất vậy mà giờ đây cô phải trốn ở cái xó xỉnh này.

... Trà Muộn -truyện được đăng duy nhất trên diễn đàn lê quý đôn

Đến tận một giờ chiều, Hứa An Nhục mới ngủ dậy, xoa xoa cái bụng trống rỗng đang réo vang mới chợt nhớ ra từ sáng tới giờ chưa có thứ gì vào bụng. Cô vỗ trán, lập tức tốc chân lên chui ra ngoài, cô lay Tiêu Như gọi khẽ “Cậu ăn cái gì chưa?”

“Ừm...chưa nữa” Tiêu Như ngái ngủ lè nhè đáp

“Đi ăn thôi” Cô mặc áo khoác vào, móc ra vài đồng trong ví bỏ vào túi áo.

“Tớ không đi đâu” Tiêu Như đắp chăn kín mặt, xoay lưng vào tường.

“Vậy tớ đi mua về, muốn ăn cái gì?” Cô che miệng ngáp dài, mặt vẫn còn chưa rửa chỉ dùng cái khẩu trang y tế che lại.

“Cậu ăn gì thì cứ mua”

Trên đường đi, dưới cái nắng như cháy thịt rát da, Hứa An Nhục lau mồ hôi trán vừa hồi hận vì đã lao ra đường giờ này, cân-tin vắng vẻ đã chẳng còn thứ gì có thể ăn được. Cô chỉ còn cách chạy về kí túc xá mượn chiếc xe đạp của quản lý Phương, may mà cô ấy có ở đó nên cô leo lên xe phóng thẳng ra đường.

Lúc về cô hí hục đạp xe với tốc độ cao, xui xẻo chưa từng có khi cô chợt nhớ ra dây thắng trước không ăn cho lắm, Hứa An Nhục rối loạn bóp mạnh tay cầm nhưng vô ích, cô ngừng đạp cứ để nó chạy tự do cầu nguyện đừng có bất kì ai xuất hiện chắn đường. Thật không may cho cô, điều cô không muốn đã linh nghiệm, lúc đến gần cổng thì bóng người đột ngột lao ra khiến cô chỉ còn kịp hét lên thất thanh “Tránh ra, xe không có thắng”

Nhưng muộn màng thay “Rầm” Người một nơi, xe lăn một nơi. Thức ăn trong rổ xe văng tung tóe dưới đất, cô chật vật đứng dậy, chạy đến hỏi han người vừa bị đụng phải.

“Xin lỗi, chị có sao không? Em thật sự không cố ý” Cô gập đầu cúi người không ngừng nói xin lỗi.

“Sao đi không nhìn đường gì hết vậy?” Giọng cô gái cáu gắt, khuỷu tay chảy máu ròng ròng

“Em thật sự xin lỗi, để em đưa chị đến phòng y tế” Mặc dù là cô ta bỗng dưng lao ra đường nhưng phần lớn à do chiếc xe không có phanh nên mới không kịp tránh, cô cũng không muốn giải thích, chỉ một lòng hồi lỗi.

“Em là An Nhục?” Cô gái ngạc nhiên ngược lên nhìn cô, Hứa An Nhục tròn mắt không nói thành lời, sao lại là cô ta?

“Chị Thư Huyền” Cô thốt lên, vội vàng đỡ chị ta dậy, phủi vết bẩn trên quần áo của chị ta, vô cùng thành khẩn.

“Chị không sao” Điền Thư Huyền có phần ngại ngùng, xua tay nói không cần. Vì tức giận mà giọng chị ta hơi mất bình tĩnh, không ngờ người đụng trúng mình lại là cô em gái Hứa An Nhục này.

“Xin lỗi chị, em thật sự xin lỗi” Hứa An Nhục lần nữa cúi đầu, cô không muốn vì lí do này mà bị Trì Văn Trạm ghét mình, cô không có ý đụng vào chị ta.

“Chị không sao, em đừng đề ý”

“Đề em đưa chị đến phòng y tế” Hứa An Nhục nâng cánh tay, dìu chị ta đi. Mặc kệ chiếc xe và mấy hộp cơm dưới đất.

Băng bó vết thương xong, Hứa An Nhục ngồi bên cạnh Điền Thư Huyền kiểm tra khuỷu tay của chị ta một lần nữa, hai mắt cô đỏ hoe, giọng nài nỉ: “Chị đừng nói với anh Văn Trạm là em đụng vào chị nhé”

“Yên tâm, chị không nói, mà có nói cũng đâu có sao đâu em” Điền Thư Huyền dịu dàng nói.

“Không đâu, nhất định em sẽ bị mắng” Hứa An Nhựt lộ vẻ mặt lo lắng, hình tượng mà cô muốn xây dựng trong lòng anh không thể vì việc này mà phá vỡ, làm bị thương bạn gái của anh, cô sợ anh sẽ ghét mình.

“Được rồi, chị hứa” Điền Thư Huyền cũng không gây khó dễ cho cô.

...

Tiền Điền Thư Huyền lên taxi, cô còn chủ động trả tiền xe, nhìn theo chiếc xe lăn bánh cô mới thở phào nhẹ nhõm. Đúng là xui xẻo đủ đường, làm hư xe của quản lý Phương, cơm thì không có một hạt, còn đắc tội với người ta. Hứa An Nhựt xụ mặt nghe cô Phương giảng đạo một hồi mới được trở về phòng, uất ức không tả được.

...Truyện được đăng trên dđlqđôn- Trà Muộn

Hứa An Nhựt thất thiểu ngồi xuống giường, người cô toàn là bụi đất.

“An Nhựt, cậu nói đi mua đồ ăn mà, sao thành ra thế này?” Tiêu Như sớm đã thức dậy, ngóng xuống nhìn bộ dạng dị hợm của bạn.

“Đừng nhắc nữa, mình đang không vui chút nào?” Hứa An Nhựt bực bội vứt cái gối xuống sàn, vò đầu bứt tóc.

“Nặng quá nên cậu lên con hả?” Tiêu Như chẳng hiểu nổi sự bất thường của cô, mới này còn hóm hỉnh vui vẻ sao lại thay đổi chóng mặt vậy?.

Bạn đang đọc truyện *Tình Anh Cho Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Chương 14(P2)

Thời gian trôi qua, đầu óc rơi vào một vòng luẩn quẩn, Hứa An Nhựt không còn chút hứng thú nào đối với cuộc hẹn tối nay. Bao nhiêu mong chờ đã tan thành mây khói nhưng vẫn muốn được gặp anh, cô cố trấn an đang xuống cấp trầm trọng.

“An Nhựt, cậu không phải có hẹn sao? không đi hả?” Tiêu Như lên tiếng nhắc nhở, nhìn đồng hồ gần bảy giờ rồi mà sao cậu ấy chẳng có động tĩnh gì.

“Đi chứ, làm sao không đi được” Hứa An Nhựt đang đưa hai chân, thù thì đáp, “

“haizz...phải đi tắm thôi” Cô nói đoạn liền đứng phắt dậy.

...

“Như, cậu nói xem mặc bộ nào đẹp hơn?” Hứa An Nhựt yếm thử hai bộ đồ lên người, trưng cầu ý kiến.

“Giống y chang nhau” Tiêu Như không cần nhìn, vì cô biết có trả lời bộ nào đẹp hơn cũng không vừa ý.

“Cậu giúp người ta xúi đi” Hứa An Nhựt phụng phịu oán trách, so tới so lui chưa biết chọn cái nào hơn.

“Bộ màu đen” Tiêu Như chỉ tay về bên phía bên trái.

“Có già quá không?” Cô cời đồ ra mặc vào, ngắm nghía bóng dáng qua tấm gương, làm bầm hỏi.

“Không có đâu, rất đẹp, rất hợp với cậu, nhất định anh ta sẽ thích cho mà xem” Tiêu Như cười mím cặp môi dùng những lời hoa mỹ để dỗ ngọt cô, suýt xoa xoay trước xoay sau, chắc lưỡi khen ngợi.

“Cậu thật đáng ghét” Cô đỏ mặt đánh nhẹ vào người Tiêu Như, cười khúc khích.

“Được rồi, đừng có đứng ở đây phơi vế mặt đầy xuân tình nữa, cậu đi được rồi đó” Tiêu Như bĩu môi đẩy cô ra ngoài cửa.

“Á...người ta chưa trang điểm nữa mà” Cô kháng nghị giậm chân, chạy vào tiếp tục ngắm nghía.

“Trang điểm của cậu là tô son đó hả?. Mặt đẹp rồi cần chi trang điểm” Tiêu Như hừ một tiếng, không nhìn được nhéo má phính của cô bạn, trắng nõn lại còn mịn đến nỗi chẳng thấy lỗ chân lông, ghen tỵ thật đấy! Cô nàng này còn chưa phát hiện được hết vẻ đẹp của mình, trong trường có biết bao nhiêu chàng trai muốn xin số di động của cô ấy chứ. ngay cả cô cũng bị đám nam sinh đó chặn đường hỏi thăm về An Nhựt, vậy mà mặt cậu ấy chỉ có duy nhất hình bóng một người, mắt không thấy tai không nghe.

“Minh đi nhé!” Hứa An Nhục tỏ một chút son lên môi rồi nói, ngồi xuống bậc sàn mang giày vào chân.

...Trà Muộn truyện được đăng trên diễn đàn lê quý đơn

“Anh Văn Trạm, anh đợi đã lâu chưa?” Hứa An Nhục thờ hồn hèn chạy về phía chàng trai đang đứng, mặt cô ửng hồng.

“Anh mới đến thôi” Trì Văn Trạm cười, đặt tay chạm lên đỉnh đầu của Hứa An Nhục, xoa nhẹ mái tóc hơi rối của cô.

“Vâng, mình đi thôi anh” Chợt tim ngừng hẳn một giây rồi đập rộn rã cô bẽn lễn cúi đầu giấu nụ cười tươi rói.

“Ừ” Anh xoay người bước đi, duy trì tốc độ nhịp nhàng, cùng cô sánh bước dưới những tán cây phượng vĩ đang đung đưa trong làn gió.

Anh đưa cô đến nơi vốn hơi quen, Hứa An Nhục từng đến đây một lần duy nhất, lúc mới nhập học cũng chính là cái đêm mà cô ngập lút trong những dòng nước mắt chảy ngược, khi phát hiện ra hoàng tử của cô vốn đã thuộc về người con gái khác.

Tâm tình cô không thoải mái khi bước vào căn phòng này, cố gắng lê từng bước chân nặng nề theo sau anh.

“Vào thôi” Trì Văn Trạm đứng đợi trước cánh cửa, mãi chẳng thấy Hứa An Nhục nhút nhích.

Anh còn tưởng cô bị làm sao.

“Trạm, cậu đến rồi hả?” Giọng người đằng sau hô lớn.

“Em cũng vừa mới đến” Trì Văn Trạm gật đầu chào người đàn ông đang đi đến, kéo Hứa An Nhục đang còn đứng lại gần: “Đây là An Nhục, em gái đã giúp chúng ta”

“À, hóa ra là vậy, chào em, anh là Tường” Người đàn ông có chất giọng hào sảng, chân thành đưa tay ra.

“Chào đàn anh, em là An Nhục” Cô chìa tay ra lịch sự bắt lấy tay anh ta.

“Gọi anh là Tường được rồi, cảm ơn em gái đã giúp tụi anh” Anh Tường rất tự nhiên thân thiết nói cười, là một người có tính tình hòa đồng, dễ gần.

“Vâng, không có gì đâu anh”

“Vào trong thôi, mà thẳng nhóc Trình Tự đâu chẳng thấy”

“Cậu ấy đang ở Kháng Lạc”

“Thôi kệ đi, chúng ta ăn trước” Anh Tường tự động ngồi xuống bàn, gọi nhân viên phục vụ.

...Truyện được đăng duy nhất trên diễn đàn lê quý đơn- Trà Muộn

Chẳng mấy chốc, một bàn đủ món ăn màu sắc hấp dẫn được bày biện đẹp mắt, mùi thức ăn thơm ngon khiến bụng nhỏ của Hứa An Nhục rục rịch réo “ọc ọc”

“Thật ra là kêu cả Trình Tự và Thư Huyền đến nhưng mà chúng ta cũng đói rồi, ăn thôi” Anh Tường gấp vào chén của cô một cái nem chả, mở nồi lẩu sôi sùng sục bỏ thịt bò tươi vào khuấy đều.

“Em gái ăn đi, đừng ngại gì hết”

“Vâng, mời mọi người” Cô cầm đũa bắt đầu ăn.

“Trạm, gấp đồ ăn cho em gái đi” Anh Tường vỗ vỗ vai Trì Văn Trạm nói.

“Em muốn ăn hủ tiếu hay mì sợi?” Trì Văn Trạm quay sang hỏi cô.

Từ nãy giờ Hứa An Nhục chỉ gấp toàn đồ xào, thịt nem nướng chứ không đụng đến nồi lẩu. Nghe anh hỏi vậy đành đáp “Cho em mì được rồi”

Trì Văn Trạm với lấy cái chén của cô, múc mì tran nước lẩu vào, gấp thêm rau củ và thịt bò.

“Như vậy đủ rồi” cô lập tức ngăn cản.

“Ừ, muốn ăn gì thì nói nhé, ngày hôm nay là chiều dài em đấy”

“Vâng” Cô cúi xuống thổi cho bớt nóng, gấp mì trong chén ăn sục sùi, mồ hôi trên trán lấp lấm. Cô vừa ăn vừa lau, hít hà vì độ cay nồng và nóng hổi.

Trì Văn Trạm đưa cho cô khăn giấy, lại gấp thêm chén đầy ụ khiến Hứa An Nhục khóc không ra nước mắt, ngượng ngùng nhận lấy khăn lau lên trán, chùi mũi, vừa phải duy trì hình tượng ăn uống tao nhã, không thể mất mặt chỉ vì miếng ăn được.

“Em gái, có muốn ăn ghẹ rang mẹ không?” Anh Tường đang định gọi thêm món.

“Không cần đâu, em no rồi” Cô vội lắc đầu

“Ồ đây nổi tiếng nhất là món này đó, thử đi” Anh Tường kêu xong thì quay sang giới thiệu.

“Nhà em ấy ở gần biển nên hải sản cũng ăn ngán rồi” Trì Văn Trạh đáp

“Ồ, vậy hả? Cùng quê với cậu ấy hả?” Anh Tường ngạc nhiên hỏi cô.

“Vâng, chúng em sống cùng thành phố”

“Ừ, cái thằng này mỗi lần nhờ nó mua mấy ký hải sản cũng trần ai. Bây giờ biết em rồi, anh không nhờ nó nữa” Anh Tường đánh bộp xuống đùi, đắc ý cười lớn.

Cô quay sang nhìn Trì Văn Trạh, cả hai đành cười trừ.

...

“Anh về đây, bà xã đang đợi, Trạh, đưa em gái về cẩn thận” Anh Tường bước ra lề đường, vội gọi taxi.

“Em biết rồi, anh đừng có ghé đâu nhé, không thôi lát nữa chị Vân lại gọi em tìm người” Trì Văn Trạh hóm hỉnh nói đùa.

“Khà khà, dạo này cô ấy sợ anh lắm rồi, không khủng bố nữa đâu” Anh Tường cười giảo hoạt.

Trì Văn Trạh che miệng cười, Hứa An Nhựt cảm thấy chân tê cứng, trời chưa về khuya mà không khí lạnh lẽo vô cùng, cô chỉ mặc váy mỏng, cô khẽ run lên xoa cánh tay tìm chút hơi ấm.

Cô lặng lẽ đứng bên cạnh nhìn anh và anh Tường trò chuyện qua lại. Ánh mắt long lanh ánh lệ, trong suốt một màu, mơ hồ nhớ đến một câu nói về tình yêu đơn phương khá hợp với tâm trạng của mình.

“Anh là ngôi sao sáng nhất trên bầu trời đêm và cũng là ngôi sao ngự trị trong trái tim em”(câu này mình đọc trong một cuốn truyện tranh nhưng quên mất tên rồi)

Tuy bầu trời có muôn vàn vì sao lấp lánh nhưng ở một phương trời xa, em chỉ thấy mỗi một ánh sáng duy nhất, chiếu rọi trên đường em bước đi, dù khoảng cách có xa xôi em vẫn một lòng tin tưởng với chân thành từ trái tim nồng nhiệt nhất định anh sẽ cảm nhận được em yêu anh nhiều đến mức nào. Có thể không có được nhưng ít ra cũng phải cho anh hiểu rõ được trái tim em.

Bạn đang đọc truyện *Tình Anh Cho Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Chương 15

Cả người Hứa An Nhựt trở nên lạnh cóng, cô đâu có ngờ nhiệt độ đêm nay lại giảm nhanh như vậy, còn gió sương lạnh như cắt vào da thịt, cô khẽ run mình.

“Em lạnh sao?” Trì Văn Trạh tiến đàn anh lên xe quay lại thì thấy Hứa An Nhựt đứng co ro, mái tóc dài phát phơ vì gió mà rối tung, anh đến gần quan tâm hỏi.

Hứa An Nhựt mỉm cười yếu ớt lắc đầu, khi nói đôi môi cô không nhịn được run rẩy “Em không có lạnh” sự thật là cô đang dùng đôi tay bao lấy cả người tìm chút hơi ấm.

“Còn nói là không lạnh, môi em run lên cả rồi kia” Trì Văn Trạh cởi áo khoác đang mặc trùm lên vai cô, ra hiệu cho cô nên mặc vào. Hứa An Nhựt mặt ửng hồng rồi rít nói cảm ơn rồi nhanh chóng mặc vào, so với dáng người của cô thì cái áo này rất rộng, che đến tận hông, cô giống như con chim cánh cụt khoác lên một bộ lông dày chỉ chừa lại cái đầu nhỏ nhô ra ngoài, trông rất đáng yêu.

Áo còn mang theo hơi ấm từ thân nhiệt của anh còn có mùi vị trên người khiến cô tham lam quán lấy, siết chặt vào người truyền cho mình chút ấm áp, cảm giác tuyệt vời chưa từng có, giống như được anh trực tiếp ôm vào lòng. Hứa An Nhựt ngược lên nhìn anh, đắm một ánh mắt say cả đời chính là đây, có lẽ cô không có gì ngoài kiên nhẫn và thời gian chờ đợi, kiên trì chính là chờ anh bao lâu yêu anh bấy lâu.

“An Nhựt, đi thôi, anh đưa em về” Trì Văn Trạh trông thấy cô thần thờ đứng sững lại thì lên tiếng.

“Vâng” Cô chạy đến bên anh, dưới ánh đèn đường màu vàng nhạt, hai bóng người in rõ trên mặt đường thẳng thắp, khoảnh khắc đối với cô quý giá từng giây từng phút. Trà Muộn diện đàn le quy đơn

...

Trì Văn Trạm vừa trở về đến cổng kí túc xá nam thì thấy Điền Thu Huyền đi tới đi lui, trông như gấp gáp lắm! Anh nhú mày nhưng cũng đi đến bên cô.

“Sao em lại đến đây giờ này?”

“Anh đi đâu từ nãy giờ, có biết em đợi rất lâu rồi hay không?” Điền Thu Huyền mím môi hạ giọng, cố gắng duy trì vẻ mặt dịu dàng.

“Chẳng phải nói với em rồi sao?” Anh liền đáp, đôi tình nhân giận dỗi khó tránh khỏi những ngượng ngùng.

“Anh đi với ai?” Điền Thu Huyền ôm lấy cánh tay anh, vừa làm nũng vừa cao giọng chấp vấn.

“Anh Tường và An Nhược” Anh đáp

“Anh nha, dạo này thường xuyên gặp gỡ em gái An Nhược đó, em sẽ ghen đó” Điền Thu Huyền bĩu môi vùi đầu vào lồng ngực anh, giọng chua loét.

Trì Văn Trạm cũng cười, ôm siết người con gái vào lòng, thủ thỉ:

“Em ghen với ai lại đi ghen với em ấy, An Nhược cũng như em gái anh vậy”

“Ai biết được lòng người ta thế nào?”

“Đứng ở đây bao lâu rồi? Sao người em lạnh thế?”

“A...đau” Điền Thu Huyền bị động đến khuỷu tay liền nhăn mặt kêu lên.

“Em sao vậy?”

“À hồi trưa không cẩn thận bị ngã, muốn tìm anh an ủi mà để em đợi mấy tiếng đồng hồ” Điền Thu Huyền nhân lúc anh mềm lòng đánh thẳng vào tim, anh là bạn trai nhưng có cái nhau chỉ thiệt mỗi cô, lần nào cũng là cô chủ động làm hòa.

“Còn đau không?” Anh nhìn vết thương băng bó trên tay cô liền hỏi.

Điền Thu Huyền nhẹ lắc đầu, anh vén tóc mai trên trán cô đặt một nụ hôn lên, giọng trầm ấm

“Anh đưa em về, trễ lắm rồi” Trì Văn Trạm nắm lấy tay bạn gái.

Điền Thu Huyền quen biết anh là vào đầu năm nhất, trong tất cả các nam sinh cùng khóa anh chính là nổi bật nhất, thu hút nhất cũng mang đến cho người khác cảm giác khó gần nhất. Cô là một nữ sinh được săn đón, hoa khôi mới của trường, tính tình cao ngạo như công chúa nhưng rồi cũng đổ gục trước vương tử là anh. Cô chủ động đến gần anh, quen anh, đến tận cuối năm hai mới chính thức thành đôi, nhận được sự chúc phúc cùng ghen tỵ của mọi người, lòng cô đầy hư vinh, kiêu ngạo.

Gió thoảng bên tai, tiếng lá cây sột soạt rung chuyển, thời tiết đột ngột thay đổi khiến sấm chớp cũng lóe lên ở chân trời, may thay lúc Trì Văn Trạm tiễn bạn gái xong về đến phòng mình thì trời cũng mưa như trút nước, sấm chớp âm âm, tiếng mưa rơi, tiếng gió rít ngoài cửa sổ lại một đêm dài nữa trôi qua.

...Trà Muộn truyện được đăng trên diễn đàn le quý đơn

“Thu Huyền, cậu chẳng phải đi tìm bạn trai sao? Về sớm vậy?” Một người bạn cùng phòng ở giường trên thấy Điền Thu Huyền cẩn thận tháo nhẹ lớp băng mỏng trên tay thay một cái khác liền hỏi.

“Cậu không thấy trời mưa sao?” Điền Thu Huyền lười biếng nhìn sang cửa sổ, tiếng mưa xối xả gào rít bên ngoài, cũng may là về kịp lúc, không biết anh ấy có bị mắc mưa không? Cô suy nghĩ một lát rồi nhắn tin cho Văn Trạm.

“Haha, cậu nên ở lại kí túc xá nam cho rồi” Cô bạn chọc ghẹo cười ngoác miệng.

“Cậu nghĩ ai cũng giống cậu chác” Điền Thu Huyền cao ngạo kinh thường hừ một tiếng.

“Sao rồi? Làm hòa rồi hả?”

“Đương nhiên, tớ ra tay anh ấy phải đầu hàng thôi” Nghĩ một lát Điền Thu Huyền lại nói

“Có người quần quanh bạn trai cậu thường xuyên, vậy cậu nghĩ xem nên làm gì?”

“Ài?” Cô bạn nhảy xuống giường hóng chuyện.

“Tớ là giả dụ thôi” Điền Thu Huyền nhếch môi cười

“Thì đợi thời cơ vạch trần, khiến cô ta không còn mặt mũi” Cô bạn dừng dừng đáp.

“Vậy à?” Điền Thu Huyền dăm chiêu suy ngẫm, nhớ đến vẻ mặt của Hứa An Nhượng, không nhịn được lòng ghen ghét, đơn giản là vì đều là con gái, dù cô bé đó trẻ trung hơn thì sao, cô vẫn tự tin mọi mặt của mình đều hơn hẳn, quan trọng là tình cảm của Trì Văn Trạ, trái tim anh ấy vốn nằm ở chỗ cô.

...Trà Muộn diendanlequydon.com

Mùa hạ đến mang theo những cơn mưa bất chợt, năm nay mưa đầu mùa quả thực đông dài, có thể tưởng được những cơn đường thấp hẳn là đã ngập lụt vì không kịp thoát nước, may là Trường nằm ở vị trí thông thoáng, kí túc xá không chịu cảnh ngập úng đáng sợ kia. Hứa An Nhượng ngồi một mạch đến sáng, tia nắng sau những tán mây le lói khắp bầu trời, tuy còn khá âm u nhưng trời đã hoàn toàn khô ráo, những giọt nước đọng lại trên những tán cây thoáng chốc lại rũ xuống, cô xỏ giày chạy xuống dưới sân.

“Chú Tâm, để con giúp một tay” Cô chạy lại nhặt tấm kính dưới nền đất, xem ra cơn mưa đêm qua đã tàn phá không ít.

“Cám ơn con gái” Người đàn ông mặc đồng phục bảo vệ cười xề xòa nói lời cảm ơn đối với sự giúp đỡ của cô.

“Trận mưa tối qua lớn thật, đến tận ba giờ sáng mà con còn nghe tiếng mưa” Hứa An Nhượng dùng nước sạch dội lên tấm kính.

“Năm giờ sáng mới dừng hẳn” Chú Tâm cười, cầm lấy tấm kính trên tay cô dùng khăn lau khô rồi khuôn vào trong nhà kho.

“Vậy ạ, chắc thời tiết nhờ vậy bớt nóng hẳn” Cô vui vẻ nói

“Mùa này ở đây mưa suốt thôi, ở quê chú thì tận tháng tám mưa mới rải rác” Chú Tâm đáp.

“Vậy chắc nóng lắm, còn mùa đông chắc ở ru rú trong nhà quá” Nghĩ đến cảnh tránh rét ở miền bắc là Hứa An Nhượng rung lên, tuy cô ghét nóng nhưng lạnh cũng đành chịu, tối ngày ngồi bên bếp lò sồi chắc ngủ vui.

“Sống ở đâu thích ứng ở đó, mấy năm nay ở ngoài đó rét không chịu nổi” Chú Tâm lắc đầu ngao ngán.

“Vâng, có năm gia đình cháu cùng đi du lịch ngay mùa đông, thôi cháu còn tới già” Hứa An Nhượng nhớ đến kỉ niệm vui khi mình còn nhỏ, được đi du lịch xa, trong lòng háo hức hân hoan, nhưng mà khi khoác lên người những cái áo bông dày sụ tới đến đắp hai ba cái mền cũng chẳng ăn thua, mới biết người dân sống ở đó kiên cường như thế nào.

Cô sống quen ở miền nhiệt đới, một năm chỉ có hai mùa mưa nắng, tuyết thì đẹp thật nhưng chỉ nên ngắm qua phim ảnh lãng mạn.

“Sáng nay có một cậu thanh niên muốn tìm cô bé Tiêu Như cùng phòng với cháu, nhưng chú không cho lên” Chú Tâm chợt nhớ ra liền nói lại với cô.

“Tìm Tiêu Như? Có nói lại tên không chú?” Hứa An Nhượng định tìm đi động gọi cho con sâu lười còn nằm ngủ trên phòng, hình như không có mạng xuống.

“Kìa, cậu ta lại đến nữa đó” Chú Tâm chỉ tay hướng về phía cửa nhỏ, cô trông thấy một người đang đi tới, dáng người cao lớn, khôi ngô, gương mặt trắng trẻo sáng mịn, Hứa An Nhượng nuốt nước bọt chặt lưỡi “Đây mà là con trai sao? Trắng gì mà trắng thế!”

“Lại đến tìm Tiêu Như đúng không? Đây là bạn cùng phòng của con bé” Chú Tâm ngoắc tay vẫy gọi, chỉ vào cô.

“Xin chào, tôi là Nguyễn Học Minh” chàng trai bước đến gần, lịch sự cúi chào cô.

“Chào, anh tìm Tiêu Như?” Hứa An Nhượng nghi hoặc hỏi lại, đáng giá người con trai trước mắt, giờ thì cô có thể hiểu được vì sao Tiêu Như thường mắng anh ta là yêu nghiệt, đúng là hại người mà, con nhỏ Tiêu Như này thật có phúc.

“Đúng vậy, có thể nhờ cô lên gọi cô ấy xuống đây được không?” Nguyễn Học Minh lập tức trầm giọng

“Được, nhưng có chuyện tôi muốn nói trước” Cô đồng ý lại nghĩ đến nguyên do bạn mình trốn thì lạ xao lòng.

“Có chuyện gì sao?” Ánh mắt anh ta hiện lên vẻ lo lắng.

“Cậu ấy...” Cô định nói nhưng lại kìm lại, sợ một hồi la sát lại trút giận lên mình, cô nhìn anh ta nói tiếp

“Anh tránh vào chỗ chú Tâm một lát, tôi lên lời cô ấy xuống”

Nguyễn Học Minh cảm kích nói lời cảm ơn, Cô liền nhanh chân chạy về phòng, tìm cách dụ dỗ, lôi kéo, uy hiếp...

“Tiêu Như, đi cùng mình xuống dưới, có việc nhờ cậu” Hứa An Nhượng khó khăn lắm mới lật được tấm chăn từ người Tiêu Như ra.

“Không đi đâu, trời còn mưa mà” Tiêu Như giọng lè nhè ngái ngủ, vùi mặt vào gối

“Cô nương ơi hết mưa từ lâu rồi! Có dậy không thì bảo?” Hứa An Nhượng bập môi, bước hai bước lên bậc thang vỗ mấy cái vào mông Tiêu Như, cứng rắn nói.

“Mười phút nữa” Tiêu Như yếu ớt kì kèo nói nhưa.

“Một phút cũng không được, dậy mau!”

“Đi đâu?” Tiêu Như bật dậy phát cáu, tóc rối bù xù, hai mắt thâm quầng như gấu trúc, xem cảnh tượng kinh dị này người thường còn phải chạy mất dép, nhưng cô đã quen rồi nên vừa buồn cười vừa nhẹ giọng dụ dỗ.

“Đi ăn, chẳng phải cậu nói muốn ăn bánh bao đậu đỏ sao?” Cô cười khúc khích

“Tớ no rồi!” Tiêu Như đang muốn lật người nằm xuống, ngay lập tức cô nắm lại, đẩy xuống thành giường.

“Số lượng có hạn nhé! Mua một tặng một đó” Cô nhắc đến chương trình khuyến mãi chỉ thứ sáu cuối cùng của tháng mới có nhưng nhìn vẻ mặt ngơ ngác của bạn cô biết thời gian đối với Tiêu Như khá mơ hồ.

“Sao cậu không nhắc sớm” Tiêu Như vừa nghe đến đây liền dừng đứng, cuốn quạt nhảy ba bước xuống, chạy vội vào phòng vệ sinh quẹt quẹt mấy cái lên mặt, lòi cô chạy như bay đi.

“Con mồi đã trúng kế, chỉ còn chờ vào biểu hiện của Nguyễn Học Minh” Hứa An Nhượng thích thú phui phui hai tay, len lén tọt về phía sau rồi co giò chạy vào một góc núp.

...

Tiêu Như mặt còn lấm lem nước, cô che miệng ngáp ngắn ngáp dài thì bóng người quen thuộc đổ sập xuống người, cô ai oán chỉ kịp hét lên đã bị người ta xô xệch lời đi.

“Anh sao lại đến đây?” Tiêu Như lúng túng, tìm kiếm phía sau thì chẳng thấy bóng lưng của An Nhượng đâu.

“Em có thể giữ gìn sức lực tìm lời giải thích cho việc không nghe máy của anh” Nguyễn Học Minh ôm người con gái trong lòng, liếc cũng chẳng thèm liếc, giọng trầm ấm

“Em...” Tiêu Như cứ thế để mặc bản thân bị lôi đi, rồi rầm không tìm được ngôn từ, cô biết mình sắp tiêu rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tình Anh Cho Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Chương 16

Những ngày tháng lê thê, những cơn mưa dai dẳng như trút hết phiền muộn xuống thành phố S. Ngoài thời gian rảnh rỗi ở bên cạnh Trì Văn Trâm, thì Hứa An Nhượng luôn chăm chỉ dịch tài liệu tiếng Trung. Mấy hôm trước, cô đi nhà sách mua giáo trình học văn bằng tin học, hàng ngày ôm máy tính đến văn phòng thuê của anh Tường. Tự mầy mò, có chỗ nào không hiểu liền lọ mọ nhờ anh chỉ dẫn, sau khi làm xong bài tập trên máy, anh sẽ chấm điểm cho cô. Nhờ vậy, Hứa An Nhượng học được rất nhiều điều thú vị trên máy tính, từ lúc lên đại học cô mới được quyền tự do sử dụng máy vì tính thể nên khá mù mờ với thiết bị hiện đại này. Hứa An Nhượng vui vì ngày nào cũng được gặp anh, dù bận cách mấy anh cũng sẵn sàng dành chút thời gian cho cô.

“An Nhượng, lại đến à?” Giọng oa oa của anh Tường làm cho cô không tránh khỏi đỏ mặt, cô lí nhí chào hỏi rồi tìm chỗ gần anh ngồi xuống, đột nhiên đầu bị người ta cốc vào đầu một cái.

“Nghỉ hè không về nhà làm gì ở đây?” Giọng nói quen thuộc của Trình Tự vang lên kèm theo cái nhếch môi cợt nhả.

“Ừa, anh lên từ khi nào vậy?” Vì trước khi về quê, Trình Tự có nhắn tin cho cô, không ngờ anh lại lên nhanh như vậy.

Trình Tự chả thèm liếc cô, tự tiện lôi laptop trong ba lô của cô, mở máy.

“Này, em còn làm bài tập đấy nhé! Không phải mang đến cho anh chơi đâu” Hứa An Nhượng giật lại, hùng hồ tuyên bố.

“Được, anh đây sẽ làm gia sư miễn phí cho em” Trình Tự đẩy máy đến trước mặt, chốc cằm nghiêng đầu nhìn cô.

“Ai thèm nhờ anh” Cô bĩu môi hừ một tiếng, cái tên Trình Tự đáng ghét này, lại đến phá cô rồi!

Hứa An Nhượng mang sách Tin ra ngâm cứu, cô lựa chọn bài tập excel để làm.

“An Nhựt, anh hơi bận một chút, có gì không hiểu em hỏi Trình Tự nhé” Trì Văn Trạh nói xong liền cùng anh Tường rời khỏi.

“Vâng, em biết rồi” Cô nhỏ giọng đáp không che giấu được vẻ thất vọng. Hung hăng trừng Trình Tự đang cười thỏa thuê kia, cô nghiêng răng đập mạnh vào bàn chân anh ta.

...Trà Muộn truyền được đang duy nhất trên diễn đàn lê quý đôn

Trình Tự chống cằm một tay rê chuột, anh xem bài làm của cô, chốc chốc lại dăm chiêu suy nghĩ. Thoát ra màn hình chính, anh click vào file cá nhân-toàn là hình ảnh từ nhỏ đến lớn của cô, hình chụp với bạn bè, gia đình vui vẻ hạnh phúc tràn ngập. Bỗng anh dừng lại ở tấm hình cuối cùng, có chút quen thuộc...

“Này, sao anh lại tự tiện xem hình của người ta” Hứa An Nhựt chạy lại đóng sầm laptop lại, ôm khư khư trong người.

“Xem một chút có sao. Bộ có bí mật gì anh không thể biết sao?”

“Em về đây, anh chấm xong rồi đúng không?” Hứa An Nhựt tổng sách vở vào trong ba lô.

“Người trong tấm hình đó có phải Văn Trạh không?” Trình Tự nắm chặt cổ tay cô.

“Anh đang nói gì vậy?” Hứa An Nhựt ngượng ngùng rồi rầm

“An Nhựt, bỏ cuộc đi, nhìn xem Văn Trạh vốn không biết tình cảm của em, cậu ấy chỉ xem em như em gái mà đối đãi thôi” Trình Tự không nhìn cũng đoán được câu trả lời.

“Em không cần anh ấy biết” Hứa An Nhựt cúi thấp đầu, buồn bã nói tiếp “Em chỉ cần được ở gần bên anh ấy thôi”

“Tại sao nhất định là Văn Trạh?” Trình Tự thờ dãi, nhìn thấy sự ngốc nghếch, cố chấp của cô, không biết nên khuyên cô thế nào? Dù kết quả ra sao, Hứa An Nhựt vẫn là người tổn thương nhiều nhất.

“Em không biết, em thích anh ấy từ lâu lắm rồi! Trình Tự, anh đừng có bảo em không được thích anh ấy nữa” Cô rung rung hai dòng nước mắt, chỉ nghĩ đến thôi lòng cô đã đau như cắt.

Như vậy còn không được sao, cô rõ ràng chưa từng làm việc gì quá giới hạn.

“Anh chỉ hi vọng, em có thể học được cách chấp nhận. Tình cảm giữa cậu ấy và Thư Huyền...” Giọng Trình Tự ngập ngừng, anh thăm quan sát vẻ mặt của Hứa An Nhựt, vỗ nhẹ vai cô

“Được rồi! em vui vẻ là được” Anh đầu hàng chịu thua, nước mắt của phụ nữ, anh không tài nào đấu lại được.

“Trình Tự, có phải anh nghĩ em là con người tùy hứng đúng không?” Hứa An Nhựt gạt tay anh ra, chùi nước mắt nói tiếp.

“Dù em có thích anh ấy nhiều đến mức nào đi nữa cũng không thể tiện dùng thủ đoạn phá hoại tình cảm”

“Anh không phải là có ý này” Trình Tự nhú mồm, lòng hơi áy náy, thật ra ý nghĩ đó chỉ thoáng qua trong đầu anh.

“Anh yên tâm, Hứa An Nhựt em yêu bằng trái tim chứ không tranh đoạn gì của ai hết”

Trình Tự rơi vào trong im lặng, anh cúi đầu sờ mũi, những lời định nói ra đành nuốt nghẹn vào lòng. Anh nắm cổ tay cô lỏng đi.

“Anh đưa em về”

Mặc cho anh kéo cô lên xe bus, Hứa An Nhựt cúi rầm mặt, làm bộ không nghe thấy Trình Tự đang nói chuyện với mình, tâm tình cô nào nề chán nản nhìn qua khung cửa sổ, không màng đến xung quanh, nhốt mình trong thế giới riêng.

“A lô?” Chuông điện thoại trong túi Trình Tự reo vang, anh nghe máy.

“Có.... Ừm biết rồi” Anh cúp máy, chồm người qua nói khẽ vào tai cô.

“Thư Huyền hẹn chúng ta, em có muốn đi không?”

Hứa An Nhựt dựa vào ô cửa nhìn ra phố xá đông đúc xe cộ, âm thanh rì rì của động cơ không ngăn được những suy nghĩ miên man trong trí óc, ngay cả lời của Trình Tự cũng chẳng lọt lỗ tai. Phải làm sao mới tốt đây? Yêu không thể nói là một loại tình yêu đau đớn, thà rằng cứ lấy hết dũng khí nói ra để rồi kết thúc tất cả, nhưng cô không có đủ dũng khí, anh sẽ xa lánh, sẽ ghét cô, sẽ xem cô như kẻ xa lạ. Cô không thể chịu đựng nổi nếu như điều đó xảy đến.

“An Nhựt?” Trình Tự thờ dãi một tiếng, có lẽ anh không nên xen vào chuyện này, đứng giữa hai chuyển tuyến anh không biết phải làm sao cho vẹn cả đôi đường. Nghĩ đến An Nhựt cứ mãi lúng sâu vào thứ tình yêu không có kết quả, anh lại không đành lòng buông tay, nếu lúc này cả anh cũng bỏ mặc, thì cô sẽ không kiểm soát được.

“Trình Tự...anh đã từng yêu ai đó chưa?” Hứa An Nhựt bắt gặp mỉm cười quay sang hỏi, mắt của cô đỏ hoe.

“Có anh đã từng xem một người là tất cả nhưng cô ấy đã bỏ anh mà đi” Trình Tự trầm giọng, muộn phiền nói.

“Anh có hận cô ấy không?”

“Không...vì anh tôn trọng quyết định của cô ấy” Trình Tự lắc đầu bình thản đáp, khóe môi anh nhếch lên thành một đường cong, đột nhiên xoa mạnh đầu cô, cười đáng ghét “Haha gat em đó”

Hứa An Nhựt cắn hận nhìn về mặt khoai trái của Trình Tự, cô nghiêng răng đâm túi bụi vào người anh.

“Trình Tự, giờ anh còn giòn được. Tôi không thêm nói chuyện với anh nữa” Uống công cô còn muốn nói lời an ủi thương xót cho anh ta, hừ cô quay ngoắc sang chỗ khác.

“Đừng giận mà, chẳng phải chọc cho em cười sao?” Trình Tự xáp lại gần, tươi cười hơn hờ nói, giọng điệu chẳng giống kẻ biết lỗi là gì.

“Em có đi không? Nếu không đi thì đưa em về trường luôn”

“Đi đâu?” Cô lườm bâu

“Đến Đông Thành ”

“Không đi”

“Vậy anh cũng không đi” Anh mỉm cười lấy lòng

“Liên quan gì đến tôi” Cô mới không thêm để ý đến anh ta, Điền Thu Huyền lại chị ấy, nhìn thấy vẻ mặt chan chứa hạnh phúc của chị ấy bên cạnh anh là tim cô lại rỉ máu, đến đó chỉ chuốt thêm phiền muộn.

Di động trong túi của Trình Tự lần nữa rung lên, anh nhú mày nhìn số gọi tới, đưa lên tai nghe. Anh liếc nhìn Hứa An Nhựt đang cúi gằm mặt xuống, nói nhỏ vào tai cô.

“Thu Huyền muốn gặp em”

Anh nói xong liền đặt di động lên tay cô.

Hứa An Nhựt hơi ngờ ngợ, cô dùng mắt trong giây lát, áp lên tai bình tĩnh nói

“Chị Thu Huyền, có chuyện gì không ạ?”

“Vâng, em sẽ đến. Tạm biệt” Cô cúp máy trả lại cho Trình Tự.

“Cô ấy nói gì với em?”

“Nhờ em đi chọn quà giúp chị ấy”

“Là quà sinh nhật của Văn Trâm đúng chứ?” Trình Tự lại hỏi

“Vâng” Hứa An Nhựt gật đầu, cô sao lại không biết chứ, đầu tháng sau chính là sinh nhật của anh.

“Em nhận lời rồi à?”

Cô bật cười cổ tỏ ra vẻ bình thản, nhẹ nhàng đáp “Em cũng phải mua gì đó để tặng cho anh ấy”

Xem ra hôm nay không thể về kí túc xá, Hứa An Nhựt xuống xe ở trạm kế tiếp, cô tạm biệt Trình Tự rồi bắt xe quay ngược lại.

Đến trung tâm mua sắm Vicom, Hứa An Nhựt băng qua con đường lớn gần nhà thờ, trời đưa trưa trực ánh nắng chói chang của ngày hè thiêu đốt, mặt đường hừng hực nóng, ngay cả đế giày cũng sắp bị mài mòn, cô tìm một chỗ bóng râm ngồi đợi, chẳng bao lâu thì Điền Thu Huyền đến, vẫy tay gọi cô.

“Em đến rồi à? Đợi có lâu không?”

“Em mới đến thôi” Cô phui hai bàn tay đứng dậy.

“Mình đi thôi” Điền Thu Huyền tự nhiên nắm tay cô kéo đi.

...Trà Muộn diện đàn le quy don

Trung tâm mua sắm lớn nằm giữa trung tâm thành phố, sự đông đúc đến choáng ngợp, cả rừng người chen chúc, dường như nơi đây là địa điểm thích hợp để tránh nóng vậy. Đi theo sau Điền Thư Huyền dạo quanh những cửa hàng bán quần áo, phụ kiện. ...Chân cô sắp đứt ra đến nơi mà còn chưa mua được gì ưng ý.

“An Nhựt, em xem cái này có hợp với Văn Trạm hay không?” Điền Thư Huyền kéo cô vào lựa được cái khoác hiện đại, khá thời trang.

“Cũng được” Vuốt nhẹ kiểm tra chất liệu vải, cô ưng ý gật đầu.

“Ừm, để chị lựa xem còn kiểu nào không” Điền Thư Huyền đặt cái áo lên đùi cô, xoay người đi chỗ khác.

Cô nâng niu chiếc áo trên tay, bất giác nhìn ở trên móc treo tường có một cái áo khoác rất được. Cô liền kêu nhân viên lấy xuống xem thử.

“Chị thật tinh mắt, cái này là hàng nhập khẩu từ Ý, rất đẹp đó ạ”

Hứa An Nhựt thầm liên tưởng đến nếu anh khoác lên sẽ rất đẹp, còn là màu xanh sẫm cô thích, nhìn giá nhập khẩu không hề rẻ, cô lên cầm giá lên, hốt hoảng nhìn mấy con số không liên tiếp nhau, chặt lưỡi luyến tiếc. Tiền dành dụm trong thẻ không biết có đủ không nữa. Cô thì thầm nói nhỏ “Ồ đây có thanh toán bằng thẻ không chị?”

“Dạ có chứ” Cô nhân viên thân thiện đáp

“Chị xem thử trong thẻ em còn đủ không. Nếu đủ em lấy cái này” Hứa An Nhựt móc lấy thẻ ATM trong bóp đưa cho cô ta.

“Em mua gì vậy?” Lúc này Điền Thư Huyền đã chọn được mấy thứ, đi đến hỏi cô.

“Em mua áo khoác”

“Sao em mua đồ nam, mua cho ai vậy?”

“Em mua cho anh trai”

“Vậy hả?” Cái nhìn kèm theo ánh mắt của chị ta khiến cô không thoải mái, giống như đang dò đoán suy tư của người khác vậy. Hứa An Nhựt lảng tránh lái sang chuyện khác.

“Chị đã lựa được thứ ưng ý chưa?”

“Ừm chị lấy cái áo ban nãy” Chị ta nói đoạn liền đến quầy tính tiền thanh toán.

“Của chị đây ạ. Cảm ơn chị lần sau lại ghé đến nhé” Cô nhân viên nhờ cô kí vào hóa đơn rồi trả thẻ cùng túi đựng đồ cho cô.

“Cũng muộn rồi, hay chúng ta ghé qua Starbucks” Ra khỏi trung tâm mua sắm, Điền Thư Huyền nhìn đồng hồ liền đề nghị.

Hứa An Nhựt gật đầu đồng ý, hai người bước vào quán cà phê sang trọng bậc nhất, Điền Thư Huyền gọi Frappuccino, còn cô uống Matcha latte.

“Hè nay em không về à?” Điền Thư Huyền chống cằm lên má, nghiêng người qua cửa sổ, vu vơ hỏi.

“Em ở lại học thêm”

“Vậy à... ở thành phố R có gì đặc biệt không em?”

Hứa An Nhựt nghe xong hơi bất ngờ nhìn chị ta, sao lại hỏi cô? Nhưng cô vẫn vui vẻ đáp lại “Cũng không có gì đặc biệt, giống như mọi nơi khác thôi”

“Chị thấy người ta hay đi du lịch ở dưới đó lắm. Văn Trạm bảo Tết này cùng về với anh ấy một chuyến”

“Về nhà anh ấy sao?” Hứa An Nhựt nín thở, hô hấp dồn dập khiến tim cô đập liên hồi, cô cố giữ chặt bình tĩnh, khó khăn nói.

“Chị vẫn chưa xuống đó lần nào sao?”

“Ừm, chị bận học với lại chị còn ngại mà” Điền Thư Huyền ngượng ngùng đỏ ửng mặt, chị ta cúi đầu che giấu vẻ lúng túng.

“Nếu không có chuyện gì thì chắc tốt nghiệp xong tụi chị sẽ kết hôn” Cười ngượng ngùng chị ta lại bẽn lẽn nói tiếp, giọng vui vẻ.

Nuốt nghẹn cảm xúc ngược vào trong lòng, cuối cùng ngày đó lại đến nhanh như vậy, cô còn chưa sẵn sàng mà. Cảnh tượng Tri Văn Trạm dẫn Điền Thư Huyền về ra mắt gia đình lần quần một mối tơ vò, cô không dám nghĩ đến, anh ấy sắp tốt nghiệp... hai người họ sẽ kết hôn sao? Thời gian vĩnh viễn là kẻ thù của con người, lúc cầu ước nó trôi qua mau thì lại lê thê hàng thế kỷ. Còn khi mong nó dừng lại thì lại thối nhanh như một cơn gió. Chỉ vài năm nữa thôi, anh sẽ hoàn toàn thuộc về người khác. Sao lại là chị ta? Sao lại là người khác mà không phải cô? Có phải là do cô đến không đúng lúc, đúng thời điểm.

“An Nhựt, em làm sao vậy?” Điền Thư Huyền nhìn sắc mặt chuyển trắng bệch của cô, quan tâm hỏi.

“Em không sao” Cô vội lắc mạnh đầu, giấu gương mặt sầu thảm vào trong lòng bàn tay. Không may nước mắt có rơi cũng không bị phát hiện.

...

Sau khi chia tay Điền Thư Huyền ở bên đường đối diện với cổng trường, Hứa An Nhựt băng nhanh qua đường, không để ý đến chiếc xe máy đang lao tới với tốc độ cao, tiếng gào gú vang vọng cả một vùng trời. Cô cứng đờ nhìn chiếc xe điên loạn lao tới, mỗi suy nghĩ hành động đều tê liệt, cô chỉ biết ngây ngốc đứng đó.

Bỗng một vòng tay mạnh mẽ lôi mạnh cô vào lề đường, hốt hoảng thét lên

“Sao em không tránh? Đi đứng phải nhìn đường chứ?” Trình Tự thở hồng hộc,

nặng nề găm giọng, ánh mắt tức giận vô cùng. Nhìn cô vẫn còn đờ người ra, thì lo lắng dò hỏi

“Em không sao chứ?”

Hứa An Nhựt lắc đầu, cô ngồi sụp xuống đất, khiếp đảm run rẩy. Nếu như Trình Tự không kéo cô vào kịp có lẽ giờ này chắc cô đã đi đời nhà ma rồi. Cô khó khăn lên tiếng

“Cám ơn anh”

Cô nhìn xuống hai bàn tay trống không thì càng hốt hoảng hơn, tìm kiếm xung quanh

“Cái túi của em đâu rồi?”

“Là cái này hả?” Trình Tự nhặt lên đưa cho cô

“Đúng rồi cám ơn anh” Cô mừng rỡ ôm lấy, nâng niu trong lòng.

“Em mua cái gì đây?”

“Không có...không có gì” Hứa An Nhựt vội đáp

“Thư Huyền không nói gì với em chứ?”

“Không”

“Thật không? Tại sao khi này em thất thần, anh gào lên mà cũng không nghe”

“Tại em bị làm cho sợ hãi” Cô ấp úng

“Đi thôi, anh đưa em về”

“Tay anh có sao không?”

“Không cần để ý” Anh xua tay

“Anh là vì cứu em mà, chúng ta đến phòng y tế” Cô cứng rắn kéo bằng được Trình Tự đi đến phòng y tế.

...Trà Muộn

“Chịu đựng một chút...em nhỏ vào nhẹ lắm a” Cô dùng kéo sắt gấp bông gòn chạm vào vết rách trên tay Trình Tự.

“Lẹ đi nhìn tay em anh càng rung hơn đó” Trình Tự dở khóc dở cười, cô gái vùng vè này cứ cầm cây kéo sắt quơ quơ trước mặt, muốn hù chết anh hả?

Hứa An Nhựt bôi thuốc đỏ, cẩn thận băng một lớp băng mỏng cho anh.

“Trình Tự, lúc này may mà nhờ có anh”

“Sao đột nhiên lại dịu dàng như thế?” Anh bật cười

“Này này...sao em lại khóc?” Anh cuống lên lau nước mắt cho cô

Hứa An Nhựt gục lên vai anh rầm rức khóc, nước mắt thấm ướt hết vai anh, cô thút thít khàn giọng

“Trình Tự...họ sẽ kết hôn đúng không? Anh ấy sẽ đưa chị ta về nhà”

“...” Anh im lặng không lên tiếng

“Em thật sự rất khổ sở, nói em ích kỷ cũng được, em không muốn anh ấy hạnh phúc”

“Là Thư Huyền nói với em? Không nhanh như vậy đâu” Anh nhẹ giọng an ủi

“Thật sao?” Cô lau vội giọt nước mắt trên cằm

“Ừm... năm sau tụi anh mới chính thức tốt nghiệp mà. Sự nghiệp mới bắt đầu sao lại nghĩ đến chuyện đó”

“Anh không gạt em chứ?” Cô giương đôi mắt đăm lệ lên nhìn anh, mong chờ một lời khẳng định, một tia hy vọng.

“Sao lại phải gạt em. An Nhựt, anh còn không biết em là cô gái thích khóc nhè như vậy đó” Trình Tự lau nước mắt cho cô, giọng trên chộc.

“Đáng ghét, người ta đang khổ sở muốn chết” Hứa An Nhựt thẹn quá hóa giận đấm mạnh vào ngực anh.

“Ái đau... trúng tay anh rồi” Trình Tự chạy trốn, kêu la thảm thiết.

“Đáng đời anh” Cô bĩu môi, tâm tình kích động cũng dịu hẳn. Trình Tự là một người rất tốt, anh ấy hiểu tâm lý người khác. Có thể làm người ta chán ghét rồi lại làm người ta yêu mến. Gặp được người như anh, cô cảm thấy thật may mắn.

Bạn đang đọc truyện *Tình Anh Cho Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.